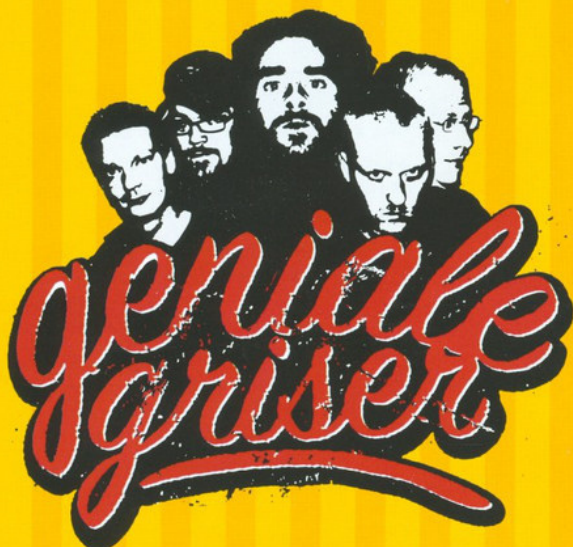

NORSKE ALBUM
VOL. 1

GENIALE GRISER, NO TORSO OG
HOPALONG KNUT av Morten Haave

TIL UNGDOMMEN

Boka er i utgangspunktet non-profit. Takker likevel ikke nei til støtte på patreon.com/piyrecords

Norske album. Volum 1: Geniale Griser, No Torso, Hopalong Knut.

Tekst: Morten Haave

Utgiver: PIY Records, 2020

ISBN: 978-82-691452-1-2

Foto forside: Maja Brenna

Coverkonsept og all layout:

Morten Haave har skylda for det

Takk til de intervjuede (Eymundsson, Mohn, Nerland, Brostigen, Bye, Lied), fotografene (Brenna, Linaker, Ardila, Kallestad), Ekspert, alle som har vært med på å lage musikken, og til de som i sin tid oppdaget musikk med meg.

Tillatelse til å bruke fotografiene er skaffet via bandene. Ta kontakt hvis noe av fotobruken beror på misforståelser.

Forord

Denne boka handler om albumene *Til ungdommen* av Geniale Griser (2004), *Several Brains* av No Torso (2006) og *La Pluto bli en planet igjen* av Hopalong Knut (2011). Pluss bandhistorikk og litt om musikklivet rundt. Lite sladder. Kos deg med dybdeinformasjon om albumene, inkludert Spotify-linker til alle sangene, til tidligere bandutgivelser samt til musikalske inspirasjonskilder.

Med denne boka vil jeg slå et slag for albumet som uttrykksform, og også en underutforsket periode i norsk musikkhistorie. Den direkte inspirasjonen er podkasten *John Jughead's Basement* som tar for seg velsette album i sjangre som pop-punk eller rock. I podkastene har jeg iblant problemer med å skille intervjustemmene fra hverandre, samt at Jugheads mange gjestekommentatorer med til dels subjektive utspill kan være litt lite lærerike. Denne boka byr på færre, men mer dyptgående og bedre redigerte stemmer.

Bandmedlemmer er intervjuet så grundig som mulig om tre album. Foran mikrofonen har to medlemmer fra hvert band blitt plassert, utvalgt for å få produktive og ikke minst litt ulike svar. Andre kunne også bidratt godt, men skulle alle som har spilt på de tre skivene vært med, ville det blitt 22 intervjuer. Da hadde verken boka kommet i 2020 eller 2021. Ja, faktisk aldri.

Utsagn er gjengitt så nøyaktig som mulig. Legg vekt på mulig. I en flora av innskutte bisetninger måtte det foretas både en og to saneringer. Talløse fyllord som «lissom», «da», «sånn», «på et vis» og «på en måte» har fått redusert bestanden. Det som står i boka er likevel artistenes egen tale så langt det lar seg gjøre.

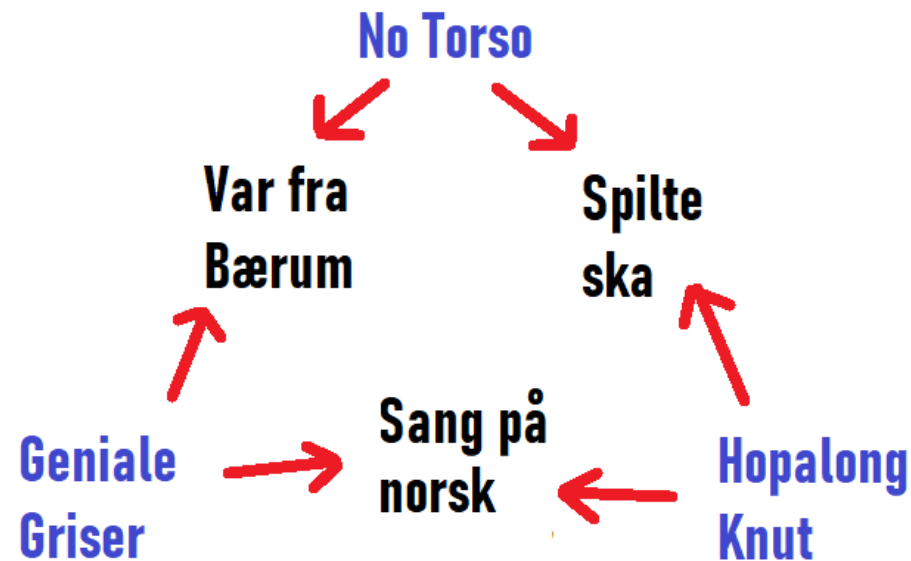
I takstrapper heter det ofte noe sånt som at der gis «ingen garanti for at det ikke kan finnes skjulte feil, skader og mangler, ettersom det blant annet ikke er foretatt åpning av konstruksjoner». Ikke *alle* «konstruksjoner er åpnet» her heller. Skal jeg ringe Kim Mohn sin søster for å høre om han virkelig lånte hennes trommesett i barndomshjemmet? Nei. Boka er ikke faghistorisk og er ikke bandenes historikk. Ambisjonen er å skrive om album og hva medlemmer i bandet *mener om* disse albumene. Og hva de mener, er det de har sagt, i mangel av å kunne reise tilbake til tidspunktene da låter ble skrevet og bandmedlemmer vervet. Likevel vil en se at «forf.» har sjekket visse ting og har sine merknader.

Jeg gjentar: Kos deg med musikk og meninger! PS. Boka heter «Volum 1», og ja, tanken er at det skal komme et «Volum 2».

Bærum, 21. desember 2020. Morten Haave

Innhold: *Kapittel 1* Geniale Griser | *Kapittel 2* No Torso | *Kapittel 3* Hopalong Knut

Til ære for samfunnsvitere, her er en trekantmodell.

Geniale Griser

Kortversjonen

- Det egentlige Geniale Griser ble startet rundt 2000–01 etter noen år som køddeprosjekt
 - **Ilker** Dursun var vokalist og låtskriver og en ekte scenepersonlighet. Visuelt har han blitt beskrevet som en blanding av Tarzan og Jesus
 - **Marius** Eymundsson var bassist og manager, det vil si booket konserter og lignende, og samarbeidet med Ilker som låtskriver
 - **Kim** Mohn var trommeslager, skreiv flere låter, var produsent og gjorde noe design
 - **Erik** Werenskiold spilte håndholdt lead-synth, et unikt innslag i lydbildet og på scenen
 - **Erlend** Bæver spilte gitar, clean, distortion, akustisk alt ettersom
- Låta «Fredag» ble en hit på lokalradio i Oslo
- Bandet lagde en hjemmevideo til «Fredag» som ble mye spilt på NRK Svisj
- Bandet hadde hovedtyngden av konsertene i Bærum og Oslo, men også andre steder i landet
- En logo de hadde var en pastisj av Gule Sider-logoen og ble et lite innslag i Oslos bybilde
- I mars 2004 utga de sitt første album, «Til ungdommen»
- Åpningslåta der, «Vikke være venner» fikk en profesjonell musikkvideo som ble vist nå og da på ZTV
- I tillegg finnes det en utgitt splitt med bandet Wrong From the Start (også med Kim som medlem) fra slutten av 1990-tallet en gang, og en offisiell demo som sirkulerte i 2003
- Ilker sluttet i 2005 og bandet kom seg aldri helt etter dette; offisielt utga de én sang med ny vokalist. Sangen var med på et Jøkke-tribute-album.

geniale
gruset

Langversjonen

Hvorfor valgte jeg Geniale Griser? Svaret sirkles inn ved hjelp av, ikke autofiksjon, men en enda mer virkelig form for virkelighetslitteratur: autobiografi. Jeg så antakeligvis Geniale Griser for første gang live på Østrock våren 2002. Neste gang på Brock høsten 2002. Begge disse konsertene var for ungdom og arrangert av Bærum kommune. Blant mange band av *varierende* kvalitet stakk Geniale Griser seg klart ut. Bandet spilte en del på humor, kanskje mer enn humor, og spilte alternativrock-inspirert punk med hooks tett i tett. Disse måtte man nynne på til neste gang de dukket opp live, eventuelt håpe på radiospilling, for på nettet var ikke låtene å finne. Etter en stund fant jeg likevel ei hjemmeside, fant kontaktpost og utba meg en demo hvis det fantes. Overraskelsen var til stede da jeg fikk den gratis i posten. Med fulgte en håndskrevet lapp om neste konsert, en opplysning som bassist/manager Marius hadde spart seg hvis han visste at jeg ennå ikke var fylt 17. Året etterpå kom albumet, med tekster som viste seg å være jordnære og handle om ting ungdom driver med; fyll, sjekking og undring over livet. Releasekonserten i Oslo, og nestreleasekonserten i Sandvika, var jeg heller ikke gammel nok til å komme inn på, men på den i Sandvika dro jeg likevel og slapp inn. Grunnen kan ha vært at jeg hadde spart så mye skjegg jeg kunne, på ingen måte mye, men tydeligvis nok!

Albumet fikk også en del oppmerksomhet landet rundt, blant annet anmeldelser ganske mange steder, inkludert *Aftenposten Aften* og *Dagbladet*, riktignok ofte ganske negative anmeldelser.

Siden Marius Eymundsson var den som sendte meg håndskrevet lapp i 2003, faller det seg naturlig å starte der. Etter ikke så mye om og men setter jeg meg ned med akseptabel korona-avstand mellom ham og meg, og en båndopptaker. Avtalen er ikke på en fredag, men på en torsdag. Og det er ikke et år i dag, men seksten år siden albumet kom ut – du skjønner kanskje tegninga. Rykkinn er stedet, lokalkjente vil kalle det Bryn, så vi er altså i Bærum. Intervjuet vårt er delt i to: Geniale Grisers generelle historie, og review av albumet *Til ungdommen*. Jeg trenger også innspill fra en som var noe tettere på produksjonen av albumet, så det er noe nærliggende å spørre produsenten Kim Mohn, som er enda mer kjent som bandets trommeslager og tidvis låtskriver. Siden vi fortsatt befinner oss i «disse koronatider» blir avtalene våre spolert av en uspesifisert sykdom, og deretter bussjåførstreik, så korona-avstanden er det ingenting å si på når vi til slutt snakkes på telefon. Marius får ordet først.

- Du kan si det er en todelt historie. Det er en førhistorie, og så er det da vi ble den endelige konstellasjonen og beholdt navnet Geniale Griser. Men da var vi jo egentlig ikke noe i nærheten av det vi var da bandet startet opp.
- *Jeg fikk med meg fra gamle aviser at dere starta fordi dere ville komme inn gratis på festivalen Brock.*
- Ja, det stemmer. Og vi gikk jo stort sett i klasse sammen, pluss en eller to utenfra som tidligere hadde gått i den klassen, på Steinerskolen i Bærum. Jeg tror vi kanskje var sånn 10–11 stykker på begynnelsen, og kunne jo ikke spille så veldig mye. Det var flere som hadde ganske mye banderfaring og spilte i andre band og sånt. Men så var det noen som fikk en lys ide om at vi kommer inn på Brock gratis hvis vi bare stiller med et band. Og så ble det skrappt sammen noen sanger... Vi hadde aldri øvd, og jeg tror kanskje til og med at da vi sto på scenen, var det i hvert fall én i det bandet som jeg aldri hadde møtt før.
- *Åssen kom bandnavnet til?*
- Da er man tilbake på Brock. Og det var før mail og sms, så jeg tror Ilker ringte inn at vi ville spille. «Hva heter bandet, da?» Vi hadde ikke noe navn. Og så vet jeg det at Erik hadde gått rundt og sagt «geniale grisen». Og så tok Ilker bare det navnet. Det tror jeg kanskje er første gang den faktiske historien rundt navnet har blitt fortalt, for hver gang har vi bare funnet på noe når noen har spurt.
- *Hvordan veit jeg at du ikke har funnet det på nå også?*
- Det veit du ikke! Du får kryssforhøre!
- *Jeg har alltid tenkt på «griser» som tegneseriegriser, som De tre små grisene. Ut ifra det jeg har lest, har jeg skjönt at andre tenkte på det som «noe grisete», noe nasty. Det var til og med noen som spurte om de prøver å etterligne Luxus leverpostei.*

- Det har jeg faktisk hørt. Det har blitt sagt flere ganger, tror jeg.

I den grad jeg kryssforhører er det i samtalen med Kim, men jeg trenger ikke bruke tøffe avhørsteknikker. Bandnavnhistorien kommer nemlig opp av seg selv.

- Navnet i seg selv kommer fra at han synthfyren så en sånn bondedag-plakat på Stabekk stasjon (latter) og sa: «Geniale grisen, trala lala la». Det husker jeg sinnssykt godt. Da fant vi ut det navnet. Der har haunta oss ganske hardt i ettertid, men... (latter)

Gutta var stort sett født i 1977 og gikk dermed ut av videregående i 1995–96. Brock var en ungdomsfestival i Sandvika. Navnet Brock kommer visstnok av «Bærums-rock». Samtidig som det fantes flere småkonserter for ungdom gjennom året, var Brock på mange måter hovedkonserten. Kim mener å huske at Brock gikk over tre dager, og at han et av årene var på scenen med tre band. Han var dermed den med mest banderfaring, som Marius var inne på. Tro mot den opprinnelige Geniale Griser-ideen, kan man kanskje si, fikk ikke Kim spille det instrumentet han kunne.

Kims mange prosjekter var litt som ladere og ledninger man legger i en skuff. Når man plukker dem opp har de snirklet seg inn i hverandre, man griper så tak i laderen man skal ha og rister den løs fra resten etter beste evne. Som man forstår var Geniale Griser den ene komponenten som ble holdt fast i, mens de andre ble rista bort. Det er metaforen jeg velger å bruke på Kims prosjekter som han forklarer her:

- Jeg var da jeg var femten år gammel på Bodymap på Arkaden. 1. etasje var en sånn goth-klessjappe, så var det en metal-merch-sjappe i 2. etasje. Der husker jeg jeg var da jeg var femten år, og han duden som sto bak disken der het Håkon Didriksen. Han har senere spilt i Vanaheim, nå spiller han i et band som heter Abyssic, og Susperia. I hvert fall ble vi kompiser og starta et band som da het Disaster, og så ble det til Metadox. Først var det også en fyr som heter Pål Mathiesen som har sunget i Borknagar og masse greier, og så slutta han, eller kom ikke på noen øvinger eller ett eller annet, og så begynte jeg å synge og spille gitar. Og lagde lissom alle låtene, stort sett, da. Bortsett fra kanskje en låt, som gitaristen som het Thomas Andersson lagde. Det gikk i ren thrash metal med Metadox. For å gjøre en kort historie lang. I store deler av Metadox-tiden sang jeg og spilte gitar. Det er en del av historien til Geniale Griser, *fordi*, da Marius og Erik begynte på Steinerskolen, starta vi et band som het Grip-Q som var litt sånn hardcore/rap. Det var nu metal før nu metal, men litt sånn hardt, rap metal. Det var Marius på rap, så spilte jeg gitar og rappa, og Erik spilte synth. Greia er at Grip-Q ble på en måte til Geniale Griser, for Marius var sinnssykt hypp på å spille punk. Så tre av dem i Geniale Griser var fra Grip-Q.
- Geniale Griser var bare en flipp, for alle gikk i klasse sammen på videregående, og vi var gira på å komme inn gratis på Brock-festivalen på Musikkflekken i Sandvika, for det var liksom greia. Men Marius er sinnssykt sånn pådriver, da. Så senere fant vi ut at nå, gutta, skal vi satse på de greiene her. Så begynte nu metalen å ta oss, så ble vi halvveis sammenligna med det. Så syntes vi, «vi er mye mer gira på å spille punk». Så da ble det til at vi ditcha Grip Q.
- *Marius viste meg en slags råteip som var en slags splitt med den tidlige versjonen av Geniale Griser Wrong From the Start, som du også var med i. Hva var det?*
- Wrong From the Start var noe som – jeg var sinnsykt glad i Ministry og et Kolbotn-basert band som het Piledriver. Og så hadde søsters (Tirill Mohn med artistnavnet Tirill, forf.anm.) kjøpt seg en Roland XP80-synth, som jeg begynte å programmere beats på. Jeg digga Fear Factory og Ministry og Piledriver veldig mye. Etter å ha vært i militæret i '97-'98 starta jeg Wrong From the Start sammen med en kompis som dessverre kjørte seg i hjæl, Ola Moxness, may he rest in peace. Senere hadde vi faktisk med han Pål Mathiesen som sang i Metadox før jeg begynte å synge i Metadox – han var på gitar en periode – og kom en fyr som het Hasse Vigeland, som har bakgrunn fra et hardcoreband som heter Angst, som han starta med Arne Skagen som nå er i Gluecifer – så kom Hasse inn og begynte å lage låter. Wrong From the Start er lissom industrimetalpop.

- *På den demoen jeg har hørt er blant annet en cover av «Touch Me». (Tror den er av Samantha Fox, gidder ikke slå opp, forf.anm.)*
- Det er de tidlige dager. For jeg var lei av sure bassister og uengasjerte trommiser og at folk ikke var engasjerte, da. Jeg tror de Metadox-folka var lei av at jeg ikke var engasjert i Metadox og dreiv med alt mulig annet. Planen min var rett

og slett å gjøre industripopmetal med glimt i øyet, veldig inspirert av Piledriver, as. Men jeg var hypp på å være one man band og ikke ha noen å skulle svare til, og ikke noen å skulle skylde på hvis det gikk dritt, det var tanken der. På papiret var den ideen god, men det var jævlig døvt – jeg husker jeg spilte første giggen min på Club 3 i Asker sammen med Fence, et råfett ska punk-band. Jeg skulle varme opp for dem, og det gikk sykt dårlig. Til syvende og sist endte Wrong From the Start med å være Hasse Vigeland og meg. Wrong From the Start har gått parallelt med Geniale Griser siden 1998.

- *Hva var din trommebakgrunn før du begynte i GG?*
- Det er egentlig thrashmetalgitarene jeg er dritbra på. Søsters spilte trommer, søsters har bakgrunn i et progrockband som heter White Willow. En av de større nyere norske progrockbandene, hun var med på den første skiva der. Og hadde trommesett hjemme på Blommenholm. Da ble det bare til at jeg spilte trommer. Det jeg er bra på er å programmere og produsere og spille thrashmetalgitarene, men så blir det til at har man et trommesett, så spiller man trommer. Og da vi starta Geniale Griser på kødd for å komme inn gratis på Brockfestivalen, bare: «Hvem skal spille gitar?» Da sa Erlend «jeg kan spille gitar». «Du kan ikke spille gitar». «Nei, det var akkurat det», lissom. Ilker bare «jeg kan synge», og jeg bare, «får ta trommer da». Så det var egentlig bare fordi ingen andre hadde trommer eller kunne spille noe trommer. (munterhet) Så det er en friminutt-joke egentlig, GG i begynnelsen. Jeg har alltid syntes det er kult å spille trommer, men har alltid irritert meg litt over trommekunnskapene. Fordi jeg tar veldig inn på meg når jeg ødelegger for bandet fordi jeg ikke er flink nok til å spille en prikkfri gig.

- *Skjedde det vanligvis?*
- Jeg tror jeg aldri har spilt en konsert uten å egge i hvert fall 3–4 ganger. Men det var nok litt verre i hodet mitt enn det var for resten av bandet. Jeg er litt sånn perfeksjonist på sånne ting, og da er det kjipt å høre – det kom an på dagsformen om jeg klarte å spille en bra gig eller en middels gig på trommer. Og jeg har alltid følt at det er litt dårlig gjort mot de andre. Men vi krevde jo ikke noe av hverandre, så det er litt sånn tullete opplegg av meg. Det ble litt emo, det jeg sa nå. Men fordi søsters hadde trommesett, gikk det an å øve litt i vinterhagen til modern, og så begynte vi å øve på AKKS da Marius fant ut at vi skulle satse.

Marius forklarer hvorfor de gikk fra «blindpassasjerer» på Brock til at de/han fant på det med å satse.

- Så gjorde vi vel det to eller tre år på rad. Da var det forskjellige språk og forskjellige sjangre, jeg tror nesten konseptet var forskjellige sjangre fra låt til låt. På et eller annet tidspunkt, tidlig 2000, kanskje 2001, hadde i hvert fall jeg veldig lyst til å komme i gang med et band som hadde lyst til å gjøre noe mer. Så var det mange bra folk i den bandgjengen, så da starta vi opp og endte med en besetning på 5. Vi bestemte oss for å kjøre helt norsk, og innenfor en slags skranglerock/Oslo-rock. Den er ikke så vanskelig å få til å høres bra ut – det er nesten mer attitude enn det er kvalitet. Og så følte jeg vi hadde en ganske god tekstforfatter i Ilker. Så skrev jeg litt, og Kim skrev også endel låter. Til sammen fikk vi skrapa sammen en del sånn at vi kunne holde konserter, og til slutt også lage et album.

Marius var fra Oslo, de andre var hovedsaklig fra Bærumsområdet. Det kan legges til at *Fredriksstad Blad* har begunstiget (eller belemret?) bandet med noe de kaller «nesten-Fredrikstad-status», i og med at noen av medlemmene hadde forskjellige linker til Fredrikstad og Hvaler, blant annet hytte. I tillegg var konserten «Høstråkk på St. Croix-huset» med på å gi bandet et publikum utenfor hjemmesfæren. Det at Geniale Griser fikk god mottakelse også i Fredrikstad, gjorde nemlig at de skjønte det å ha et band kunne være liv laga.

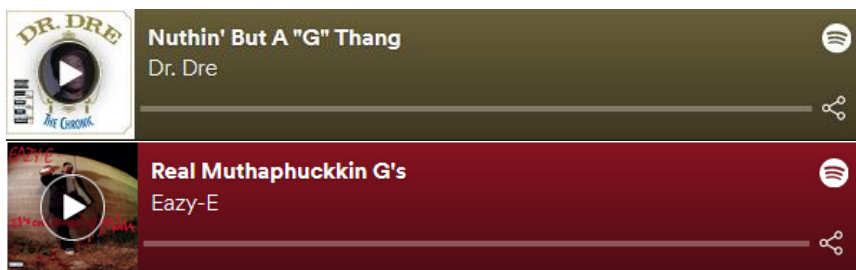
Genialt griseri som startet på St. Croix

Band som satser. Erik Werenskiold (til venstre), Irkel, Marius Eymundsson, Erlend Bæver, og Kim Mohn utgjør bandet Geniale Griser.

- *Du nevnte skranglerock/Oslo-rock, kan du si litt om hvilke band det gjaldt (bortsett fra dere?)*
- Det er bare noe vi kalte det. Hvis vi hadde kalt det punk ville det ikke vært spiselig for alle. Hadde vi kalt det for «rock»-rock hadde ikke det nødvendigvis... «Skrangle» ligger i at det ikke måtte låte 100 % dritbra. Men ikke for det; vi øvde som bare faen. Vi gjorde alt man skulle, var veldig disiplinerte og jobbet veldig med scenedisiplin og alle de kjedelige tingene med et band også. Så det var ikke øl på øvinger og sånn. Det var 2–3 øvinger i uka med fulle 2 timer.
- *Dere hadde med synth. Dere var kanskje ikke de eneste som hadde det heller, men mange brukte det helst til å spille korder i symfonisk musikk. Dere hadde jo en stående variant òg, så det så jo litt kult ut også.*
- Jeg tror inspirasjonen fra Dr. Dre var veldig stor der, at vi hadde veldig lyst på den lyden han hadde gjort på *Doggystyle* og noen av de første platene sine som soloartist. Vi hadde lyst på den synthen, fordi den var veldig LA-/California-lyd, og det hadde vært gøy å putte den inn i det vi drev med. Om ikke en signatur for oss, var det noe som var litt annerledes. Det var også i stedet for en sologitar. Vi hadde mini-moog i studio, og det var et forsøk på å ha en analog-synth-følelse på det.

Vi unner oss en liten synging av synthlinja på «Nuthin But a G Thang». I mitt stille sinn nynner jeg «Real Muthaphukkin' Gz» av Eazy-E med Dresta og Knocc Out, som også har et relativt sløyt synth-tema. Siden det er ei disselåt til nettopp Dr. Dre og Snoop Dogg, så jeg velger å ikke dra den fram akkurat i samtalen.

- Erik har ingen låtskrivercredits, bare credits for å lage synthlinja på noen av dem. Hvordan skreiv dere låter, kom det én i studio med det og sa «Erik, kan du finne på noe her?»
- Når vi var i studio for det albumet, var alle låtene øvd inn. Det var ting som ble annerledes i studio enn i øvingslokalet, men... Stort sett kom Ilker med en låt som han spilte på kassegitar, og så produserte vi den ut i øvingslokalet. Som jeg husker det, kom han gjerne med et annet tempo og mer i vise-form, og så genialegriset vi den sammen. Kim kunne også komme med låter, men da var de gjerne litt mer ferdige. Mine låter var stort sett komponert muntlig, sånn at noen måtte sette korder til det. Gjerne en tekst og en melodi til et refreng, og så gjorde vi sammen, eller Ilker eller Kim den siste delen.
- Det er kanskje litt uvanlig at gitaristen ikke er kreditert for noen låter? Det er jo de som ofte stikker seg litt fram.
- Kim som spiller trommer er opprinnelig gitarist. Og Ilker på vokal er også gitarist. Erlend spilte opprinnelig litt kassegitar, så han lærte seg nok mye av det å være gitarist, med dette bandet. Om han spiller nå, aner jeg ikke.
- Hadde dere noen gigs hvor Ilker spilte gitar?
- Det hendte at han spilte litt på noen låter nå og da, men ikke så ofte.

Kim:

- Erlend som aldri hadde spilt gitar før vi begynte, kom også med kanonideer som har vært viktige – selv om han ikke har noen låtcredits. Og så er det noen låter som du ser der Erik har fått låtskrivercredits, det er fordi han har laget sine episke synthlinjer. Vi prata med Tono, det kvalifiserte ikke til å være co-låtskriver. Vi sjekka bare for å gjøre det riktig internt. Man er kompis, det skal ikke så mye til før folk blir lei seg eller fornærma, men vi var gode venner, så vi prøvde å holde det stuerent, hvis det går an å si.
- Da vi bestemte oss for å lage låter – altså, jeg hadde spilt i band siden '92 og Erlend hadde aldri spilt i band, så han steppa litt til side. Og det også sånn vi kom fram til at det var jeg som skulle produsere skiva. Det var fordi jeg var den som hadde mest studioerfaring, og vi hadde ikke spenn til å hyre inn en produsent. Det var jeg som hadde minst lite studioerfaring. (munterhet) Det var en plenumsavgjørelse – i hvert fall sånn jeg husker det – at «Kim, du er produsent». Så var jobben min at jeg skulle formidle gode ideer internt i bandet. Så det er en prøvelse i seg selv, det, fordi man tror alltid at man har de beste ideene sjæl

Kim forteller litt om noen av de andre låtene på den uutgitte splitten. Nevnte jeg at kvaliteten unndrar seg enhver beskrivelse? Den aller første sangen, som het «Cruel Death» og låter deretter, ble laget under låvebrua på Steinerskolen i Bærum, så var det en Jan Eggum-parodi, en accappellasang ved navn «Dildo og rømme», mens Kim blant annet lagde en pianoballade sammen med Erlend. Noen var på norsk og noen på engelsk. Marius, som viste meg låtene, kommenterer.

- Jeg er ikke helt sikker på når den er fra. Men det var en kveld i studio på Norsk lydskole. En av de elevene trengte noen å øve seg på, kveldssessions hvor de elevene hadde tilgang på studio. Der er mange av de låtene som ble rasket litt sammen til de første konsertene. Jeg tror vi var 7–8 stykker i studio på det tidspunktet, og spilte inn 7–8 låter på en kveld.
- *En låt som jeg har minnes i ettertid var der, «Jævelunge». Men også en hel haug med låter jeg aldri har hørt live.*
- Det er jeg som har skrevet den. På konserter tror jeg vi trengte noe fyll. Og så lagde jeg noe fyll (latter). Men det er jo sikkert en slags hyllest til «Noen å hate» av Raga Rockers. Den kjennes litt sånn ut. Det kan godt hende du finner noe mening i det, men jeg tror ikke jeg har lagt så mye i det.

Etter at jeg får hørt litt mer på denne uutgitte splitten, får jeg også et klart minne av å ha hørt «Dildo og rømme» live i sin tid. Muligens også den som heter «Alle har noe rart oppi hodet sitt». En måned etterpå kommer jeg plutselig på enda ei låt. Den ble introdusert live av Ilker med at de skulle synge en sang på trøndersk – siden bandet var tilhengere av distriktpolitikk, for da ble det bedre plass i Oslo. Refrenget gikk slik: «Æ vil ha en trekaint med dæ, trekaint med dæ, åå du og æ og en kompis av mæ». Jeg spør Kim om den noen gang hadde noen sjanse til å komme med på skiva: «Nok et av Ilkers verk. Morsom låt! Men tror ikke det. Det var i den første GG-æraen som var litt for tøysete». Men tilbake til intervjuet med Marius.

- *Jeg for min del så dere på ungdoms- eller gratiskonserter som Østrokk, Musikkens dag og Brock to ganger, sist rett før dere spilte inn videoen til «Vikke være venner». Der jeg vil med dette, er at da skiva kom, var jeg fortsatt ikke fylt 18, så dere spilte med andre ord mye ungdomskonserter. Sikkert ikke for noe penger, men dere fikk sikkert endel fans. Hva tenkte dere rundt det?*
- Jeg må snakke for meg – jeg tenkte at jo mer vi spiller, jo bedre blir vi, jo mer vant blir vi til å takle publikum. Unge folk er bra å spille for, for før de er 18 har de mamma og pappas penger, så hvis man får gitt ut noen ting kan de være en sterk kjøpegruppe. Når de blir eldre, drikker de øl og går på konserter, og så går de kanskje på våre konserter. Jeg har alltid vært veldig glad i det forretningsmessige bak et bandkonsept. Ikke pengene, men det å få det til, å få ballen til å rulle.
- Jeg vet ikke hvor vanlig det er for band, men vi har gjort mye øvinger hvor vi har gått ut av øvingslokalet med ferdig stemte instrumenter og tatt tida på hvor lang tid det tar å komme inn, bli klare og sette i gang. Hvis det tar mer enn 30 sekunder, er vi amatører. Tar det 30 sekunder, er vi plutselig proffe. Vi må gå ut, så må folk si «wheeeey», så måkke den dempede stemninga komme. Det kan ikke skje. Du må komme ut og gi publikum en følelse av de blir tatt med på en reise. Her er det ikke noe å være redd for – her kan alt skje – ingen kommer til å drite seg ut her.
- *Jeg fikk engang en demo av dere, med en lapp om at dere spilte i Oslo da og da. Da var jeg fortsatt mer enn 1 ½ år for ung. (latter) Det er sikkert mye fra den typen konserter som jeg har gått glipp av? Hvordan et voksent publikum på utesteder var?*

- Gamla-konsertene var jo veldig bra. Vi hadde aldri så *veldig* svære konserter. De store, fine feite konserterne våre var med 200 tilskuere, lissom. Kanskje litt mer på John Dee en gang, med to andre band. Og så spilte vi på cupfinalefesten til Vålerenga, der var det mye folk. Jeg hadde veldig lyst til det, men det *ble* også mange sin drøm. Vi så på kampen som ledet opp til om vi fikk den konserten eller ikke.
- *Semifinalen? Det står forresten i et intervju at du var den eneste som brydde deg om fotball.*
- Jeg er ikke så opptatt av det nå, men det har litt med lokaltilhørighet, hvor jeg vokste opp. Men det var også det at Michael Krohn skulle spille der. Det hjalp! Men det var ikke noen morsom konsert, fordi Klanen er jo et band i seg selv. Så hvis man ikke klarer å overdøve dem eller få dem med... Vi *gjorde* det, men de er et kresent publikum som synes at sitt eget band er best.

Kim:

- Den konserten jeg gledet meg mest til å spille på var cupfinalefest for Vålerenga. Det var bare dritt. Det var 1000–1500 i crowden i telt på Rådhusplassen, og så var det «ingen» som brøy seg om hva vi drev med. Jeg husker Marius gikk ut på scenen, og så sa han: «Har du traktor og ljå», og så var det 1000 folk som bare: «Heier du på LSK!» Det er helt grovt fett, lissom, men så begynte vi å spille låtene våre, og så var det ingen som brøy seg. Det var ikke noen kul konsertopplevelse, for det var 20 foran scenen, og så var det 1000 som ikke brøy seg. Da skulle vi spille før Michael Krohn i Raga. Det som var kult var at vi fikk stukket ham en GG-skive, og etter det har Michael Krohn: «Ilker, ja, Geniale Griser, det er fett» og sånn, og det syntes jeg var veldig kult. Jeg husker også at jeg tippa

på – jeg tipper sjelden på fotball – at Vålerenga skulle komme dit, jeg tror jeg tjente 800 spenn på tipping. (latter)

- *Marius: Andre band som dere virkelig husker tilbake å ha spilt med?*
- Vi spilte i Asker med Black Debbath, mener jeg. Vi har vært på tv, da! Etter skoletid.
- *Ja, jeg så det. Dere spilte «Vikke være venner», så fikk barna høre hvordan man skulle dumpe venner man ikke ville ha. (Latter). Men i cden takker dere nesten alle bandene som var i Oslo – Black Debbath, Ravi, Tungtvann, Klovner i kamp, alt av rock: Amulet, JR Ewing, Stonegard, Susperia, Surferosa, Retardos, Gluecifer – og så noen fra Sandvika: Inglow, Just a Fling...*
- Jeg er barndomsvenn med Jørgen (Joddski, forf.anm.), fra det stedet moren min kom fra (Ørnes). Vi hang sammen en del i

sommerferiene, ikke som bestevenner, og vi ble ganske fort hiphoprivaler. Klovner i kamp veit jeg ikke hvor kom fra... Kim var mye ute og var kjent med folk, så jeg tipper at mye av den lista er hans. Mange av rockebandene var band vi spilte med; tror vi spilte på Tryvann med Explicit Lyrics (a.k.a. Span) også. Vi spilte i Stavanger, og på Garage i Bergen med noen band som visstnok var noe på den tiden, men jeg veit ikke jeg. Jeg var mest opptatt av oss.

I tillegg til Kims mening om cupfinalefestkonserten, lurer jeg på hvilke andre konserter Kim husker best. Kledelig mystisk forteller han at «det er to negative – som jeg skal hoppe over», men vi kommer innom en morsom småaneddote før vi kommer til de som faktisk festet seg mest i bakhodet.

- Det er en gig hvor jeg ser til høyre på Erik, kan det ha vært på Rena eller noe sånt. Så ser jeg Erik står lent inntil veggen og har sovna. (høy latter) Det er fantastisk, jeg husker det som om det var i går. Så kvikna han lissom til. Erik er verdens beste menneske, da. Et musikkgeni uten sidestykke, det må jeg bare si. Helt rå på melodilinjer.
- Vi spilte en gang på Musikkflekken hvor det var full furore. Jeg lurer på om det var en sånn Brockfestival-greie med drit mye folk, det var stappa og folk kunne tekstene og sånt. Så husker jeg en annen, som var den nest siste giggen vi spilte, over elva for Blå der. Jeg husker vi skulle gå på scenen, og Ilker sa: Jeg er ikke hypp på å spille i det bandet her lenger, jeg. Og da var det også ganske stinn brakke, husker jeg. Men da fant Ilker ut at han var hypp på å droppe at han skulle slutte idet vi skulle på scenen. (latter) Da tror jeg Ilker var ganske drittlei, for å si det sånn.

- 14. mars 2004 spilte vi på et latterlig utsolgt Gamla på releasepartyet vårt. Jeg hadde vært på en reklamepris-utdeling, for jeg jobba i reklamebransjen, og så kom jeg opp på Gamla sånn en halvtime før. Og så var det masse kø utafor, og så lissom: «Jeg skal spille her», og så måtte jeg vente litt, fordi jeg hadde ikke vært på soundcheck sjæl engang, for jeg hadde vært på de reklamegreiene – Marius hadde soundchecka trommene for meg. Da jeg kom inn var det stappfullt, og 50 meter kø. Releasepartyet til *Til ungdommen*. Det var så by far den feteste giggen. Vi solgte merch og skiver for åtte laken eller noe. Det var 50 spenn i døra eller noe sånn, da. Vet du hva, det er det sjukeste jeg har opplevd i hele livet mitt. Da skjønnte vi at vi hadde gjort noe riktig.

Nå har det vart i det vide og brede uten at vi har kommet til det som faktisk er det sentrale, nemlig låtskriving, låtoppbygging og tekstunivers. Marius drar oss gjennom.

- *Det var litt i tida med rock på starten av 2000-tallet – norskspråklig musikk var ikke akkurat uaktuelt, det heller, apropos Tungtvann som gikk i spissen for en norskspråklig hip hop-periode.*
- Men vi følte at vi var litt aleine om det vi dreiv med. Det vakke sånn at når vi var på Brock at det fantes et annet band som vårt. Det var min opplevelse. På Svisj på tv (et program på NRK 2 hvor seerne sendte sms for å stemme fram musikkvideoer som skulle vises, forf.anm.) var de som ligna mest på oss, Johndoe. De var mer juniorlaget til Dum Dum Boys og vi var kanskje juniorlaget til Raga Rockers. Eller, for min del: The Clash hadde det vært kult å bli sammenliknet med. Men det tror jeg aldri jeg har hørt noen si.

- *Jeg hadde nesten bare referanser fra punk, så for meg var dere et punkband. Som du sa i stad, brukte dere begrepet «rock» for å kanskje få litt flere folk inn. Men apropos Clash, har det slått meg at mange av låtene var arrangert som ska punk, som var stort fra midten av 90-tallet. Bytter du ut synthen med en trompet, er det ska punk. «Balladen om privat eiendomsrett» hadde vært ska hvis slagene hadde vært på 2 og 4 i stedet for 1 og 3. (latter)*
- Vi hadde ikke noen kjempe-ska-tilhørighet i det hele tatt. Ingen av oss har ska som et veldig ønske å spille. Jeg liker jo ska selv, men har aldri hatt ønske om å spille det. Som jeg aldri har hatt ønske om å spille opera heller.
- *Hadde dere noen andre punk-referanser, NOFX for eksempel?*
- En trommeslager som vi hadde lyst til å ha med – Jørgen Gerner i Retardos – han spilte som trommisen i NOFX. (Vi trommer litt på bordet i stilen til Erik Sandin, forf.anm.) Han hadde vi lyst til å ha med, han var jævlig god, han slo hardt og jævlig tight. Vi fikk det ikke. Men ja, NOFX var et band som ble nevnt, men jeg følte litt at NOFX er mindre tilgjengelig for ungdom flest. Hvis The Clash hadde kommet med noe som var aktuelt tekstmessig, tenker jeg at det er nærmere ungdom, for NOFX kan være vanskelig å ta innover

seg. Noe som inneholder melodi og at man jobber med å få en hook, gir mer appell. Men likevel et ganske gritty innhold – det har jeg alltid synes ville vært kult å få til. Og det har hip hop fått til. De kunne ha et jææævlig gritty innhold, og så ha noen små hooks så folk sier: fy faen, det er fett lissom. Hvis man i dag går tilbake og hører på for eksempel *Doggystyle* til Snoop Dogg, er det mye han sier der som jeg tenker man ikke kunne sagt i dag. Hadde man sagt det i dag hadde det ikke vært greit, men det er normalisert på et vis.

- *Hiphopen handler jo også mye om sex. Dere hadde jo om sjekking, i «Det var jeg» og andre låter. Jeg tenkte på dette da jeg leste anmeldelsene av skiva deres, at folk skreiv «grisene spiller grisete». Men i dag hadde folk sett mer normalisert på sjekkelåtene; «ok, det er en tekst».*
- Jeg tenkte ikke at vi var grisete. Og vi hadde lyst til å bytte navn. Navnet var mer en curse etter hvert. Apropos bandet jeg jobber med nå (innen filminnspilling, forf.anm.), som tidligere het Karpe Diem og nå har bytta til Karpe: Det hadde vært deilig å bare hete Geniale – og ferdig med det. Eller GG, som vi selv kalte det hele tiden. Hadde vi kommet med en skive til, er det ikke sikkert vi hadde hett Geniale Griser. Kanskje GG.
- *Geniale Gz? (latter)*

Til ungdommen

Til Ungdommen
Geniale Griser

◀ ▶ 🔗

1	Vikke være venner	2:49
2	Til Ungdommen	1:58
3	Fredag	1:41
4	Låt om høsten	2:41
5	Et år i dag	2:29
6	Ikke plag meg	3:44
7	Det var jeg	3:08
8	Balladen om privat eiendomsrett	3:26
9	Ikke helt sikker	2:40
10	Arbeidskar	4:41
11	Den jæklige planen	2:27
12	365,25	2:24

- *Jeg prøvde å finne alle anmeldelser av skiva jeg kunne. I anmeldelsene var det en ting som gikk igjen nesten overalt: «Dette er en ny versjon av Jokke og Valentinerne». Mye av det gikk på tekstene, at det var en slags sosialrealisme i og med at fyll ble nevnt. Da var det Jokke!*
- *Jeg er veldig glad i Jokke. Men jeg er ikke helt enig – jeg føler at Jokke er mye mørkere enn det vi er. Mye mørkere, mye mer fatal.*
- *Der handler det ikke om drikking, men alkoholisme. Og som i «Sitter på en bombe», tyngre rus, da.*
- *Og i senere tid er det veldig tung rus, som i og for seg er det han dør av òg.*
- *Siden dere var norskspråklige hadde kanskje anmelderne ikke hørt om noen andre enn Jokke. Men dere var med på en Jokke-tribute òg?*
- *Den ble vi spurt om å være med på, og da vi hørte om det hadde vi veldig lyst til å gjøre den. (Det er et dobbeltalbum med 50 andre band, forf.anm.)*

- *Noen trakk fram litt mer lættis-referanser som de nevnte Luxus Leverpostei. Én presterte å si at dere hadde nesten like banale tekster som gutta i Luxus Leverpostei. Gartnerlosjen, et annet køddeband ble også nevnt... Björn Rosenström også, «ikke så pubertalt» som ham ble det riktignok sagt... Men jeg prøvde å forstå hvorfor disse klovnebandene ble trukket fram. Det var kanskje fordi dere sang om helt vanlige ting*

som ungdom og unge voksne dreiv med – var folk så lite vant til å høre om det at man måtte trekke fram sånne køddeting? Anmeldelsene er dårlig skrevet, men jeg prøver å forstå om de kan si noe om musikk-klimaet likevel?

- *Vi kødda ikke. Jeg kødda ikke. Personlig tror jeg aldri jeg har hørt en Luxus leverpostei-låt i hele mitt liv. Og det til tross for at jeg har vært på Luxus leverpostei-konsert i Steinkjer! (latter)*
- *Tekstene deres kunne være litt underfundige, og til og med litt såre noen ganger. Dere var 27–28 da skiva kom. Ble dere litt skuffa over anmeldelsene? Dere fikk litt dårlige anmeldelser rundt omkring, men jeg vet ikke om det betyr noe? Det var litt lokalaviser som Hamar Arbeiderblad og sånt?*
- *Jeg følte litt at det ikke ble tatt for det det var. At de fleste anmelderne prøvde å prakke på det noe annet. Det er jo ikke noe kult å bli misforstått.*
- *Han i Hamar Arbeiderblad skriver: «Luxus Leverpostei er, i hvert fall som rølpeband, dødt og begravet. Om det er denne plassen Geniale Griser ønsker å ta over så lykkes de bare halvveis med det». (latter) Og så er det jo ikke det i det hele tatt.*
- *Det skulle vel vært mer Bruce Springsteen. (latter)*

Gudbrandsdølen Dagningen skreiv derimot: «Etter hvert skjønner du at grippa står for en musikalsk og lyrisk lek som representerer noe nytt og alternativt. Musikken er rar og rett på sak. Nesten så du aner at gutta har det fryktelig gøy når de spiller uten tanke på at det skal låte som eventuelle helter på stjernehimmelen. Det er nesten (!) noe punksk over stilen [...]

Tekstene er rå, ikke desto mindre velskrevne og gjennomarbeidede. Til dels hylende morsomme». Terningkast 5.

Dagbladet skreiv faktisk litt av det samme. «Oslo-bandet synger på norsk, og byr på passe rocka og rølpete hverdagspoesi, dvs. direkte meldinger om fest og fyll, damestyr og jobbstress. [...] når det svinger og gnistrer som det tidvis gjør her, så er det bare å ta imot, takke og bukke. Personlig setter jeg stor pris på at unge rockere brukere (sic) norske tekster til å formidle sin virkelighet, men større variasjon i tema hadde ikke skadet». Terningkast 3.

- *Når man skriver at en plate gnistrer, er det vel ikke 3? Han i Aftenposten var mer rett på sak: «De har sine øyeblikk, men en irriterende synth»... terningkast 3. (latter) Men hva med produksjonen?*
- Den er spilt inn hovedsaklig i studioet til gitaristen i Dum Dum Boys (Amper Tone, forf.anm.). Ilker var som sagt snekker, så han bygget om oppholdsrommet der. Da fikk vi en uke studiotid for det. Johnny Skalleberg som satt bak spakene, var der kanskje 3 dager til sammen. Ellers bodde vi omtrent i studio og brukte all tiden vi hadde for å spille det inn. Så kom Johnny inn og gjorde miksen til slutt, vi hadde 1 dag miks på plata. Så da lånte vi litt instrumenter og sånt noe fra arsenalet til Kjartan (Kristiansen, forf.anm., men det skjønte du kanskje.). Ikke så veldig mye, men litt.
- *Kickass Records, det selskapet ga vel ut Til ungdommen, og ikke så mye mer? Satte dere opp selskapet for å sitte igjen med mest mulig av utbyttet selv, eller hadde dere større planer med selskapet?*
- Det finnes jo faktisk ennå, men vi gjør ikke noe med det. Uten at jeg er helt sikker, tror jeg det finnes en konto med noe

penger på. Som er fra den tiden, men som aldri er fordelt. Det er nesten sånn at det hadde vært deilig om det bare ble borte.

- Han som har designa plata, vet du hvem det er? Are Kleivan heter han, han har designa den ene siden av de nye sedlene. Han gjorde også noen skateboard sammen med meg – og var vokalist i Piledriver. Han tok bildene og satt sammen til logoen... og så er det noen skjulte skatter i artworken på plata.
- *Ja, den så jeg nå: På innsiden av ryggen står det «Du kaster bort tiden din». (latter) Et lite easter egg!*
- *(leter litt) Her ser jeg et annet: «Unauthorized copy, hiring, lending, public performance and drittkasting of this record prohibited. (latter)*
- Han hadde det veldig gøy, han syntes det var morsomt å lage cover for oss.
- *Noen spesiell tanke bak de gulfargene? Selve disken har de samme fargene, plakatene hadde det...*
- Kanskje litt sirkus?

- *Før vi tar for oss skiva, la oss kort ta litt om det som ikke kom med på skiva. Jeg har bare to konkrete eksempler. (1) «Jævelunge». Hadde hørt den live noen ganger, og da skiva kom skulle jeg gjerne sett den på skiva.*
- Oi, jøss, det var det ingen i bandet som hadde sett for seg skulle skje! Jeg veit ikke helt hvorfor, men det var helt uaktuelt.
- *Men på den offisielle demoen var det en låt (2) som het «Faen ta USA». Den spilte dere også live noen ganger...*
- Ja! Det er sant, det. Den spilte vi faktisk endel ganger etter at skiva kom ut, selv om den ikke var med. For noen i bandet var det et ønske om å ikke ha for konkret politisk innhold. Jeg ville veldig gjerne ha den med, men flere i bandet følte: «trenger vi det? Vi som band er ikke enige politisk, så kanskje vi bare skal holde oss til hverdagslivet?» På demoen er den ikke med trommer, den er spilt inn med trommemaskin.
- *I ettertid har jeg tenkt at sangen skulle være ironisk? For den er jo litt over the top, «vi skal utslette USA» – eller ordrett: «Alt skal bli så bra uten USA». Jeg tenkte at dere skulle drite litt ut de som faktisk mente dette.*
- (latter) Nei, det tenkte ikke jeg. For meg var det blodig alvor. Ikke *blodig alvor*... men det er en litt deilig, ungdommelig anarkistisk følelse at man kan si man vil ha slutt på det største og mest etablerte av alt.

Kim forteller følgende om det å kaste vrak på visse låter:

- De fleste av de gamle låtene kasta seg selv. Vi var veldig enige om at etter hvert som det kom låter på bordet, særlig Ilkers låter, så merka vi fort at det vi lagde bare på kødd – det var i hvert fall ikke bra nok. (latter) Så låtene ble jo erstatta av –

det var Ilker som lagde «Cruel Death Dragonbreath» og så erstatter han den med «Vikke være venner». (latter) Det er veldig kul utvikling sånn sett. Og alle var med på den utviklinga, det var veldig good times sånn sett.

- «Faen ta» var jeg skikkelig gira på å ikke ha med. Jeg var bare ikke hypp på at vi skulle være et politisk punkband. Til manges irritasjon, i hvert fall internt. For vi spilte den live, men – du kan si hva du vil om USA eller ikke – jeg syntes ikke vi skulle drive med politikk, jeg syntes vi skulle drive med mellommenneskelige ting i GG. Det var kanskje en ting som jeg gjorde kult, og, da, det var å ha en eller annen retning. Jeg er jo sinnssykt Raga-fan og er også Jokke-fan, og jeg liker band som tar politiske standpunkt. Men vi kan ikke hete Geniale Griser og mene noe om USA. Jeg var hypp på å ikke gjøre politikk, det var det eneste kravet jeg stilte. Jeg mener folk skal stemme akkurat hva de vil, jeg syntes vi skulle konse om å synge om mellommenneskelige ting. Så etter masse debatt ble ikke den med på skiva. Jeg er fra Bærum, ikke det at jeg nødvendigvis stemmer så jævlig blått av den grunn, men det er flere som har andre politiske syn – og da (ved å kutte låta, forf.anm.) slipper man den dritten der, da. (latter)

Som nevnt innledningsvis, slutta vokalisten og bandet kom seg aldri på beina igjen etter det. Jeg spør Marius rett ut:

- *Hvorfor stakk Ilker?*
- I all hovedsak hadde det med forskjellige ambisjonsnivåer. Jeg vet at Ilker uttalte et par ganger at han hadde blitt gjenkjent. Og det var han ikke noe hypp på. Og jeg var sånn, hvorfor faen står vi og øver her da? Hva er det *du* driver med, liksom? Så der er kjernen i at Ilker ikke hadde lyst til å være

med mer.

- *I flere intervjuer ville ikke Ilker ha etternavnet sitt på trykk, det er kanskje litt det samme? Nesten litt Cobain-aktig, at han ville spille men han ville ikke bli kjent? Og så ville han det, men så ville han det ikke?*
- Kanskje han ikke ville bli kjent akkurat for det. Og det er en ærlig sak. For min egen del skulle jeg ønske at jeg hadde hatt dette eventyret sammen med noen som hadde lyst til å gå videre med det. Det er det ikke noen tvil om. Men det var også veldig mye gøy, og våre veier krysses fortsatt i dag, men ikke med instrumenter.

Jeg blir henvist videre til en podkast der Kim ringer sin tidligere frontmann. Kims spørsmål og Ilkers svar kan like godt transkriberes her:

- Hva var det som skjedde med deg i forhold til Geniale Griser?
- Du lurer på det, ja. Nei, jeg følte at du og Marius i fellesskap prøvde å gjøre meg til en vare. Jeg følte dere prøvde å forme meg inn i en ting som jeg ikke følte jeg var, men som dere mente var en salgbar ting. Som fungerte til å selge merkevaren Geniale Griser. Jeg kjente at jeg mislikte det veldig sterkt. Det var det som skjedde.
- Jeg kjenner jeg blir både glad og trist, fordi intensjonen var jo dritgod. Men...
- Jajaja, jeg skjønner det, men du var også inne i den reklametingen og gikk på skole og lærte om det her samtidig, og... Det var mange ting som falt sammen, da. Men det var på en måte det som jeg – og så følte jeg på flere små ting, som at Marius spesielt var veldig god på å lissom: «Kanke du bare gjøre litt sånn, for det passer seg». Også var jeg veldig i det, så

jeg syntes jo det var moro også, ikke sant. Det var stort og fint å få lov til å være rockestjerne, helt kult og sånn. Men så var det noe der som jeg kjente var ugenuint fra min side, da. Det ble mer og mer av dét, og mindre og mindre av det å lage musikk.

Kim:

- Sånn går det når man er sinnssykt ambisiøs, man blir så ambisiøs at man mister litt – man drømmer lissom og – Marius og jeg tenkte: «Dette går jo bra, vi må jobbe som faaaen». Og Marius og jeg, vi jobba så sykt mye med Geniale Griser. Jeg hadde en jobb i radioreklamebyrå som tekstforfatter og regissør. Siden det er snart 15 år siden: Jeg brukte mye av tiden der til å sitte og skrive presseskriv for Geniale Griser. Vi fikk kompiser som jobba på Platekompaniet til å få frankert konvolutter. Vi jobba sjukt mye, Marius og jeg, og Ilker jobba med det han burde gjort, og det var å lage feite låter.
- *Marius: Følte dere at det var starten på slutten da han dro?*
- Jeg tenkte at vi kunne fortsatt.
- *Åssen fant dere den nye sangeren? Halvard Djupvik.*
- Han gikk i klassen under oss på skolen, så det var bare å hente ham inn. Han har vært en av Norges mest brukte voiceoverstemmer, og er skuespiller. Men han var heller ikke så gira på øve så mye. Men mentaliteten i bandet var at alt skulle sitte. Selv om det var skranglete og rart, skulle vi ikke begynne en låt på nytt og sånn.
- *På Wikipedia står det at dere fikk enda en vokalist? Sunniva Lind Høverstad.*
- Jeg vet ikke hvem som har lagd den wikipediaen. Vi hadde

henne inne, og vi var vel og spilte en demo sammen. Hvis jeg skal gjette, hadde vi 4–5 øvinger sammen. Men vi spilte aldri live eller noe sånt.

- *Fisla det bare ut, da, fordi dere ikke fant noen ambisiøs sanger?*
- Ja, og så begynte jeg å få unger, og... Så begynte jeg/vi å jobbe med ting som tok tid, og... ble voksne, er kanskje det det heter.
- *Ble sånn som dere protesterte mot i låtene? Du hadde klagd litt i dag, hvis noen hadde gått på din private grunn? (latter) «Da hørte jeg noen som ropte hei!»*
- Han som går over, bor der (peker på nabohuset), han er 16 år! Så det stemmer! Jeg har en liten djevel som forteller meg det.
- *I årene som har gått har jeg tenkt på Geniale Griser nå og da. Tanker som: Tenk om de lagde reunion plutselig?*
- Ja, og det har vel vært noen spede forsøk på det, men uten at det har vært så aktuelt. Så det har ikke blitt noe av, og det tviler jeg også på at blir noe av.

Det finnes flere Geniale Griser-låter som ikke er utgitt og kanskje aldri vil se dagens lys. Marius mener det er snakk om 5–6–7 låter som ble laget. Kim utdyper:

- Det ble laget en del låter, kanskje 4–5 låter. Ilker slutta jo, men så begynte vi å lage en låt, og Ilker og jeg lagde en låt som het «Kunstner i Oslo». Marius og jeg lagde en låt som het «Trikken». Så lagde jeg og Marius en låt som heter «Alle som kjenner meg» også. Vi hadde jo Halvard på vokal en stund, og så lagde vi et par kule låter der som ikke ble noe av. Og så testa vi en damevokkis og var i studio og spilte inn noe greier. Så ble Ilker litt hypp igjen, det har vært litt frem og tilbake,

og til syvende og sist lagde Marius og jeg et band som vi kalte for Ran, hvor vi fikk med Annette Gil, som også sang i et band som het Seven. Hun synger på måløydialekt. Vi tenkte det var kult med måløydialekt, men... vi fikk ikke bandet til å funke, fant ikke trommis og det ble bare tullball.

- Men jeg er stolt over at vi fikk det til med GG, da. Vi solgte 2000 fysiske skiver i 2004. Det er mer enn Sereena Maneesh tror jeg, og de var jo hypa til verdens beste indieband. Det er helt latterlig mange skiver å selge, da. Og vi solgte dem ikke fordi vi var bra, vi solgte dem fordi vi var ærlige. Vi solgte ikke skiver fordi vi var flinke, og vi solgte ikke skiver fordi vi var harry som Luxus Leverpostei. Vi gjorde det fordi vi bare kodd, men kodd på ordentlig. Sinnssykt stolt av Marius, og Erlend, og Erik og Ilker, og meg selv i og for seg, og sinnssykt mange fete folk som stilte opp og hjalp oss gratis. Den musikkvideoen til «Vikke være venner» spilte vi inn på en søndag klokka 11. Og det kom 100 folk (statister, forf.anm.). For 0 kroner og 0 øre. Det er til å grine seg i seng av.

Denne historikken var ikke uttømmende, men likevel er det på tide å forlate det sporet og ta for oss albumet, låt for låt. Hvem har skrevet låtene og hva er inspirasjonskilder og meningsinnhold? Har låtene blitt endret mye gjennom hele produksjonsprosessen, fra skisse til øving til live til studio? Hvordan står låtene i forhold til bandets artwork? Hvordan ble låtene mottatt, alt fra livemottakelse til videoer til eventuelt nye versjoner? Spørsmålene er besvart av Marius Eymundsson, med mindre annet er angitt.

Låt for låt

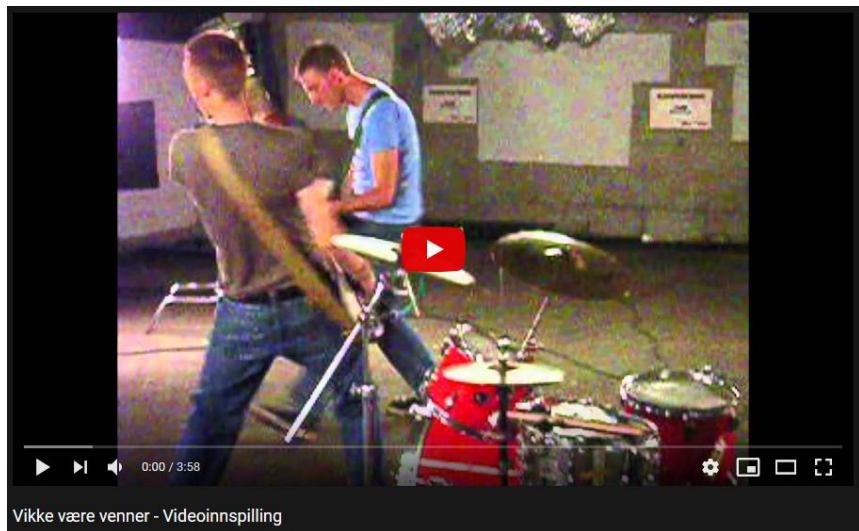

«Vikke være venner»

Låta er tregreppspunk skrevet av Ilker og Marius. Enkelt fortalt handler den om å dumpe perifere venner i stedet for å «drikke cappuccino» nå og da. Den ble, som en ser, valgt som åpningslåt. Geniale Griser hadde allerede hatt bangeren «Fredag» som en konsertfavoritt, samt sirkulerende på lokalradio og NRK 2. Og nå ville de altså gi «Fredag» selskap i rampelyset, av denne.

- *Var det bevisst at dere ville ha fram en annen låt også? Følte dere noen ganger at dere var litt for kjente for bare «Fredag»?*
- Dette er en bandsak, men jeg skulle ønske at vi ikke hadde gått for «Vikke være venner» som video nummer 2. Jeg hadde lyst til å ha «Det var jeg». Men da følte flere i bandet at da blir vi for tullete. Men nei, det ække tullete, ass. «Det er hARRY, lissom». Er det det? Jeg trokke det er det, og er det ikke de som opplever det som hARRY, som tar feil?
- *Ble det en slags flertallsavgjørelse, da?*
- Ja, det kan du godt si. Og det er aldri bra i et band. Band trenger diktator og lederskap, og ikke demokrati. (latter)
- *«Vikke være venner» er jo ganske straightforward – vers, refreng. Den har jeg ikke hørt noen demo av, så jeg veit ikke om dere hadde noen andre versjoner?*
- Nei, den er første gang spilt inn i studio. Jeg husker ikke helt hvorfor jeg er kreditert for låta, for å være helt ærlig. Jeg mener at det nesten bare er Ilker. (Erik har lagd synthlinja, forf.anm.)
- *Som sagt spilte dere sangen på tv. Tekstlinja «Stikk hjem til deg selv, din skitne hore» på barne-tv-programmet Etter skoletid! (latter)*
- Det skulle ikke sensureres på NRK, det! Kunsten er fri, så der fikk vi si det som var i teksten. Men ZTV ville ikke spille den usensurert, så der måtte vi sensurere setningen «Stikk hjem til deg selv, din skitne hore». Det var vi som gjorde det. Vi hadde en clean og en explicit versjon. Det var ganske vanlig, fordi ZTV sendte fra England. Og England har sensurregler som vi måtte følge.
- *Ja, for jeg husker at da videoen kom, var det: Denne får dere se på ZTV. Det var litt sånn det var på den tida – jeg hørte mange timer på Radio Tango for å få høre en Geniale Griser-*

- låt, og folk så kanskje mange timer på ZTV for at den låta skulle dukke opp? Jeg så ikke minst etter meg selv i videoen. En stor folkemengde skulle løpe iltert mot bandet og angripe vokalistene. Da vi kom, ble jeg «tatt ut» til å løpe i første rekke, og da ble jeg sminka (latter). Ved sluttresultatet viste det seg at det var umulig å skille personene i mengden fra hverandre.*
- Vi fikk likevel ganske mye ut av lite penger. Det ble jo en video som, i forhold til hvor lite vi brukte på den, ble veldig bra. Veldig mange band på den tida på vår størrelse, hadde ofte helt forferdelige videoer. Jeg følte at den fungerte ganske bra. Det er kanskje ene og alene fordi fotografen og regissøren Morten Forsberg også i dag er en veldig god filmfotograf som gjør både det ene og andre.
 - *Det er lagt ut en liten bakomfilm på Youtube. Mye venting.*
 - Det er det jeg driver med i dag og, det. (Filminnspilling, forf.anm.)

Kim:

- Ilker er jævlig abrupt i «Vikke være venner». Erik og Kriss gjorde jo «Vikke være venner» med mye større hell. Den «Det er ikke meg, det er deg»-låta, det er det samme, ikke sant. (Bli ingen Spotify-lenke til den, forf.anm.)

Til ungdommen

Tregrepspark igjen, skrevet kun av Ilker. Låta handler ganske kort om å gi ungdommen en liten kalddusj, det er ikke sikkert livet blir bedre selv om man begynner på ei rute i livet som den generelle befolkningen tror skal bli riktig så bra. Dette snakket også Ilker om til blant annet *Drammens Tidende* og uttalte: «Slapp av og stol på deg selv er vårt råd til ungdommen».

- *«Til ungdommen» heter jo skiva òg. Kanskje flere ungdommer hadde hatt godt av å høre den i dag?*
- Det er en passasje der som jeg skulle ønske vi ikke hadde publisert, selvfølgelig... Men det kan man jo si i ettertid. Men sånn var det nå.
- *Jeg tror jeg vet hva du mener... «Tenk om du egentlig er homo, tenk om du egentlig er teit, tenk om du egentlig er alkis, sånt no er det ingen som egentlig veit».*
- Man skal jo aldri nødvendigvis trenge å forsvare kunsten sin, da. Men det jeg har lyst til å si om det, er at dette er en tankestrøm som en ung mann selv har skrevet om sin egen

- oppvekst og sine egne tanker som ungdom. Som jo på 90-tallet var en reell ting.
- *Jeg tenker at folk blir jo leger, og folk blir ingeniører, men det refrenget synes jeg har noe for seg. Blir det egentlig bedre? Man mister jo mye kontakt med venner når man blir eldre.*
 - Jeg synes det er en ganske bra... jeg liker den låta veldig godt.
 - *Den har også ganske enkle riff, men da jeg hørte den første gang, som var på Østrokk tror jeg, likte jeg godt den pausen (de som har hørt låta veit hva jeg mener, forf.anm.). Låta er også på GG-demoen.*
 - Enkle riff er jo noe som kjennetegner GG, da. Og nå husker jeg hva den demoen er. Vi spilte inn oppe på loftet hos en fyr som hadde et slags provisorisk hjemmestudio. En del av låtene til skiva var selvfølgelig klare på det tidspunktet.
 - *På fullengderen var det lagt ut en trommeintro. Ikke med den skarpeste lyden heller, husker dere noe om det?*
 - Det er spilt inn to ganger oppå hverandre. Cymbalene gjør at det er en gate eller noe, eller det er komprimert sånn at det får den lyden.
 - *Ville dere ha det? «Nå må vi komprimere»?*
 - Jeg vet at han hadde jævlig tunge cymbaler på det settet vi brukte i studio. Skulle kanskje ønske han hadde litt lettere hihat og cymbaler på innspillingen, fordi de gir ganske mye fra seg. Så hvorfor la vi til introen? Mange musikalske valg som er gjort for vår del er for å få låtene lengre enn det de opprinnelig var, og jeg tror den trommeintroen er noe vi begynte å gjøre live. Dermed kom det med på plata også.

Her kan trommeslageren selv fylle inn, for ikke å si lage noen fills. Trommevirvel.

- Det Johnny gjorde var å tracke trommene de to første dagene. Det var Innuendo han brukte som record-trackeprogram. Så lærte han oss hvordan vi skulle gjøre det sjæl, å opprette spor og alt mulig sånn. Så sa han «vi snakkes i neste uke, da begynner jeg å mikse, da må dere være ferdig». Så fikk vi nøklene. Det er ganske kult gjort av ham, da.
- Trommeintroen kan det godt hende var Johnny Skallebergs idé. «Kan du ikke begynne med noe som groover». Og så gjorde jeg de greiene, og spilte oppå meg sjæl to ganger. Jeg innbiller meg at det var en Johnny Skalleberg-idé, faktisk. Det er en sånn ting som bare skjer. Jeg tror jeg bøffa det fra Faith No Mores *Midlife Crisis*, selv om det ikke kan sammenlignes. Jeg tror det bare var «vil dere ha noe mer, ikke begynne rett på?»

- *Trommene hadde litt muffled lyd, de var ikke så krispe, hvis du skjønner hva jeg mener?*
- Vi visste at det var et trommesett i studioet til Johnny Skalleberg. Gulvtammen, det skinnet, var det bare noen som hadde kasta på. Og det er ikke noe som er stemt, det er ikke noen stemte trommer, det er ingenting som er proft annet enn at det er et proft studio. Så du får ikke skrudd noe bedre lyd enn at – jeg kjente ikke en trommis, trommisen i Metadox var ikke noe grov på å stemme – hadde det vært nå, hadde jeg ringt Tommy Manboy (trommisen i Turboneger, forf.anm.): «kan du komme og stemme trommene?» På den annen side

«Fredag»

var veldig mye av greia til Geniale Griser at vi er ikke bedre, og vi kan ikke late som vi er bedre, men vi skal se bedre ut, vi skal ikke høres bedre ut.

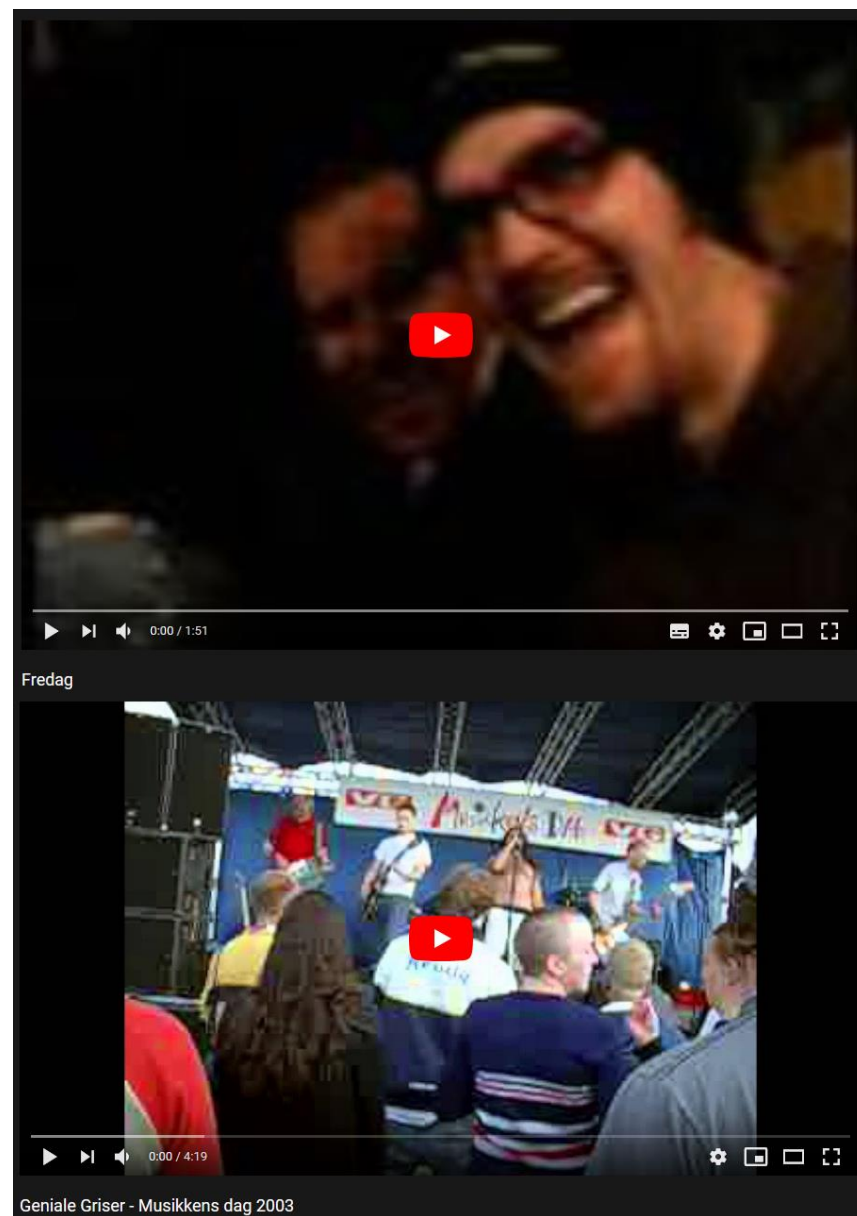
- Han tracka trommene, Skalleberg, og han bare: «Dette kommer til å låte så jævlig skranglete og fett». Og det var vel da vi fant ut at vi bare skulle kalle oss for et skranglerockband også. (Det var det nok ikke, Geniale Griser kalte seg det i hvert fall fra 2002, og før det igjen ble det brukt både på Kaizers Orchestra, Cato Salsa Experience, St. Thomas, The White Stripes og mye annet, forf.anm.) You make it up as you go along. Han overtalte oss, fikk oss til å være enige, det mener jeg til dags dato: Det skal låte som det gjør, det låter skranglete, det låter riktig, liksom, det er harmoni mellom lyden og våre musikalske egenskaper.
- *Men det er jo tight, da, sånn sett.*
- Holdt på å si takk for det, men poenget er at det låter jo fett. Det er litt det som er kult. Og det er hatten av til Skalleberg for å skjønne – sånn sett burde han nesten hatt produsentkreditt, bare for å skjønne at hvis de trommene hadde vært totalt stemt, så hadde mangel på trommeskills blitt mye tydeligere. Jeg hadde falt mye mer gjennom som trommis. Men fordi det var skranglete og gulvtammen flappa – han ivaretok – lyden ble på nivå med det vi var, og dermed ljuger man ikke for lytteren. Han er veldig smarting, han Skalleberg, altså. (Et tilbakevendende tema i intervjuet med Kim Mohn er at han rakker ned på seg selv, men jeg vet ikke helt om jeg kjøper at han var så dårlig som han selv skal ha det til. Det må kanskje folk avgjøre selv, forf.anm.)

«Fredag» var Geniale Grisers tour de force. Riktignok ei veldig kort låt, men med et uimotståelig synthhook som også fungerer som låtas refreng. Et instrumentalrefreng. Versene imellom forteller en historie om en fredagskveld hvor linjene begynner med «Vi går på»: kiosken, polet, party, nachspiel og så videre, og så utbroderes hva som skjer der.

- *En låt jeg husker at dere pleide å avslutte settene med. Folk maste om «Fredag» settet gjennom, men de måtte vente. (latter)*
- Vi snakket lenge om å lage en langversjon til å gjøre live, men gjorde det aldri. Jeg husker at det var oppe til diskusjon – kanskje vi skulle fått en 3-minutter ut av den og lagd en lengre avslutning på settet si vi hadde fått en større ekstatiske avslutning. Men det er noe kult ved at den er kort og kontant, og ferdig når den er ferdig.
- *Ilker og du har skrevet den, Erik har ikke lagd synthen?*
- Nei, den har Ilker lagd. Jeg har skrevet teksten, og Ilker har gjort melodien.
- *Pleide dere å «sjekke damer som så helt jævlige ut»? (latter)*
- Jeg skrev for at Ilker skulle synge det. Jeg har ikke skrevet så mange låter som har hatt så mye med meg å gjøre, egentlig. Jeg har skrevet det for at det skal passe inn i det universet.

- *Hva med det som sies på slutten, er det adlib? Jeg så et liveopptak på Youtube (se nederst til høyre, forf.anm.) hvor det var noe annet som ble sagt enn på skiva.*
- Ja, det er helt random hver gang.
- *Dere traff jo tidlig blink med «Fredag». Hvor tidlig i bandets historie kom denne? Den er spilt inn i en egen session, i noe som het Vilde Grillbaren Studio en eller annen gang før dere gikk i studio på ordentlig?*
- Samtidig med demoen, tror jeg. (Altså rundt slutten av 2002, forf.anm.) Jeg mener at macen hans kræsja to ganger, og at vi mistet to veldig bra versjoner av den låta. Så det mener jeg er den tredje versjonen av låta, hvor vi er litt lei av å spille den.
- *Spilte dere inn live?*
- Nei, nei, vi spilte inn spor for spor.
- *Du sa jo tidligere det med musikkvideoen på Svisj, alle digga den jo lissom. (Den var også billig, bare forskjellige hjemmelagde videosnutter som er klipt sammen, forf.anm.)*
- Den ble spilt hundrevis av ganger på tv. Vi følte at vi var på en rull der: Nå kunne hva som helst skje. Det var når den kom ut og Radio Tango begynte å spille den, og vi hadde den noen ganger på P3. Jeg mener at jeg skrev «Det var jeg» etterpå.
- *Kanskje «Det var jeg» var «lørdag»?*
- Det kan stemme. Ilker var med å skrive «Det var jeg». Vi skrev mye av den sammen, men refrenget hadde jeg med til Ilker. Så skrev vi noen vers som er dobbelt så lange som de som er med i låta. Ilker var på sin side ganske produktiv på den tiden, han kom med «Balladen om privat eiendomsrett», og «Arbeidskar» kom han nesten ferdig med også.

«Låt om høsten»

Kim:

- «Fredag» er den første ordentlige låta. Jeg husker vi var i studioet til en eksentrisk dude – og der husker jeg vi spilte inn en sykt fet versjon av «Fredag», så kom vi dit neste gang, og da hadde han klart å slette hele.
- Låtene lagde vi i omtrent sånn her rekkefølge: «Fredag», «Vikke være venner», «Til ungdommen» og «Det var jeg». «Balladen om privat eiendomsrett» var også ganske tidlig. Det er de første låtene som ble laget til den skiva. Etter hvert begynner Ilker å skrive det som jeg mener er noe av det bedre som er skrevet: «Låt om høsten» – Ilker er helt gigantlyriker, mener jeg, da – og så kom «Ikke plag meg». Og så kom «Ikke helt sikker» og «Den jæklige planen».
- Jeg husker Marius kom med «Fredag», da hadde jeg begynt på Westerdals i 2000. Så kom Marius med ideen til den teksten, og jeg bare: «Marius, det er det døveste jeg har hørt i hele mitt liv» (latter), husker jeg at jeg sa. Bare: «Det er en fornærmelse overfor lytteren. Men fuck yeah, jeg liker det jo, lissom, vi må jo kjøre på». Der er Marius genial, da. Hvor plumpt kan man si det og komme unna med tre korder og en konge synthlinje? Den synthlinja var det vel Ilker som lagde, tror jeg. Men jeg husker jeg var motstander av den låta. Marius bare: «Det er Sex Pistols». Men ikke nevnt Sex Pistols i samme åndedrag som at du går på kiosken og kjøper kebab! (latter) På den annen side; Marius har en teft, og Marius og Ilker sammen, de fikk fram det reneste, mener jeg. Og det er på mange måter – det er jo den låta vi er mest kjent for, det er ikke noen tvil om det.

Etter «Fredag» tas det hele litt ned. Låta handler om at jegpersonen stikker ut og lar seg drive rundt på forskjellige festing i byen, og han kommer tilbake til det som nå heter fomo, fear of missing out. Ting tar ikke helt av, og han drar hjem, hvor det kanskje også er noe å få med seg. Høst-aspektet kommer fram ved at jegpersonen opplever en både fysisk og kanskje også symbolsk kulde.

- Den er vel Ilkers låt. Jeg synes den er dritbra. Jeg husker første gang han spilte den, så *bare fy faen*. Og den var vel skrevet i oktober eller noe, sikkert i 2003.
- *Så det er en sinnsstemning som er frosset i lyd? Det er en ordentlig historie, en fullendt fortelling med både progresjon og gjentakelser, så det er ganske mange språklige virkemidler i den.*
- Og den ungdommelige greia med å være redd for å gå glipp av noe, som man kanskje i større grad driter i etter hvert. At perspektivet «å gå glipp av noe» er det verste som finnes.
- *I bookleten er det forresten ikke hele teksten som står. Slutten står ikke, det med å komme hjem, snuble innom TV 3 utover natta «for det hender de viser pupper der, og det skal jeg hvert fall få med meg». (latter) TV 3 hadde jo en litt sånn type tilbud.*

- Ække det genialt, da? Den svinger litt også, det er en bra låt. Den har litt irsk folkemusikk-fortellertradisjon i seg. Når man skal snakke om Jokke, mener jeg at Jokke også bruker det i en del av sine låter. (synger litt irskaktig) Det er noe pubmusikk over det.
- *Det er den første downtempolåta på skiva, litt grunge kanskje?*
- Ja, det er et godt poeng.

«Et år i dag»

Dette er første låt på skiva skrevet av Kim. Man merker at han hadde en hang til å følge «Fredag»-oppskriften i tempo og oppbygning. Tekstmessig handler låta om et kjærestepar som krangler og furter uten noen spesielt god grunn, og hvordan det utspiller seg.

- *Denne er også skrevet som en fortelling, à la film med eksposisjon, konflikt og resolusjon. Sangen ender med «vips, så har vi make-up-sex», men man tenker kanskje at forholdet kommer ikke til å vare så mye mer enn det året det allerede har vart? (latter)*
- Han gikk på Westerdals på det tidspunktet, og er tekstforfatter i reklamebransjen i dag. Så det er ikke så rart hvis komposisjonen hans er mer «korrekt» på et vis.
- *Det er noen nødrim her, i likhet med «Den jæklige planen»?*

«Vi lyttet til hverandre så godt det gikk, men begge to har iq som en... ja, hva er det som rimer på gikk? Strikk!» (latter)
Har du noen gang tenkt at det er et nødrim? Eller går jeg kanskje litt dypere inn i det enn det er ment i et artig, kjapt punkband?

- Nei, jeg har ikke tenkt så mye over det. Jeg tror artig, kjapt punkband er stikkordet.
- *Det rimer i hvert fall. Det er nok av artister i dag som ikke rimer.*

Vår lille konversasjon om visse musikkaktører som ikke klarer å rime på en god måte, er tatt ut av forskjellige hensyn. I stedet gir vi ordet til låtskriver Mohn:

- «Et år i dag» er faktisk en av de siste låtene som ble laget til den skiva. Jeg tror at de låtene jeg skrev – Ilker var mett på å lage låter, og da lagde ikke Marius og Ilker noen låter – så det ble litt sånn at jeg satt meg ned og lagde låter. Jeg er faktisk fornøyd med den låta der, as. Det er kanskje en av de bedre tekstene av de jeg har skrevet, da.
- *Var teksten bare fantasi, eller?*
- Den er ganske tydelig i teksten, da. Jeg var sammen med en dame som – det handler jo om krangling. Hvis man krangler med kjæresten sin – jeg var i hvert fall hypp på å prøve å beskrive det litt direkte.
- *Dere hadde jo noen låter som berørte sjekking på forskjellige måter, så denne passa i bandet. Tenkte du at du bare skulle finne på noe som passa til bandet og til Ilker som vokalist?*
- Der hadde jeg en debatt – det er også en sånn ting som – det er veldig kult det du sier nå – for det var litt ubevisst, men skiva har litt mer rød tråd enn vi skjønnte da. Jeg vet at vi

merket det – det var ikke så planlagt, men – hvis du leser alle tekstene og hører gjennom skiva, så har vi gjort en jobb med å tenke gjennom – det går jo fra rølp til filosofi. «Et år i dag» er jo – jeg var hypp på å beskrive hvordan det funker, da, når man krangler, hvordan man misforstår, og at det er en happy ending. Det er lovesong det òg, da, jeg er sånn sucker for lovesongs, jeg da. De kan jo komme i alle mulige varianter. Men det er kult å bare beskrive hendelsesforløpet. Plutselig begynner man å krangle for ingenting, og så ender det bra igjen, og det er ting som alle kan kjenne seg igjen i. Det synes jeg er kult å skrive om.

- På «Fredag» lagde jo Ilker synthriffet, så kan det virke som om du modellerte dine neste låter litt på den? Er det tilfelle?
- Det er riktig å si at det er modellert på «Fredag», men det er riktigere å si at det er modellert på hva vi følte at GG kom til å bli, hvordan band vi skulle være. Vi var hypp på enkle ting, men vi var også hypp på å vise at vi kunne jo tenke kult eller smart eller... Etter hvert viste det seg at Ilker var en stor poet – og Erik var sykt bra på synthmelodilinjer – og jeg ble jo litt mindre ræva på trommer. Skiva vokste på kjernen av GG, at vi var kompiser. Alt er jo myntet på «Fredag», så det er riktig å si.

«Ikke plag meg»

«Låt om høsten 2», samme sinnsstemning, samme tempo. Gitaren bruker fingerspill, låta er vel å regne som alternativ rock. Her er også en synthsolo som blant annet går over en oktav. En funfact om teksten er at linja «Jeg er litt føkka» har gitt låta «Explicit»-symbol i Spotify.

- *Soloen tar jo helt av.*
- Det synes jeg òg.
- *Jeg føler at låta viser at GG hadde et ordentlig spekter av både tempo, tema, stil...*
- Morsomt at du synes det. Jeg synes det er vanskelig å uttale meg om de låtene jeg ikke har vært med på å skrive selv. Rent musikalsk har jeg ikke vært så veldig pådriver, annet enn at det måtte være norskspråklig, tilgjengelig, det må inneholde hook eller melodi som gjør at det er tilgjengelig for de aller fleste, ungdommer i hvert fall. I tillegg var bandmanagementet, det å skaffe konsertene, få platene ut i platebutikkene, min drivkraft.
- *Du var jo bare bassisten òg, så du skulle ikke ha så mye du skulle sagt!*

Jeg mente ikke det siste bokstavelig, det var en blanding av vennlig erting og selvironi siden jeg er bassist selv. Men likevel blir ikke mer sagt om sangen. Jeg får i stedet litt hjelp til å utfylle fra Ekspert. Han hadde aldri hørt bandet før jeg satte på låta.

- Selve spillingen er noe skranglete hver for seg. Men typisk for band som jobber som band, fungerer det ganske bra sammen. Det virker som de alle er på samme bølgelengde. Ikke noen ultrahøyde akkurat, men veldig sjanger-treffende.
- Produksjonen låter litt som en garasjeversjon av klassisk rock.

Vokalisten synger på en måte jeg nesten bare har hørt hos Baiage, det synes jeg er gøy! Den synthen er jo òg helt sjuk. Ikke sitter den i miksen og ikke er den så tøff. Men den funker bra i det DIY-landskapet jeg føler vi er i. Kan godt hende det er spilt inn proft, men det er vibben jeg får. Veldig hardt komprimert i alle ledd, for å gå litt teknisk til verks. Trommelyden er ganske gata/expanda.

- Teksten er rett frem, ikke så mye doble betydninger. Men det er vel en del av den hissige pakka. Er ikke så inni sjangeren eller så analytisk når det ikke er så mange tydelig tolkbare ting.

«Det var jeg»

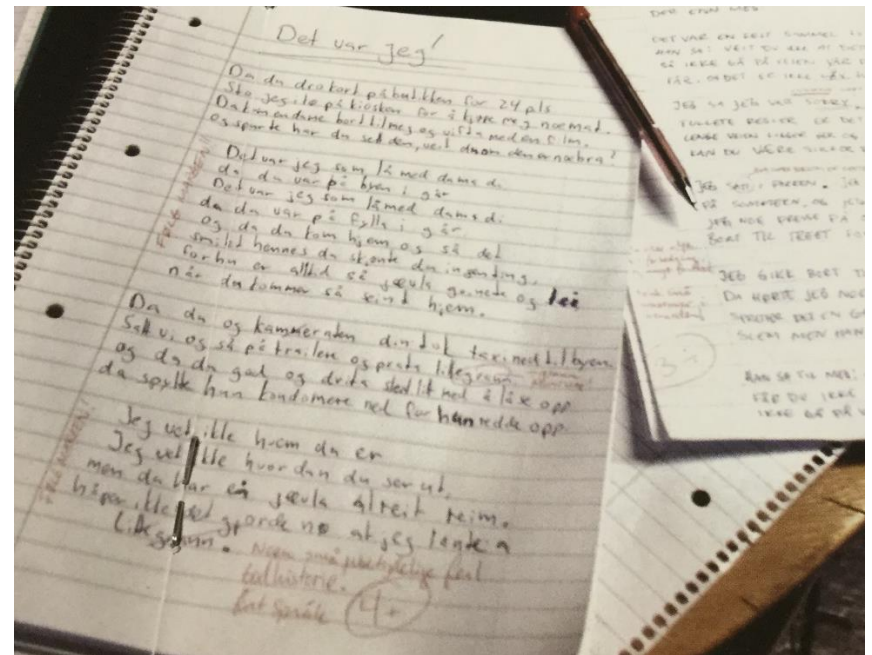
Skrevet av Marius. Han ønsket både den som åpningslåt, samt å lage musikkvideo til den. (I stedet for «Vikke være venner»). Det ble ingen singelutgivelse, men Marius gjorde et grep for å forlenge livet til denne låta, som vi snart skal høre mer om. «Det var jeg» er en midtempo rockelåt, punk kan det neppe kalles, og ikke har den synth heller.

- Som tidligere nevnt: dere kutta en del linjer fra sangteksten. Hva handla de om?
- Det var mer utbrodering av det samme. Men når du har nevnt det med ska, var det kanskje forsøk på en ska-låt i begynnelsen. Så spilte vi den en del sammen med to gitarer,

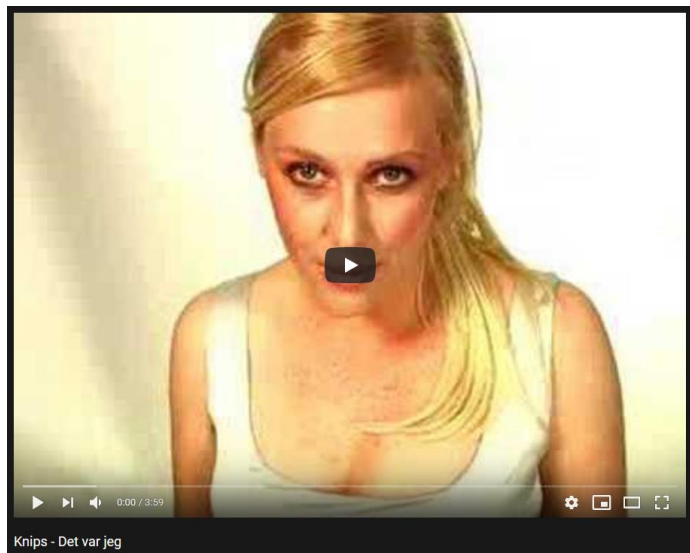
bare Ilker og jeg, og så fikk vi den ikke helt til å svinge i begynnelsen. Og så lagde jeg det gitarspillet på den, og så fikk vi opp tempoet og kutta lengden på versene. Og så begynte den å ligne på ett eller annet. Men jeg syntes den var litt lang og treig og rar da vi starta. Jeg synes også den ble kulere da den ble kutta ned, fordi vi hadde skrevet historien større, men bare fortalt den i større stikkordsform til slutt.

- Litt mer isfjellteknikk?
- Ja, «nå har vi skrevet historien, men vi trenger bare fortelle: det der». Den skrev jeg refrenget på, og så skrev Ilker og jeg versene sammen. Ilker satt først og fremst korder til den, mens jeg gjorde gitarspillet til den.
- Teksten i bookleten er skrevet i norskstil-stil. «God historie, godt språk, 4+» (latter). Til og med litt læreraktig skrifttype.

- *Det er litt pop-preg over den; jeg tror det er den første låta på albumet med bridge? Den eneste med bridge også. «Låt om høsten», «Ikke plag meg» og «Arbeidskar» har prechorus, men denne skiller seg ut på dét feltet. («Et år i dag» har en synthbridge, forf.anm.)*
- Ja, der kan du se. (latter) Jeg hadde veldig lyst til å gå i den retningen der. Ikke nødvendigvis tekstmessig, men ha låter som var enda mer radiovennlige, men likevel holdt på det punkete preget. Ikke gå helt Blink 182, men at det likevel skulle kunne treffe ganske bredt. Men du vet at den ble gitt ut som en eurodance-låt? Det er nye vers. Jeg rapper.

Marius introduserer meg herved for et lite prosjekt han gjorde med Rannveig Revhaug, som også har vært utgitt som forfatter, og en som het Preben Grieg Halvorsen. Visstnok ikke broren til Steinjo, men fetteren. På sin måte hører det lille sideprosjektet også med til historien om albumet *Til ungdommen*.

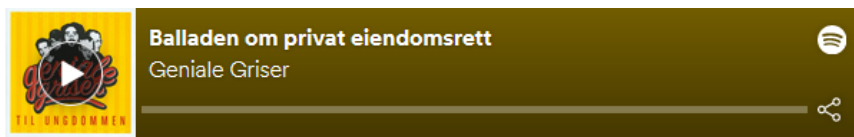
- Jeg hadde så jævlig lyst til at Rannveig skulle ta over som vokalist i Geniale Griser. Hun var på en øving, det bare satt som faaaen, det var dritkult. Men hun vakke så hypp på det, lissom, og – nå gjetter jeg – hun hadde en kjæreste eller ektemann som også spilte i band og som ikke syntes vi var noe kule. Jeg vet ikke om det hadde noe å si, men jeg tror kanskje det. Men vi jobbet på samme sted, og på et nachspiel etter en jobbfest begynte vi å lage en dance-versjon av den låta. Og så ble det et litt kult resultat. Vi spilte inn en provisorisk musikkvideo nede i kjelleren på et castingstudio. Dette var i 2007, så Youtube hadde akkurat kommet. Så la vi den ut på Youtube, og så gikk det så jævlig fort med views. Plutselig var vi på 100 000, 120 000, hva er det som skjer? Det er kanskje ikke så mye nå, men på det tidspunktet syntes jeg det var helt vanvittig. Så ble den lagt ut på Spotify mange år seinere, og der fikk den plutselig jævlig mye streams også (236 000 i skrivende stund, og 145 000 Youtube-visninger, forf.anm.). Så jeg tror noen har hatt den som russelåt. Vi var og spilte på BI, og der kunne alle låta. Så den har truffet noen. Vi gjorde den og en låt til, så var vi ferdig med det prosjektet.
- *Jeg har bare hørt refrenget, i det jeg innbiller meg at er en tv-reklame for en samle-cd.*
- Køder (sic) du med meg nå? Er den på en samle-cd?
- *Tror det. (Etter litt søking klarte jeg ikke å finne den eventuelle samle-cden, men jeg fant ut at den andre dancelåta som Marius nettopp nevnte, er på en obskur samle-cd, forf.anm.) Hva het dere, da?*
- Knips. Vi varma opp for Snap i Sandvika. Faen, så mye gøy vi hadde med det der.
- *Du har kanskje tjent litt på det òg? Må kanskje opp i en million streams for å tjene noe?*

- Nei, ikke som jeg vet om i hvert fall. Jeg veit hvert fall at på singelutgivelser må du opp i 3 millioner for å få «plate».
- *Du går undercover i dette prosjektet, vil jeg ha fram. Det står «written by Eymundsson».* (latter)

Jeg får ikke noe valg, jeg må høre på låta. Marius kommer inn med et cringy rappeparti underveis i låta. Han gjør bruk av klarfor-soverommet-stemmen à la den svenske listepop-plageren Günther. Men hevder å ikke vite hvem Günther er. Jeg tror ham, dog med en ørliten porsjon skepsis.

«Balladen om privat eiendomsrett»

En annen av de forholdsvis tidlige låtene som ble laget etter at Geniale Griser ble litt mer seriøse. *Litt* mer. Sangen fikk lov til å beholde clean el-gitar også etter demoinnspillingen, skjønt det er akustisk gitar på refrenget (som det også var på demoen). Synthriffet er ytterst minimalistisk. Teksten er enkel å få med seg, hadde et par catchfraser og var populær live.

- Det er historien Ilker har om da han gikk fra sitt hjem til t-banestasjonen. Vi bodde i et kollektiv. Han holdt en litt illegal pub i garasjen der også. Cafe Kong Kammen!
- *Du sa at «Det var jeg» ble litt treig i en tidlig versjon. Men «Balladen om privat eiendomsrett» går jo unektelig litt sakte. Lav bpm. Synthlinja på 4 toner har Erik ikke lagd.* (latter)

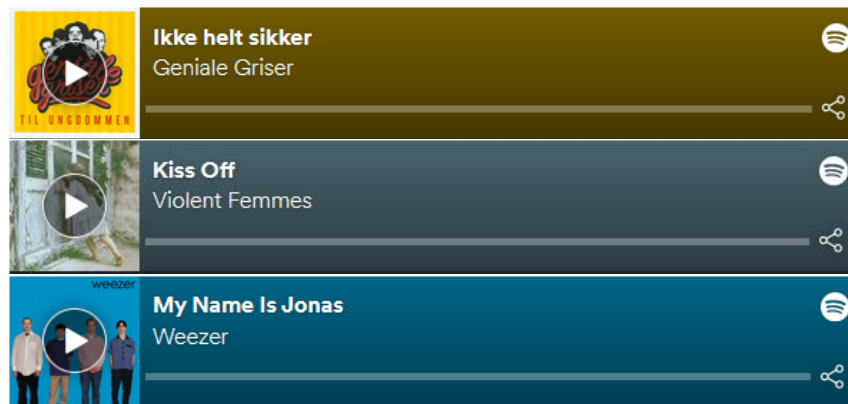
- Den er ikke så hard. Men det er en munter vise.
- *«Jeg bor oppi åsen». Det vi i Bærum pleier å kalle Åsen er Holmenkollåsen?*
- Det er riktig, han bodde på Gråkammen i en falleferdig villa. Det var sikkert 10 stykker som bodde der.
- *Det er jo der mange klager på hvor man går og så videre. Jeg kjenner meg veldig igjen i det. Det er noe jeg var mer opptatt av som ungdom enn nå – om jeg kan gå der og der. Hvorfor i hælvet skal de...*
- ... bestemme hvor jeg skal gå?
- *I Bærum var det også mye skilt, for eksempel på Høvik: «Dette er et privat stupebrett». Og hvorfor kan ikke jeg hoppe herfra? Så den sangen gikk skikkelig hjem, den altså. Tror folk likte teksten live også, «ikke tafs på morra mi» og sånt.*
- Jeg synes Ilker har skrevet *så* mye bra. Han er flink på tekst der, altså, jeg synes den er jævla bra. Det er jo egentlig to hele historier som er fortalt, med samme tema.
- *Jeg synes også denne og flere av låtene har kule titler. For teksten nevner jo ikke «privat eiendomsrett», men så heter den det. Tittelen er også litt Black Debbath-aktig, ganske humoristisk.*

«Ikke helt sikker»

En ganske tidlig låt i bandets historie som også er på den offisielle demoen. Låta er midtempo, ellers ligner den ganske i oppbygging på de raske synthdrevne låtene. Vokalmessig er sangen simplistisk, det varieres mellom tre forskjellige toner. Jeg har alltid tolket meningen som at du-personen var så betagende at jegpersonen glemte alt annet, men Marius kan ha ment noe annet enn det.

- Den husker jeg at jeg kom opp med ideen til. At man ikke er helt til stede i øyeblikket, bortsett fra at man husker personen. Men ikke omgivelsene. Dagen etter hadde Kim og Ilker skrevet den ut, uten at jeg var med. Husker at jeg ble jævlig sinna. Jeg synes at ideen var god, og her var det noe ordentlig. Så synes jeg den ble jævlig bra, men faen, jeg hadde lyst til å skrive den. Så ble jeg tilskrevet en credit på grunn av idé.
- *Ganske kul synth på den her også. Her kommer vi litt inn på produksjonsvalg for albumets del. For på demoen er det clean elgitar. Midten er en slags bridge uten tekst, på demoen med en telefonsamtale, at Ilker ble ringt og svarte «ja, nei, det husker jeg ingenting av». (latter)*
- Det husker jeg ingenting av. Men når du nevner det nå...
- *På albumet ble det i stedet en gitarsolo med akustisk gitar, som også brukes gjennomgående i låta. Live var det clean elgitar.*
- Jeg var veldig lite aktivt med på den, det er Kim som har gjort mesteparten av produksjonen på skiva. Men vi gjorde akustiske gitarer på innspilling, det har jeg alltid likt veldig godt å blande med... Det gjorde også Pixies, og fikk det til jævlig kult. Jeg synes det er kult å blande kasse og el i rock. Violent Femmes er også veldig akustiske, men veldig rock likevel.
- *Rolig vers/hardt refreng er også noe som Nirvana hadde, men det kan stamme fra mye eldre kilder for alt jeg vet.*
- Det kan godt hende at det har noen sammenheng. Det var ingen av oss som var super-duper-Nirvana-fans, men jeg ble mer og mer Nirvana-entusiast over tid. Både Kim og jeg hørte veldig mye på Weezer. De kunne også ha både el og kasse med. Hvis du tar låta vi gjorde på den tribute-skiva (tributen

til Jokke, og låta er «Eller var det en drøm», som også er Geniale Grisers mest strømmede sang på Spotify, forf.anm.): Det er Jokke sin låt hvor vi sa: Vi bare gjør det Weezer gjorde på «My Name is Jonas», på den blå skiva. Vi gjør bare akkurat det de gjorde, vi bare setter de to låtene sammen. Så det er en stjålen produksjon på et vis, men jeg synes det var dritkult. Geniale folk stjeler jo, det er i hvert fall sitatet.

Siden det henvises til Kim som produsent, stiller jeg ham samme spørsmål.

- *Live og på demoen var det alltid clean elgitar, men så ble det bytta ut med kassegitar ganske mange steder på skiva.*
- Det er også en sånn tilfeldighet, fordi det var også en Skalleberg-greie. Fordi han hadde en veldig kul gitar, det høres ut som en Martin stålstrenger kassegitar. Da han dro litt vreg på det følte vi at det ble litt mer punka. Jeg tror han fikk til noe fett med – det er veldig kompressa. Han hadde sånne grove kompressorer som gjorde at du får en stålstrenger til å låte så skranglete. Jeg tror det var det som var greia.

Johnny var innom der, bare: «komprimér dette hardt, det blir skranglete». Vi fikk helt hangup i denne skranglegreia, som hadde med å gjøre, som jeg har sagt før, at vi vakke flinkere enn det vi var på instrumentene våre. Ilker er den eneste som kunne gått til et svært mainstreamband. Gått til Turboneger og levert det han gjør i GG og vært på nivå. Det var ingen av oss andre som kunne gjort det. Jeg kunne gjort det på gitar fordi jeg kan spille gitar, du veit.

«Arbeidskar»

Også skrevet av alle de tre som skreiv låter i bandet. Skivas lengste låt med sine 4.41 minutter, rytmen er stakkato med et slag for hvert taktslag. Låta handler om å mistrives i jobben, og kanskje om å se for seg at denne mistrivselen kommer til å vare store deler av livet.

- Er den skrevet av meg òg? Ja, jeg har gjort arrangementet på den. Men det er jo Ilker sin låt. Om jeg ikke husker feil er det en vise han kom med, og så lot vi den gå gjennom Geniale Griser-kverna. Innholdet i låta kommer av at han begynte å jobbe på den tiden, og det er en ganske tydelig forklaring av hva han synes om arbeidslivet, eller å være ansatt. Jeg kjente meg veldig godt igjen i teksten.
- *Ja, man kan ha en kjedelig jobb på bensinstasjon for en periode. Men låta handler om noe mer òg, at han «ikke takler*

presset». Dermed kan man se for seg at det er en jobb man er mer stuck i.

- Jeg tror det er det med at noen forventer man skal være et sted på et eller annet tidspunkt, og at noen forventer noe av deg. Det er så enkelt. Han er møbelsnekker, jeg tror det var litt med det at folk skulle ha ting, ting skulle bli ferdig, «men jeg har bare lyst til å gå hjem i dag, kanke jeg bare bli hjemme?» Som jeg tenker på Ilker, tenker jeg på ham som en slags hippie-sjel, som kanskje ikke nødvendigvis passer så veldig godt inn – sånn som han var da – i det som er forventet av voksne mennesker. Og følte seg kanskje ikke så bekvem der. Dette er en sang som uttrykker det veldig godt. Jeg liker den teksten veldig godt – morsom gitarsolo i den også. Den mener jeg ble funnet opp i studio, det var et parti i låta som manglet noe som man måtte finne en løsning på. Erik spilte synth på den live, men på skiva er det gitar.
- *Låta er jo over 4 min.*
- Helt uhørt! (latter) Pink Floyd-lengde på låta, liksom!
- *Hvordan fungerte den live, fikk dere samme slags tilbakemeldinger?*
- Nei, jeg følte at den var bedre innspilt enn live. Den var ok live, men live er det sånn at hvis du først har hausset opp publikum, er det vanskeligere å ta dem gjennom rolige partier. Kanskje uheldigvis hadde vi litt rolige låter innimellom òg? Der er ikke noe partystemning i den låta her. Jeg har alltid likt den veldig godt, men jeg synes kanskje den kom mer til sin rett da vi spilte den inn, mer enn da vi spilte den live, kanskje.
- *På denne og en annen låt («Ikke plag meg») synger Ilker versene med litt mykere stemme. Han viser at han kunne*

klart det òg, hvis det skulle vært mer av det.

- Han har alltid vært en veldig god visesanger. Han kunne sikkert gjort mange av de låtene her som viser, og de hadde sikkert blitt dritfine versjoner. Det er mer det at de gikk gjennom kverna til bandet som gjorde at de ble hørende sånn ut til slutt.

«Den jæklige planen»

Den kjappe låta gjør seg etter den saktere, litt stakkato låta «Arbeidskar». Som forfatteren har påstått tidligere virker denne meget modellert på «Fredag». I likhet med «Et år i dag» har den synth helt fra første slag, et synthhook som går igjen mellom versene, men her er et vokalrefreng også. Låta handler om å lage et slags utpressingskomplott mot en person, man bare på tankestadiet. Kanskje jegpersonen føler seg litt ovenpå selv om planen ikke gjennomføres.

- *En annen kul låt-tittel.*
- Jeg tror den var innom «Den jæsklige planen», men det ble «Den jæklige planen». Det var en annen som Kim kom med nesten ferdig. Kostymet var ferdig sydd, vi tok det bare på oss og spilte.
- *Det er en dødskul låt. Kult hook. Teksten er kanskje litt rar?* (latter)
- Jeg tror det er tenkt at den skal være litt schmart, litt

underfundig. Den er jo litt det, den er ikke superlett å gripe an. Eller kanskje den er det? Jeg tenker litt sånn: jammen hvorfor? (latter) Den har alltid vært jævlig gøy å spille, og vi har fått mye respons på den. Det er en morsom låt. Jeg er *helt* sikker på at Kim har mye å si om den. Som bassist i studio hvor man ikke har så god tid, har jeg ikke jobba mer enn omtrent en time med hver låt.

- *Jeg føler at den er ganske genialegrisete, den er modellert litt etter «Fredag», hvordan synthen kommer inn og så videre, samt tempo – lengde – oppbygging. Jegpersonen er på vei mot en slags utpressing, men til slutt skal han bare fortelle om utpressingsplanen, uten at det skulle skje noe mer. For å «vræke» du-personen.* (latter)
- Den passer veldig godt inn i universet. Vræke – det er fint språk, da.

Kim:

- «Den jæklige planen» vakke jeg hypp på å ha med engang, for jeg synes det er så rævva tekst. Jeg blir flau når jeg tenker på det. Det handler jo om å være litt dustere enn å pranke noen, liksom.
- *Teksten til «Et år i dag» er mer reell enn «Den jæklige planen» sånn sett.*
- Jeg husker vi hadde en debatt, jeg tror det var Erlend som kranpla inn låta på albumet, for han syntes den var så fet å spille live. Han digga å spille den live. Og det tror jeg omtrent er grunnen til at «Den jæklige planen» kom med. Jeg synes som låt – musikalsk synes jeg «Den jæklige planen» er fet, men tekstmessig synes jeg det er flaut. Det mener jeg til dags dato, og det mente jeg litt da også, egentlig.

- Jeg husker hvor jeg var i hodet mitt, jeg var bare hypp på å være dust. Jeg hadde krangla med en fyr i klassen på Westerdals, og var hypp på å finne på prankete, dustete ting. Det var bakgrunnen for «Den jæklige planen». Men jeg fikk det ikke helt til, skulle gjerne skrevet en tekst på nytt, kanskje jeg bare skal gjøre det.
- *Ja, så kan du kalle den «Den jæklige planen» i stedet. Men jeg synes sangtittelen er kul, hehe.*
- Det er en annen ting det går an å nevne litt, at det er knivseggen mellom internhumoren vi hadde i GG – vi gikk på videregående sammen, liksom, og det er sykt mye internhumor her – og «Fredag» er liksom – alle vi – Erik minst, da fordi han er like streit som han ser ut (latter) selv om det finnes en liten røpete punkrocker i ham – men det er veldig mye internhumor.

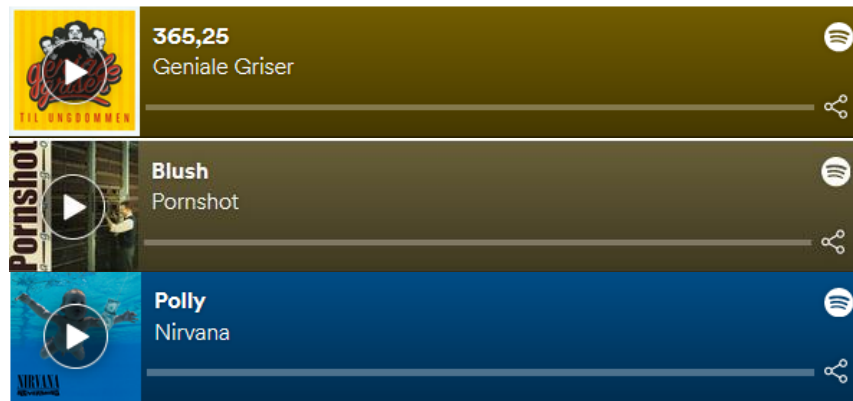
«365,25»

Ligner litt på forrige låt, Kim har skrevet også denne. Den er heseblesende og sammenliknet med de andre har den litt overraskende akkordskifter. Det er også den eneste sangen på albumet som har outro, som da selvsagt blir outroen til skiva som helhet også. Og på denne outroen dukker det opp et nytt element:

- *Den store forskjellen her er en koring av Fiona Sandvik.*
- Det er det. Fiona spilte i (Pornshot, forf.anm.). Hun var gitarist også, og hun tror jeg var en av de første jeg så live som træsha gitaren. Det var helt fabulous, liksom. Hvit Telecaster, og bare BONK! Skruene fløy, og jeg bare: Er det mulig, liksom? (latter) Vi varmet opp for dem 1 eller 2 ganger. Jeg

tror vi hadde invitert henne til studio for å *kanskje* være med på noen eller en av låtene. Så gikk hun inn og sang litt på den der.

- *Sånn sett passer det at det er siste låt. Hvis hun hadde vært med på første låta, hadde folk tenkt: Hvor ble det av dama, var hun ikke med i bandet likevel?*
- Jeg tror hun prøvde å synge litt også, men hun har dialekt, så jeg mener at det ble litt rart når hun prøvde å synge oslodialekt.
- *Hun endte med å kore ooh og yeah, går over til å skrike litt, før hun avslutter med å le. (latter) Var det one-take? Måtte dere ha mange takes på latteren?*
- Latteren kom utenom, så den er bare klipt fra et eller annet sted i opptaket, mens hun er i boksen.
- *Jeg føler at noen ganger man tar vokal-takes, legger man til noe på slutten, og sier: Slett det! Så sletter man det ikke, og så: Behold det likevel!*
- Som i «Polly» av Nirvana. Der starter han: «Polly says»... Det er feil, men så beholdt de det. Det er ganske fint. «Polly says her back hurts».

- *Hva er det «365,25» handler om, da? Den er litt trist, kanskje?*
- 365,25 er jo et år. Etter at Kim hadde skrevet låta, regnet jeg sammen de tallene, og så ble det til sammen 365,25. Jeg syntes det var et fint navn på en låt, fordi den handler mye om hva livet egentlig inneholder – for Kim spesielt. Jeg skal ikke si at han nødvendigvis var trist, men det er sikkert noen indre demoner som utspilles i teksten.
- *Den er litt mer ambisiøs enn «Et år i dag» og «Den jæklige planen»? Den er litt mer poetisk og har det schemet med tallene?*
- Ja, det vil jeg si. Jeg tror kanskje at det er den følelsesmessig mest sanne låta han har skrevet til Geniale Griser.
- *Men som også passer Ilker litt?*
- Ja, det er akkurat det. Og de er jo barndomsvenner. Det er kanskje en ungdomskultur som ligger bak det, en forståelse av livet som kommer fram i teksten.
- *At alle følelser når man er ungdom blir mer satt på spissen? Skjer det noe trist er det verdens undergang, skjer det noe bra er man kongen av verden?*
- Jeg syntes den låta var dritkul som avslutning på skiva, og som du sier, at det var den låta vi hadde en gjest på. Det passet å ha den som siste og at den ikke kom midt i.

Kim:

- Fra «Fredag» til «365» er det ganske stort spenn, og det er flere år med øving to ganger i uka. Det er tre år fra «Fredag» til «365,25», og «365,25» var den siste låta som ble laget til den skiva. Så er spørsmålet om det var en smart utvikling å prøve å være mer flinkiser eller ikke. Og når jeg ser tilbake på det nå, er jo «365» en slags filosofisk tanke fra min side tekstuelte. Men på den annen side er det også kanskje den låta vi jobbet

mest sammen med i øvingslokalet. Hvor jeg husker vi jobba lenge med å få overgangen fra de synthintrogreiene til verset. Det var skikkelig fet opplevelse, da følte jeg alle bidro kult sammen for en gangs skyld. Vi burde kanskje laget flere låter i plenum. Men vi trengte låter til skiva, så det var litt sånn: «Kom med låter, de som kan». Og da ble det sånn, og da kom Ilker med de låtene Ilker har skrevet aleine. Det er ikke til å dytte under en stol at Ilker er det store geniet her, da. Jeg liker best de låtene Ilker har skrevet, må jeg innrømme. Han er stor kunstner, det ække noe å dytte under en stol. Jeg lagde noen synthlinjer jeg også, men du hører når Erik har vært på ballen.

- *Ikke minst en bra scenepersonlighet òg.*
- For ikke å snakke om den feteste frontfiguren. Sorry, Hank, du er nødt til å gå å legge deg. Jeg er litt lei meg for at jeg aldri har opplevd Geniale Griser fra publikum. På grunn av Ilker.

Min siste kommentar om «365,25» er en tilståelse, jeg bidro til å spre låta uten det minste hensyn til copyrightbestemmelser. Jeg prøvde nemlig å pushe den til amerikanere som jeg på den tida kjente fra punkforum og chatta med på MSN. Det følte som et nasjonalt oppdrag, at det også skulle gå noe punk *den* veien over Atlanterhavet. Kanskje jeg ubevisst tenkte at jeg ville vise fram noe annet enn den ene bangeren «alle» likte best og som folk maste om på konserter. «Fredag», hvis du lurte. For bandet hadde mer å by på. Anmelderne hevdet at de var for ensidige og bandet selv har snakket ned sine musikktekniske evner. Men låtskrivingen er catchy, synthen er både særegen og han kan spille, og flere tekstene må nok sies å ha overraskende mye bra ved seg. Kanskje hadde hverdagslivs-temaene blitt mottatt annerledes hvis skiva hadde kommet på et seinere tidspunkt?

No Torso

Kortversjonen

- No Torso ble startet i 2001 under navnet Lax Med Laks, og het No Torso fra desember 2003
 - **Lars** Oskarsen var vokalist og også dyktig på tangenter. Kom med da bandet tok No Torso-habitten
 - **Martin** Brostigen var gitarist og hovedlåtskriver i en lang periode, og vokalist i bandets tidlige periode
 - **Kristian** Hamang var gitarist
 - **Chris** Nerland var bassist
 - **Eivind** Dypvik spilte trommer
 - **Bendik** Brønne spilte tenorsax
 - **Hans F. Friis** spilte trombone
 - **Eivind** Solheim var trompetist, sist ankomne medlem som kompletterte blåserrekka
- Etter en uutgitt demo kom bandets første EP som var i sjangeren ska-punk, deretter fulgte en obskur demo som delvis fulgte i samme retning
- I 2004 ble bandet signa på Fucking North Pole Records i Tromsø og ga ut *Fatal Fraud* EP
- I 2006 kom albumet *Several Brains*, også det på Fucking North Pole, mens release i USA ble gjort av verdenskjente Asian Man Records
- No Torso utga ingen musikkvideoer og er neppe kjent for noen enkeltsanger framfor andre, men spilte «Fight the Blue Horizon» på TV 2. Fra deres siste EP *Ready Already* i 2008 har låta «Suffering in Stereo» 147 000 strømminger, vilt mye mer enn låta med nest mest strømminger, men ingen vet hvorfor.
- Etter en USA-turné fra kyst til kyst i 2009 fadet bandet ut. Bendik Brønne gikk solo i en annen sjanger med flere spellemannspriser, Martin har vært meget aktiv i scenen, mens de andre også har spilt på mange forskjellige utgivelser.
- Sist men ikke minst fortsatte No Torso å opptre mer eller mindre fulltallig i mange år som coverband under navnene Bekkestua All Stars og seinere Yoga Grossist. De kalte seg showband, men ikke desto mindre varmet de opp for New York Ska Jazz Ensemble, The Aggrolites og The Slackers.

Foto: Henning Linaker

Langversjonen

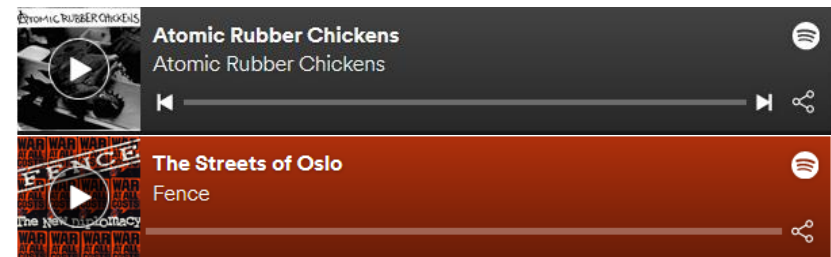
Hvorfor valgte jeg No Torso? I motsetning til forrige band var dette gutter jeg kjente personlig. Ikke bare fra musikken, men enkelte også fra andre arenaer som skole og fotball. Jeg så antakelig bandet live for første gang vinteren 2002 på en ungdomsklubb i Bærum. De het den gang Lax med laks og spilte useriøs ska punk med en ekstralåt som het «Trance suger», og også flere av de reelle låtene deres handlet om tull. Samtidig hadde, eller fikk, bandet en ambisjon om å ikke surre rundt, men komme seg til større scener. Ganske enkelt: å gå fra ungdomsskoleband til band. Men det kunne være tosidig dette – selvsagt var det av novelty-grunner at Lax med laks ble invitert til Laksefestivalen i Laksevåg. Men bortsett fra ordspillfaktoren spilte de jo bra, og i en sjanger som var langt fra overbefolket i Norge. Bandet ble stadig mer tichte, stadig med små steg mot å bli bedre. Ta blåserne for eksempel, som man ikke kommer utenom i ska. Bandet begynte med to tenorsaksofonister og det var det. Ikke helt ideelt med to identiske instrumenter, men da saksofonistene begynte på videregående i 2003 fikk de med seg en trombonist derfra. Den ene saxen forsvant ut etter innspillingen av *Several Brains*, men ei tid etter denne kom

trompetisten med. Først på *Ready Already* EP hadde bandet dermed sitt «egentlige» lydbilde, og denne EPen har også det cleaneste lydbildet. Bandet hadde et trofast publikum i Bærum og Oslo, av andre steder i Norge var de kanskje størst i Bergen og Tromsø, i tillegg til at de som sagt turnerte i USA.

I tillegg til at Martin Brostigen er hovedlåtskriver er han også, og det henger vel sammen med det forrige, den som regnes som det levende arkivet om No Torso. Han har god hukommelse og en uvanlig fyldig Soundcloud-side der arkivopptak har fått utfolde seg. Før jeg prater med ham ønsker jeg imidlertid å høre fra perspektivet til en som spilte en tilbaketrasket rolle på scenen, og jeg velger meg bassist Chris Nerland. Til slutt finner vi et tidspunkt som ikke kræsjer med jobb, barnehage og andre ting. Korona-avstanden er høyst betryggende i og med at vi kjører telefonintervju. Martin møter jeg, i tråd med hans høye musikalske aktivitetsnivå, på øvingslokalet til hans nåværende ska-band Wild Man Riddim. I teksten under vil mye av bandets generelle historie dekkes av Chris, mens i gjennomgangen låt for låt er det mest Martin som har ordet. Vi starter altså med Chris.

- *Stemmer det at bandet ble grunnlagt av Martin og Eivind? Det er det jeg har lest, i hvert fall. Hvordan kom du med?*
- Vi kjente hverandre, og så var det vel aller mest Eivind som var på den ska-greia. Martin hadde fått med seg den musikken, han òg, selv om det var mer den punken. I den 90-talls greia gikk det litt hånd i hånd. Så starta de sammen, og fant ut at de ville begynne å spille ska. Og så spurte Martin meg, fordi da spilte jeg og Martin i et band sammen. Og det het Worn Out. Der spilte også Kristian Hamstern (kallenavn for Hamang, forf.anm.). Og da ble Kristian også med, ganske fort. Da ble de andre i Worn Out litt sure, for vi ditcha på en måte det bandet ganske fort.
- *Var det der Nicolas var med?*
- Ja, Nicolas (Fuentes, forf.anm.) på trommer. Han flytta vel. Simen Warp på gitar var det siste medlemmet, så han var skikkelig gira på å spille og sånn. Men han var ikke noe særlig glad i ska, da. Så han syntes jo det her var litt dumt, da, at hele bandet forsvant og ble litt tatt av den fordømte skaen. (latter)
- *Hørte du mye på ska selv?*
- Jeg har prøvd å tenke litt på hvordan det var. Men det var ganske mange ting som traff samtidig her og der i den gruppa. Fordi omtrent på den tiden – Worn Out spilte et års tid eller noe sånt – mot slutten av det året, mot slutten av 10. klasse på ungdomsskolen (i så fall våren 2001, forf.anm.), var det en arbeidsuke. Og da hadde jeg arbeidsuke på den gitarbutikken som forsvant ovenfor rådhuset i Sandvika: Rådhusgitaren. Der jobba han Frithjof og en annen i Span, de var veldig kule. Og der solgte de en demo av Atomic Rubber Chickens (lokalt ska punk-band i Bærum, forf.anm.). Og det traff liksom midt i. Da kjøpte jeg den og hørte på den, og Martin ble også litt

gira på det. Samtidig kom Eivind Dypvik og ville starte skaband, og plutselig var dét en greie. Bendik Brønne var nesten naboen til Eivind. Så han kom og snuste litt innom, det var ikke noen formell oppstart av bandet, vi begynte å henge etter skolen. Jeg begynte på Stabekk videregående og hadde gåavstand til Eivind. Martin gikk på Nadderud på andre siden, og Bendik var naboen, og Kristian bare kom. (munterhet) Vi visste ikke helt hva vi drev med, men det var å høre på musikk og prøve instrumentene hjemme hos Eivind. Bendik er lillebroren til Mattis som spilte i Fence (et litt større ska punk-band fra Bærum, forf.anm.), og han visste alt om ska: «Her er Fence, her er masse andre ska-band, her er Liberator»... det var litt som ska-skolen, da. Det trakk også veldig at det var to andre band fra Bærum som spilte den sjangeren også. Da studerte vi det, selvfølgelig, hørte på det. Det er ganske utrolig egentlig, plutselig var det veldig mye som skjedde i nærheten.

Martin:

- Vi hørte på masse musikk, det var jo å dra til Tiger. Det var ikke noe Spotify. Nå høres jeg gammalmann ut. Men vi gikk jo og kjøpte fanziner og cd'er av Tor André (Knudsen, som døde i 2004 forf.anm.), som hadde samleskiver, «nå er det en fet samleskive fra Asian Man som har kommet ut, Martin,

den må du sjekke ut», obskure, små amerikanske labeler... Med de samlingene la han ofte én ekstra i posen, «siden du er så god kunde får du en ekstra smakebit». Sånn oppdaget vi band, og så kjøpte vi skiver av dem igjen. Og da husker jeg vi dro ned i kjelleren til Kristian og hørte gjennom de skivene. «Å, sånn gjør de det, det går også an». Det var en veldig morsom prosess.

- Vi øvde i entreen til Eivind i Åsliveien på Stabekk, og var verna fra Oslo-scenen. Vi bare var ute i Bærum og øvde for oss selv og hadde vår lille hule. Vi på kompet jobba med kompgreiene, og så plutselig: «Nå tror jeg at jeg har en fet blåserlinje». Så gikk de tre blåserne inn og øvde litt, og så var egentlig blåseriffet nesten ferdig skrevet. Det var egentlig en kreativ prosess hele tida, det var aldri noen noter. «Der er blåseriffet» – det følte riktig.
- *Hvordan var det dere skulle vernes fra Oslo-scenen?*
- Ikke vernes, men vi hadde veldig mye kontakt med andre bærumsband. Det var kjempeinspirerende, og vi hadde på en måte de inspirasjonskildene... Fence holdt jo til i Bærum og

Mattis var broren til Bendik, så jeg husker Bendik kom med noe som het Batville Records. En kar som hadde arva noe penger bortpå Gjøvik og lagd en egen ska-punk-samleskive. Da hørte jeg Fence for første gang, men vi var ikke gamle nok til å komme inn på Fence-konsserter på den tida. Vi hadde også Atomic Rubber Chickens. Egil Clausen og de gutta fra Rud som var eldre enn oss. Etter hvert fikk vi lov til å komme på noen hagefester. Det var fordelene med Bærum: at det var mye ska-punk-hagefester, skjønte vi etter hvert. Folk satte opp PA, så kom politiet siden det var noen nabofruer som ikke likte det. Så da fikk vi mye inspirasjon av å høre på de bandene som var der ute. Det var eventuelt å bli adda av et annet band på Myspace eller spørre der, og 800 Graderforumet var kanskje litt samlende, ellers møtte vi ikke noe særlig andre band annet enn når vi spilte ute, så vi konsentrerte oss, var veldig dedikerte i Åsliveien-hula for oss selv. Det var å ta sykkelen etter videregående og øve hos Eivind. Mens moren og faren gikk opp for å spise middag, øvde vi nede i entreen. De kom ned og spurte om øvingen gikk bra og serverte en vaffel, lissom. Det var lite punk sånn sett. (latter) Men da fikk vi konga veldig på prosjektet vårt der ute, uten at det ble for mye forstyrrelser.

- *Ja, kanskje andre band ville dratt dere med ut og sånt, hvis dere hadde felles øvingslokaler? Eller at dere kom til øvingslokalet og så plutselig var det noen som holdt party der?*
- Men der var det alltid ryddige forhold, for å si det sånn. Vi hadde alt vi trengte av utstyr. Det var veldig fleksibelt, fordi foreldrene til Eivind var jo så snille og lot oss øve veldig ofte. Så vi øvde først en gang i uka, så ble det til to ganger i uka, så på det hardeste øvde vi tre ganger i uka i perioder. Og da gikk

- jo formkurven oppover, og ble deretter. Og så bodde alle gutta i Bærum en god stund, det var veldig praktisk.
- *Chris: Innen dere begynte å opptre live hadde du allerede rukket å opparbeide deg ganske bra skills. Syke skills, følte jeg.*
 - (latter) Fett, da! Internett fantes jo, men det var ikke sånn som det er nå. Jeg vokste opp på Haslum, så flytta vi opp til Sollihøgda. Og kjente ingen. Og det var ingenting å gjøre. Så det var ofte litt rutine å finne noen ska-greier eller punk-greier å laste ned, på Napster. Da kunne det ta 2–3 timer før en sang var ferdig nedlasta. Og så øvde jeg bare bass. Tenkte: Nå bare gjør jeg der her hele tiden. Og nerda veldig på det i kjellerstua der oppe. Jeg øvde som bare faen, rett og slett, vet du, hver eneste dag. Det var liksom dét det gikk i. Ble veldig enspora. Jeg rakk å øve meg opp litt før vi starta bandet, så når vi starta bandet tok det helt av for meg. Jeg tenkte «det er dette jeg har lyst til å gjøre», så da øvde jeg hver dag.
 - *Du hadde ikke tilfeldigvis den samme favorittbassisten som meg, Matt Freeman i Rancid?* (latter)
 - Ja ja ja, selvfølgelig, jeg hadde jo det. Jeg kan egentlig ikke så mye om musikere og musikk. Så det er ikke mange bassister jeg kan nevne navnet på, men han er en sånn som jeg kan nevne navnet på – den eneste bassisten jeg spiller luftbass til. Fortsatt når jeg hører de feteste låtene, må jeg spille litt luftbass. (latter) Det var veldig inspirerende!

- *Ska punk hadde jo «walking bass», mens trad ska og reggae*

- hadde mye, mye enklere linjer. Så det var kanskje greit det ble førstnevnte du hørte på?*
- Da hadde jeg ikke rukket å bli utsatt så mye for den gamle skaen. Det var rett inn i den moderne third-wave greia. Jeg syntes det var veldig kult òg, for Matt Freeman sine bassganger gir en spesiell følelse. Feelingen i tonene han tar blir sånn orientalsk, nesten, på en utprega, nesten fjollete måte. Det digga jeg. Det ga meg lysten til å øve mye også. Jeg skjønte at for å klare de fjollete greiene der, må du øve opp henda. Med walking bass tenkte jeg også: Åssen vet du hvordan du tar så mange toner på rad? Og at det passer? Jeg hadde ikke hørt om skalaer og sånne ting, så åssen i helsike kunne de finne på den bassgangen? Det gikk jeg og tenkte veldig mye på, så skjønte jeg at det er måter å gjøre det på. Det var veldig avgjørende at det begynte rett i den third wave-greia. Det var mange år etterpå at jeg fikk interesse for de eldre greiene.
 - *I Lax med laks var det en låt som hadde en slags bass-solo. Martin sa en gang at den lagde du på dass.*
 - (latter) Jeg tror jeg vet hvilken han snakker om. Jeg tror jeg husker det. Jeg var veldig gira. I øvingslokalet nedi kjelleren til Eivind tror jeg Martin foreslo: Hva med bare bass og trommer her, så bare tar du masse greier? Og selvfølgelig, jeg var helt obsessed, så da fikk jeg kicket på det. Så da var det bare å spille hele tiden. Jeg vet ikke om jeg satt på dass, men det var jaggu ikke langt ifra på den tiden. Jeg gikk rundt med bassen i huset og sånne ting.
 - *Snekra dere sammen låtene i øvingsrommet, da?*
 - Ja, vi gjorde vel egentlig det. Jeg var mer på å komme med låtforslag og hele strukturer i starten. Så ble det mer og mer Martin. Men én må komme med strukturen, eller ett eller

annet – én må begynne og så prøver man forskjellige vrier. Man står litt hver for seg og prøver litt på det, og hvis det er kult, merker alle at det er kult, og da begynner man å kommentere til hverandre. Hva hvis du gjør litt sånn, og hva hvis du gjør litt sånn? Og hvis vi går over til det her? Typisk tok alle med seg ideen hjem, så var det alltid dealen å prøve litt mer, så prøvde vi det sammen på neste øving. I starten lagde vi alltid en ferdig sang, det er sånn jeg husker det. Så ble det ofte forkasta til slutt, men det var mye fin læring i det òg. Vi lagde det ferdig, men «nei, den er egentlig ikke så kul».

- *Jeg synes å huske at det ble framhevet at det var bandet som lagde låtene – ikke Martin. For det var mange som trodde at det var «Martin sitt band» eller whatever.*
- Det er litt blanding, for det er en beskjedenhetsgreie fra Martin også. For han var veldig på å lage låter. Jeg vet ikke hvor mye han hadde av ideer bak, men han kom ofte med skjelettet. Han hadde noen grep på gitaren, gjerne vers og refreng. Så måtte det gjennom kverna, og da ble det ofte litt forandringer. Men han kom alltid med mange låtforslag. I hvert fall i starten var jeg også like ivrig som ham med å komme med skjeletter, og da møttes jeg og han endel ganger og drev med det. Jeg vet ikke helt hva som skjedde, men det utvikla seg veldig naturlig derfra. Det er en grense for hvor mange låter man har kapasitet til å lage òg. Vi hadde nok etter hvert. Så jeg kom ikke med så mange skjeletter etter hvert, dabba litt av tror jeg.
- *Det er ganske mange år etterpå: Men du lagde det utrolig kule soloprojektet *Straight From the Woods*. (surf-ska, forf.anm.) Da hadde du begynt å lage låter på nytt? Det var ikke noen gamle greier, det?*
- Nei, og det er sånn jeg har tenkt i det siste: Nå har jeg lyst til å lage noen låter igjen. Så jeg sendte noen meldinger med Martin – det er tilbake til start. Nå skal jeg etter hvert få meg Logic, så skal jeg og Martin begynne å drodle sammen igjen, sende hverandre forslag og sånn. Så nå begynner vi med det samme som vi gjorde da vi var yngre, det er veldig moro. For meg er det mer at det kommer i bølger, mens for Martin er det sånn jevnt og trutt. Han lager alltid låter.
- *Hva med livespilling? Dere spilte på veldig mange ungdomssteder. Hvor mye snakka dere om hvordan dere skulle være på scenen og sånt?*

- I starten, de første årene, var det veldig sånn at vi ikke snakka om det. Det hadde liksom ikke noe å si. Det var trance og techno som gjaldt, og metall. Bandene som NOFX hadde mye tull på scenen. Man skulle bare tulle og gjøre det fjollete. Så vi lente oss veldig mot den greia der. Vi snakka aldri om det, men det lå i hele den kulturen, følte jeg. Alle skjønte at her var det bare å fjolle litt. Man skulle i hvert fall ikke sende et seriøst uttrykk. Det ble aldri opplest og vedtatt, men alle var innforstått med at det måtte heller gå andre veien. Man skulle fremstå som useriøse. (latter) Så vi var aldri egentlig på den live-greia.
- Vi dro til Lillehammer en gang, jeg tror det var i 2007 eller 2006. Så var det noen filmstudenter i Lillehammer som ville lage musikkvideo, en live musikkvideo. Vi sa ja til det. Men det var helt feil band å spørre... Jeg har sett det opptaket, og der ser vi ikke særlig bra ut. (latter) Vi skulle bare stå på scenen med kul lyssetting og sånt. De hadde kamerakraner og sånne ting. Vi skulle spille og de skulle filme fra forskjellige vinkler. Å showe når det var lagt opp til at man skulle showe, lå liksom aldri for det bandet her. Men det å lage show når det ikke lå an til at det skulle være show, det likte vi. Det var en litt fändenivoldsk greie over det. På den tiden var det veldig ofte metallband og hiphop – hiphop på den tiden skulle være veldig dystert og veldig lite show. Det skulle være seriøst, og metall òg. Å da komme på med blåserne og de glad-låtene, da lå det an til at man måtte bare fjolle litt.
- *Jeg husker låta «Trance suger», en liten fanfavoritt.*
- Ja, ja, ja. Da tok vi den på ungdomsklubber og sånt, for å gjøre oss litt mer upoulære. Dét var hele tiden en greie.
- *Hva er den rareste konserten dere har spilt gjennom alle år?*
- Jeg vet hva den dølleste konserten er. Det er kanskje litt rart òg. Men det var på en ungdomsklubb i Molde. Der var det ingen, da. (latter) Og det var på norgesturneen vår, da hadde vi kjørt opp til Sortland, og så kjørte vi ned igjen. Jeg tror dette var på hjemveien – vi var slitne, det var en lang tur, og det var alltid mye hassle for å rekke fram til konserten. Rigge, og gjøre alt sånt. Og så var det ingen der, vet du. Og så tenkte vi, «nei, vi må spille noe før vi må videre». (latter) Det var en ungdomsarbeider der som dro inn to eller tre meget motvillige (kontinuerlig latter) – noen av de slappest ungdommene noensinne i historien som ble plassert der inne. Og de var så slappe at de orka ikke å stå og se på. Så en av de og han ungdomsarbeideren dro inn en sofa. Og akkurat som det er når du kjefter på en ungdom hjemme, så slang de seg demonstrativt på sofaen. Armene i kors. (kontinuerlig latter) Og de skulle vi liksom fremføre for. Da er det en typisk Torso-greie, følte jeg: Det er perfekt! Og da kjørte vi på som bare faaen. Jeg tror alle i bandet, i hvert fall gjorde jeg det, likte den motgangen litt. «Alle er så opptatt av at ting skal være så kult. Men det her ække kult, og det skal dere få oppleve nå», liksom. Da bare kjørte vi på, og det var litt hvisking først: «Nå kjører vi masse bevegelser på scenen, Lars må stå på monitor, gå ut i publikum og sånt». (latter) Det var helt sykt døllt, vet du. Så ukomfortable òg. (Faktasjekker man dette *kan* det ha vært opp mot 11-12 til stede, forf.anm.)
- Før det, for å gjøre det ekstra uinspirerende, skulle jeg, Martin og Bendik – tror jeg det var – bli intervjuet. De skulle gjøre et opptak av oss sammen med et ungdomsband. Litt om tips og triks til å få gitt ut album og komme seg ut på veien og spille konserter og sånt. Og de òg – det var typisk for den

tiden der, jeg vet ikke om det er sånn ennå – de slo seg vrange. De skulle ikke ha noen råd, de var altfor kule! De var liksom langt over dette her. (latter) Å få råd og tips av et sånt fjolleband? Så de satt jo og var *så* negative, mens kommune-/ungdomsarbeiderne var veldig inspirerte. Så det ble egentlig en samtale mellom oss og dem, og så satt bandet der og surmula. (latter) Det var et indierockband eller hva det var.

- *Og de kom ikke og så på!*
- Nei, og de kom ikke og så på! (latter) Og det er en gjennomgangsgreie, altså, i det landet her: Sånne totalt uinspirerte – alt skal være så seriøst, og så gjør man aldri noe ut av det.
- *Var dette en slags releaseturne for skiva?*
- Ja, det må det vel ha vært, for *Several Brains*.

Molde-historien må du høre, og du kan høre den her.

- *Men dere hadde allerede spilt i Laksevåg med Lax med laks og sånt. Dere spilte ganske mye rundt i Norge, eller?*
- Ja, det ble noen ganger i Bergen, Horten kom vi tilbake til, Tromsø kom vi tilbake til, og resten var engangsbesøk. Det het Laksefestivalen borti Bergen der, Laksevåg, så var det todagers festival i Horten. Inni Finnskogen spilte vi kanskje

bare en gang, men det var også en minifestival.

- *Men det var ikke så ofte at de kunne finne skaband til dere for å varme opp, akkurat?*
- Nei, hehe. Det var en litt morsom greie, for det var jo aldri det. Men oppvarmingsband skulle man liksom ha. Det var sånt ingen stilte spørsmål ved, man *måtte* spille med noen andre. Det var alltid sånn at vi visste at her kommer det to forskjellige typer publikummere. Det passet ikke helt, da. Det var ofte et tema, og noe jeg syntes var dumt. Skulle gjerne sett et større miljø, at man kunne kommet litt mer sammen og spilt sammen. Man passa ikke helt inn på én måte, som band. Man måtte bare spille med folk som spilte annen type musikk, rett og slett. Det ble ikke så mange ska-helkvelder, akkurat. Vi satte jo egentlig ikke noen forskjell mellom punk og ska, men det var jaggu ikke så mange punkband vi kjente heller, i hvert fall ikke de første årene.
- *Jeg har prøvd å finne litt gamle avisklipp, og der sto det ofte en infoboks: «Dette er ska: Ska startet i Jamaica...».*
- Det er helt utrolig. Senest nå i sommer var samboeren på en grillfest og det var ingen som visste hva ska var der. Vi snakka om musikk og at jeg hadde spilt. «Ska, hva er det liksom?» Mange hadde hørt på masse forskjellige alternative musikkjangre, men de hadde aldri hørt det ordet. Så namedroppa samboeren litt band, for eksempel Sublime: «Sublime, ja, det er dritfett! Det er ska, ja? Okey!» Jeg er ikke noen musikk ekspert, men det er en ganske eksplisitt sjanger, ganske streng sjanger egentlig. Det er en

sjanger med stor S, det er ikke mye som egentlig ligner, ska er en veldig distinkt måte å spille på. Så det er rart ikke folk kjenner igjen det og vet at de skal sette ordet ska på det. Reggae vet jo alle hva er.

- *Martin, hva mener du er den beste konserten dere har spilt?*
- Det er vanskelig å si. (a) Musikkflekken-konsert (i Sandvika, stedet heter nå Folkebadet, forf.anm.) var alltid jævlig morsomt. Vi spilte noen der i 2007 som jeg synes var blant de aller største høydepunktene musikalsk. (b) Norwegian Wood, selvfølgelig, i 2007, vi spilte rett før Brian Wilson i Beach Boys. (c) Gilman Street i USA, den legendariske punkeklubben i San Francisco. Det var også vår siste konsert. Så jeg husker at da vi spilte den, spilte i hvert fall jeg med viten om at dette antakeligvis var vår siste konsert. Det er en litt spesiell følelse, å stå på den andre siden av jordkloden og spille sin siste konsert med bandet. Det var jævlig morsomt og varmt og klamt. Den husker jeg veldig godt, og så husker

jeg også en annen konsert fra turneen. (d) En på et tak i Brooklyn, den ligger på Youtube. Vi spilte i et hippiekollektiv og rigga opp med PA, og så ser du Manhattan bak mens vi står og spiller «Fight the Blue Horizon» med den blå horisonten bak der. Det var veldig stilig. (e) Så Prammen-konsertene (kallenavn for Musikkafeen i Sandvika, forf.anm.) ikke minst, vi spilte noen ganger på Prammen, og jeg tror de nærmiljøkonsertene er noe vi digga, altså. For det var så god stemning og så mye venner av oss. Det forma oss litt, absolutt, så de konsertene setter jeg veldig høyt. (f) Og Driv i Tromsø. Vi dro opp der i 2004, da var blåserne 17 år gamle, jeg var 19. Det var midt i russetiden. Da ble vi signa til Fucking North Pole rett etterpå. Det var veldig stas, den Driv-konserten i 2004 på Studentersamfunnet, det var masse folk. Det kan ha vært det som gjorde at vi valgte å virkelig satse, faktisk.

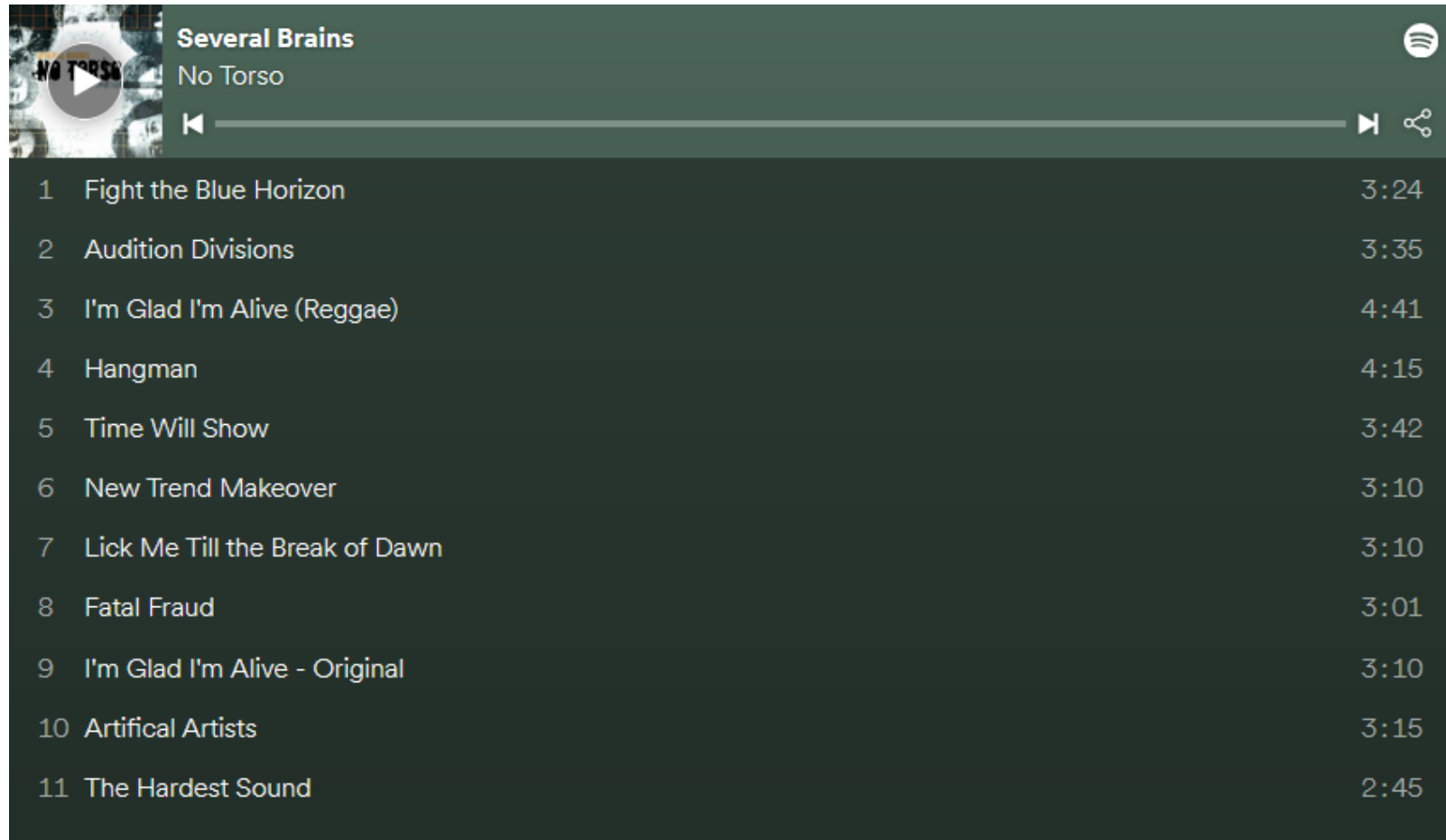
- *Når det ikke bare er venner, men også andre som kommer?*
- Ja, ikke sant. Det er en sånn kvalitetssikring.

Foto: Per Øyvind Ardila

Several Brains

The image shows a Spotify playlist interface. At the top, the playlist title "Several Brains" and the artist "No Torso" are displayed. Below this is a progress bar with a play button on the left and skip, share, and volume icons on the right. The main area contains a list of 11 tracks with their respective durations.

Track Number	Track Name	Duration
1	Fight the Blue Horizon	3:24
2	Audition Divisions	3:35
3	I'm Glad I'm Alive (Reggae)	4:41
4	Hangman	4:15
5	Time Will Show	3:42
6	New Trend Makeover	3:10
7	Lick Me Till the Break of Dawn	3:10
8	Fatal Fraud	3:01
9	I'm Glad I'm Alive - Original	3:10
10	Artificial Artists	3:15
11	The Hardest Sound	2:45

Vi beveger oss litt i retning av skiva, og hører fra Chris i første omgang.

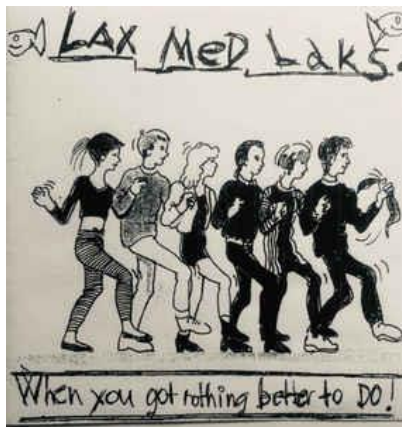
- *I coverarten går dere for en litt useriøs stil. Dere kaller dere Bendik «Bennern» Brenne, Lars «Clit Commander» Oskarsen og Eivind «Dyppern» Dypvik. Coveret er samtidig litt arty. Men det skulle ikke tas for seriøst heller?*
- Her ble det en liten crossover, fordi Eivind Natvig, som har tatt bildene – det er kanskje noen inni bookleten som er tatt av andre – er veldig seriøs fotograf og veldig flink. Han gjorde dette gratis for oss for å få øvd seg, og fordi det virka kult. Han hadde en idé som han foreslo – at det skulle være litt mørkt. Vi snakka litt om det, og jeg har alltid likt litt den sursøte greia med ska. Når det er antihelt-aktig tekst, for eksempel, og så veldig glad musikk under. Det er noe med den greia der. Eller når man spiller mye i moll, er alle instrumentene glade, men det er triste toner. Dét er noe av greia som fenger meg med den sjangeren. Jeg veit ikke om det har noen sammenheng med det her, men jeg tror han tenkte litt likt: Dette er såpass tut-og-kjør-musikk at man må kjøre en litt mørkere coverart. Og så ville han at alle skulle stå på et ubehagelig sted. Hvor det var veldig trist og hvor man liksom ikke følte seg vel, husker jeg. Så da ble det sånn at Bendik sto i en motebutikk, fordi han likte seg ikke der. (latter) Vi hadde litt tidsbegrensning, så Martin står vel utafor en menighet, eller en bowlinghall eller hva det egentlig er.
- Men dét foregikk på siden av at vi skrev navnene våre sånn. Dét var liksom bare gjort i en fei. Ikke noe gjennomtenkt i det hele tatt. Det var Eivind eller noe sånt: «Kan du skrive alle navnene her, og sende til trykkeriet?» Og så bare dunka han det ned og bare sendte det avgårde (latter), så det var ikke

gjennomtenkt i det hele tatt. Fotografen var kjempeseriøs, mens den som skrev innholdsfortegnelsen, holdt jeg på å si, har bare gjort det på 3 minutter (latter). Sånn som man alltid pleide å skrive settlistene, ikke sant? Så kom det på trykk, selvfølgelig, da.

- *Kan du si noe om hvordan dere valgte ut låter til skiva? Hadde dere ganske mange flere låter på den tida enn det som endte opp på skiva?*
- Ja, det var litt sånn. Noen av de sangene ble laget lenge før den skiva. Den eldste av de låtene var ganske gammel, og den nyeste var ganske rett før skiva kom. Da hadde vi laget mange sanger imellom. Noen ble tatt vekk, men det var aldri noe

problem. Jeg følte i hvert fall ikke at det var noen stemning i bandet: «fader, at den ikke ble med» – de brikkene falt ganske naturlig. Lenge i forveien var det sånn at man setter et stempel på låtene. Noen sanger kan være kjempekule òg, men det er den albumtankegangen som gjør at noen kommenterer på øving: Dette er sånn som kommer på skive, liksom. Og da blir sangen stempla som det, blir lagra i album-boksen på det mentale plan. Mens andre sanger var mer til live. Så kom tiden for innspilling, og man setter seg ned: Er alle enige i at disse må med? Så er det kanskje noen sanger som er på vippepunktet og diskuteres litt, men det falt veldig endelig på plass.

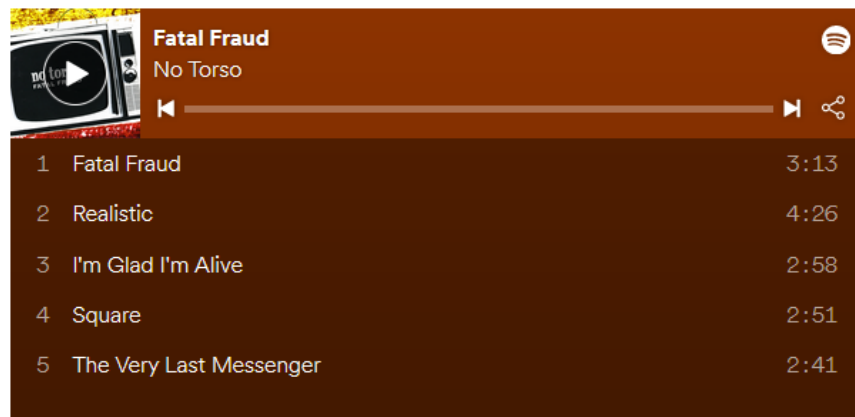

- *Jeg sitter her med If You Got Nothing Better to Do. (bandets første offisielle EP, forf.anm.) Jeg var veldig fan av «Steve Irwin Rocks», husker jeg, men den ble kanskje litt for køddete.*
- (latter) Den er fet den, da!
- *Jeg liker'n godt. Men «Autopilot» husker jeg at dere spilte også med Lars på vokal.*

- «Autopilot», den hang lenge i. Den likte alle i bandet å spille.
- *Men fortsatt ikke nok til å komme med på skiva?*
- Nei, det var en kul låt, men som ikke får det skivestempelet. Jeg tror kanskje at tankegangen eller mentaliteten vår – selv om det er fælt å si det, og det er litt sånn hurrameghei-låter som er på skiva, så det gir kanskje ikke noe mening, men – det måtte være litt mer dempa, litt mer seriøst i gåseøyne for å få det skivestempelet. Så «Autopilot», som jeg ser det, var litt for jolly til å være med. Og det var bare det. Men en perfekt låt å spille live. Den kan bli tatt opp i studio, det er ikke det, men den var ikke seriøs nok på en eller annen måte til å få skivestempelet.
- *Så kjøpte jeg deres neste demo, en brenne-cd uten cover på skolen, av Martin. Den hadde «I'm Glad I'm Alive», «New Trend Makeover» og ei låt som het «Skank On My Friend». (De to første kom med på skiva, den siste ikke, forf.anm.) Den siste var ganske skatepunk-/NOFX-inspirert i melodien.*
- Ja, og det var sånn helt i starten, og egentlig hele tiden med det bandet her: Hvor rendyrka ska-gitar skal det være? Hvis det er noe kult på fuzzgitaren som er skate-punk-greier, er jo det bare kult, liksom! Da vi ble enige om det, følte jeg at vi bare ble mer ska, av en eller annen grunn! Da gjorde vi det motsatte, så det var litt merkelig. Men jeg husker den låta der, fordi det var litt sånn: «En punklåt, liksom?» Da var det fortsatt ikke helt sikkert hvilken retning vi skulle gå i, husker jeg. Så det er en litt interessant låt i bandets historie.
- *Så kom jo Fatal Fraud EP, og dere ble signa i Tromsø.*
- Jeg synes det er veldig kult, da, for jeg hørte en gang at bassisten i Oslo Ess og Upstrokes sa at han hadde hørt på No Torso, og tydeligvis alltid vært glad i third wave-ska, alltid hørt på Rancid og alle de greiene der. Og han synes *Fatal*

Fraud er den feteste skiva. (latter) Det digger jeg! På mange måter er det jo egentlig det, synes jeg.

- *Fra EPen var det to låter som kom med på skiva. «Fatal Fraud», og «I'm Glad I'm Alive» her også, den kom til og med på skiva to ganger.*
- (latter) Det var en sånn hit, en hovedlåt eller hva man skal si. Det syntes i hvert fall vi. Det la vi vel ikke skjul på da vi spilte den så mange ganger. (hehe)

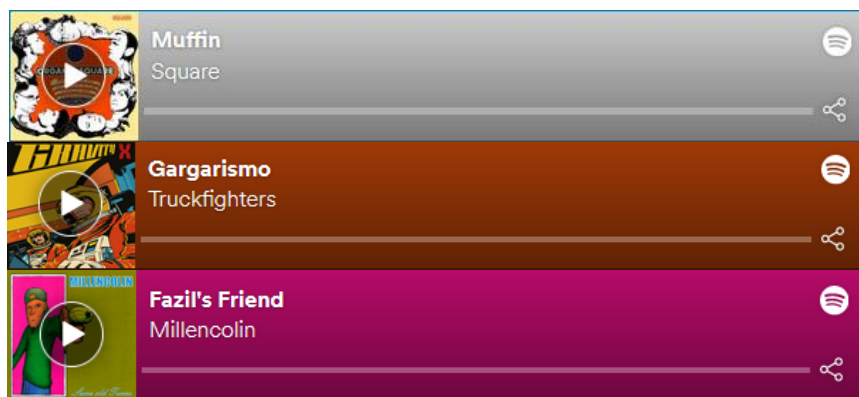
Som et lite mellomspill tar vi med et sitat fra et intervju som Morten Molthe gjorde med No Torso i september 2004 og plasserte på sin egen hjemmeside: «Eivind: Trommene på de tre... Bendik: Ingen bryr seg om trommene. Hehe. Eivind: Tromme-takene på tre av sangene ble spilt inn på to timer, og det sier jo litt. Det var sånn det var med alt egentlig».

- *Martin: Var det flere låter som bare nesten kom med på Several Brains?*
- Det er morsomt du sier det. For jeg har drevet litt – jeg er litt nostalgiker, særlig i vår tid liker jeg å ha filer og bilder –

plutselig fikk jeg tilsendt fra Pål Erik (Plahte, longtimer i Bærums bandmiljø, forf.anm.) noen liveopptak fra Musikkflekken som er 13 år gamle som låter helt fint. Noe av det er uutgitt. Og da kom vi også på en låt som vi bare kalte jazzlåta. Som ligna litt på en annen låt fra en session på NISS med fire låter som aldri kom ut, blant annet en som het «Prince Dubya» som er litt storbandaktig. Vi hadde en epoke som bar veldig storbandpreg, synes jeg, med litt croonertakter. Og «jazzlåta» var også i den kategorien, litt sånn shuffle med walking bassline. Blåserne var sånn (synger) med shuffle (synger) med offbeat-ska (synger). Så den ligna egentlig på «Prince Dubya» og de andre låtene vi hadde ideer til, som heller aldri fikk noen plass på noen skive. Vi spilte inn jazzlåta! Men vi fant ut at vi greide ikke å groove bra nok på den. Så den ble spilt inn, men kom ikke med på skiva. Den havna på en eller annen harddisk i Örebro som jeg ikke vet hvor er nå. Fikk aldri noe navn. Jazzlåta.

- *Hvorfor valgte dere studio i Örebro?*
- Fordi Robert Dyrnes (eier av labelen Fucking North Pole i Tromsø, forf.anm.) hadde gitt ut *Fatal Fraud*. Og så spurte vi, vi var unge: «Faen, vi har ikke råd til noe ordentlig studio, det koster dritmye penger». Vi fikk alle inntektene våre fra konserter og lagde bandkasse og sånn, og vi hadde noen penger som vi spytta inn. Men da snakket han med Square, som var et band som også ga ut på Fucking North Pole, og snakka med Martin Augustini som er sangeren der: «Ja, men ni måtte komma til Örebro». Og så snakka jeg litt med ham. Kunne vi komme dit i seks dager i sommerferien 2005? Det kosta oss 5300 kroner eller noe sånt, eller 4000 kroner og vi ga dem noe øl og sånt. Sov hos Andreas Alm, trompetisten i Square, litt rundt på madrasser. Studioet var i et bomberom i

en park i Örebro, inni der hadde gutta øvingslokale og innspillingsrom og rigga seg til. Erik Fiks som var bassist i Square tok opp plata, sammen med en som vi bare kalte Dango, han spiller i et band som heter Truckfighters nå. Som har blitt jævlig svære, har jeg funnet ut, i stoner rock nå. Hvis du ser på Truckfighters har de mange hundre tusen plays på Youtube og Spotify, så det er litt morsomt (faktisk flere millioner plays, forf.anm.). Det var Dango som miksa skiva og mastra den.

- Der spilte vi inn alt, på seks dager. Vi hadde jævla dårlig tid. Vi la først trommene, så la vi bass, gitarene på én dag, det var nesten én dag dedikert til alle. Vi jobba som faen og fikk alt i havn. Vi hadde kjøpt en bussbillett der, og så hadde vi kjøpt hjemreise der. Vi bare visste at innenfor den perioden, må dette være ferdig. Og det ble det jo. Men det var titimersdager, ellevetimersdager. Vi spilte og spilte og spilte og spilte og spilte og spilte. Og rakk så vidt å gjøre noen få pålegg òg, da. Men det var veldig sann: Dette har vi råd til og dette har vi tid til, og det må skje innenfor dette. Det tror jeg

var litt positivt også for det som skjedde. OK: Nå var det den beste soloen, nå er det det beste gitartracket, da er det det som blir skiva, liksom. Og det synes jeg er bra for kreativiteten også. For da må du bare bli ferdig, da, i løpet av de seks dagene, så blir dét albumet. Jeg tror noe av feilen i dag er at man sitter og flikker mye i hjemmestudio.

- *Chris: Husker du hvordan det var å spille inn i Örebro? Det er jo Millencolins hjem, det...*
- Ja, vi snakka mye om det da vi var der. Hadde vi gjort det nå, hadde vi prøvd å få kontakt med de gutta før vi dro, selvfølgelig. Få møtt dem og kanskje spist en middag sammen, eller noe sånt. Örebro var veldig hyggelig, det, altså, veldig effektivt. Litt typisk Torso: Det var mye tull og sånne ting, og ingen hadde egentlig noen ambisjoner med at bandnavnet skulle vokse seg stort og at artwork og musikk skulle henge sammen og at det skulle være en totalpakke. Men selve spillinga var vi sykt seriøse på. Vi var veldig disiplinerte, og det har gått opp for meg mer og mer i ettertid at det var helt sprøtt at vi holdt den disiplinen! Med så mange øvinger – og du møtte opp. Det var omtrent bare dødsfall som var gyldig fraværsgrunn. Den innstillingen kom vi til studio i Örebro med òg. Og da hadde vi forskjellige innspillingsdager, og da var det å bare konse og gjøre jobben sin når det var din tur. Sann at vi skulle rekke det på den uka. Og da skulle vi ikke drikke – den som skulle spille inn skulle ikke drikke. Det var litt greia. Måtte ikke møte opp fyllesjuk eller full. Måtte gjøre det skikkelig. Men når man var ferdig, gikk vi alltid og spiste middag, ofte på en pizzeria, og drakk veldig mye òg egentlig. Drakk jo hver dag, da, tror jeg altså.

- Dette er kanskje litt fælt å si, (hehe) med den disiplinen, men jeg synes det er en sykt morsom historie, så jeg forteller den uansett: For da kom turen til blåserne en av de siste dagene. Da husker jeg at jeg, og Martin tror jeg det var, rusla nedover mot studio. Det var i gåavstand fra leiligheten vi bodde i. Så så vi utpå plenen der – for dette studioet var i en bunker, og utafør og rundt den bunkeren var det en park – så vi noen som lå der. Så tenkte vi: faen, hva er det? Er det en som ligger der, fått et illebefinnende eller ett eller annet? Men det var jo Hans, vettu, trombonisten (latter). Han var så fyllesjuk at han bare lå rett ut (latter). Og det var et eller annet med at progresjonen gikk raskere enn det planen var, så han var jo kanakkas kvelden før (latter), han lå bare rett ut på plenen. Han skulle inn og spille inn. Det syntes jeg var gøy. Men han fikk spilt inn, han! Du hører, hvis du hører på trombonesoloene, at de er litt skeive, egentlig et veldig kult uttrykk. Det hjalp litt, tror jeg, å være litt bakpå den dagen. (latter)
- Vi bodde jo i leiligheten til trompetisten i bandet Square, som også var på Fucking North Pole. Det var kjempehyggelige karer. Han flytta ut av leiligheten sin den uka, og så kom han bare innom noen ganger for å fikse litt småting. Ellers disponerte bare vi leiligheten hans. Og det var gåavstand til studio, og der møtte vi også de gutta fra Square. Han ene var med og spille inn med oss. Det var veldig trivelig, og så hadde vi en eller kanskje to grillfester med Square-gutta etter vi hadde spilt inn. Det var veldig god stemning i Örebro, altså.
- *Det var jo litt sånn med blåserne på Several Brains, da var Hans med, men Eivind hadde ikke begynt ennå, han var gjestemedlem en periode, men det var Anders Kjær som spilte på skiva, så det var to saxer.*
- Det står jo litt morsomt i bookleten: «*additional* musician Anders Kjær». (latter) Og så står det «sax on *all* eleven tracks (latter), organ on track 8, and backing vocals on track 3». (latter) Han har spilt mer enn noen andre i bandet, når man leser den beskrivelsen. Så en utrolig funny måte å gjøre det på.
- Men det var to harde ting (hehe) i bandet – veldig mild stemning og et mildt band, egentlig – bortsett fra da vi kicka ut vokalisten, helt i starten. Vi hadde en vokalist som vi sa at måtte slutte fordi han ikke klarte å synge (hehe) og vi hadde lyst til å begynne å lage litt bedre musikk. Og så var det Anders Kjær. Fyren er jo utrolig begava, veldig kreativ, veldig teknisk god, veldig på og var veldig pådriver på låtskrivingen, på blåserriffene og alt sammen. Men han ville at bandet skulle være noe litt annet. Enn alle andre, egentlig. Det var kanskje derfor han prøvde å dra bandet litt ekstra hardt. Til slutt var det vel sånn at begge skjønnte at: «nei, Anders», du må gå og spille noe litt mer funk-aktig, og pop og sånt. Og drive med det, så kan vi drive med de litt særere greiene her. Vi liker oss i kjellerstua, lissom, og drikke Grans og nerde med upstrokes. (latter) Vi vil noe annet, lissom. Så da ble det sånn. Han har gjort masse i ettertid, vært veldig aktiv som studiomusiker og låtskriver. Så det er bra.

Anders Kjær har hatt sine år som russemusiker – rundt 60 låter ifølge Budstikka i 2012 – men har blitt langt mer seriøs og prodda Dagny med flere. Mindre kjent som musiker er vokalisten som Chris her henviste til. Han ble «avskjediget av ulike årsaker», sto det herlig diffust på No Torsos gamle hjemmeside. Martin må fylle inn detaljene.

- Magnus Lohne. Han... (latter) Den første skiva vi ga ut het *9 Reasons Not to Go to a Lax Med Laks Concert*, hehe. Den finnes et eller annet sted, den. Da hadde vi tatt med mikseren og da spilte vi på Exit ungdomsklubb. Det var en lydmann som spiste pølse og sølte ketchup på mikseren (latter), tørket ketchup fra faderne og skrudde lyd litt i vilden sky. (kontinuerlig latter) Så det ble noe rar miks av det. Men da spilte vi blant annet «Kanskje kommer kongen» i ska-versjon. (latter) Og da husker jeg at – ikke for å disse Magnus – men da begynte han tre oktaver (kontinuerlig latter) for dypt: «Kaaaaanskje kommer kongen» (kontinuerlig latter). Da måtte vi etter hvert si pent til Magnus «nå skal vi prøve å være litt seriøse, vennligst... (kontinuerlig latter) Nei, nå må du gi deg». Så han slutta i bandet.
- *Den hadde ikke jeg hørt om. Du har den ikke heller?*
- Det er klenodium de luxe, altså. Nei, men Magnus Lohne faktisk, han som slutta, kan ha den, og Eivind Dypvik. Det overrasker meg ikke. Eivind Dypvik er kjempeflink til å samle og ha arkiv, så han har garantert den.
- *Er de fiskelåtene med òg?*
- Ja, fiskelåtene, «Sild svømmer i stim» og «Hai er farlig». Veldig mye fiskelåter. Lax med laks oppsto fra at Dyppern, en gang vi øvde hjemme hos ham: «Dyppern, nå er det middag...» Eller moren og faren sa ikke Dyppern, da... (hysterisk latter) «Hva er det da?» «Laks». «Åja, det er lax». Lax med laks! Og så ble det bandnavnet.
- *Jeg husker du hadde en del tørre vitser og ordspill òg?*
- Ja, det har dessverre fortsatt i de senere, det har forfulgt meg gjennom historien. Det var mye tørre vitser på den tiden, og mye humor i starten, herregud vi tulla og tøysa, vi hadde jo Ballad of Pål Trulsen («Curling Superstar», forf.anm.). Vi

tulla og tøysa med mye rart, vi hadde det veldig gøy da. Men så ble det mer seriøst etter hvert.

- *Chris, du snakka om disiplin, og var det rett og slett sånn at nok var nok etter USA-turneen i 2009? Dere hadde øvd mye, fått utgitt noe, spilt i USA – og så var det kanskje noe med utdanning og at folk skulle jobbe... (Gutta var blitt 22–25 år gamle, forf.anm.)*
- Med tanke på disiplinen og kjøret? Det var vel litt forskjellige ting, men... Jeg har på følelsen av at hvis vi hadde sluppet opp trøkket littegrann og bare tatt en liten pause, kunne vi fortsatt akkurat som før. Et par måneder etter. Så på en måte litt dumt å gi seg. Jeg hadde vel en tanke om – og det vet jeg ikke hvor jeg hadde fra – at det måtte være enten/eller med det bandet. Det var jo så disiplinert, og såpass mange instrumenter og en måte å jobbe på som krevde mye av øvingene. Så for meg var det en enten/eller-greie. Hvis vi hadde gjort det i dag, hadde jeg heller sagt at «nå må vi ta oss 2 eller 3 måneders pause». Og så kanskje øve litt mindre 2 eller 3 måneder etter det også. Da hadde det være oppe og gå igjen, vet du, det er jeg sikker på, i hvert fall for min del. Men det var mange ting – folk studerte eller skulle begynne med det, og litt andre ting – jeg og Hamstern hadde for eksempel litt lyst til å prøve ut andre typer musikk. Og ha litt mer tid. Nå som jeg er småbarnsfar, er det først nå jeg skjønner hvor god tid og hvor mye fritid jeg egentlig hadde. Men da så jeg ikke det, jeg følte jeg var opptatt hele tiden.
- *Ska-band med så mange medlemmer er kanskje ekstra vanskelig å breake med? Mange må være med på samme tid. Det var heller ikke så god tilgang hvis man skulle bytta ut blåserne eller whatever.*

- Det er litt sånn. Folk som vil spille den musikken og som passer inn i gruppa gror jo ikke på trær. Men bandet fortsatte uten meg en liten stund, for så vidt. Og de rakk å spille inn en sang òg, som er ganske kul. Veldig dyktig bassist, og virker som en hyggelig kar òg. Så vet jeg ikke hva som skjedde, men da slutta bandet etter en liten stund med ham.

Martin:

- Vi prøvde å fortsette litt. Johannes Sæbøe het han. Vi hadde jo mange på bass-audition. Apropos «Audition Divisions». (munterhet) Men det ble Johannes Sæbøe, han spilte i Frank Znort lenge. Så han var med, og vi gikk i studio med en slags versjon av No Torso så sent som i 2009 og spilte inn én låt som finnes. Da var det Hans som sang. For Lars hadde slutta, Chris hadde slutta og Kristian hadde slutta. Da var alle de tre borte, så da var det bare meg på gitar, Hans som sang og Johannes på bass.
- *Det er en av juvelene som kanskje gis ut i en slags boks?*
- Kanskje bokssett, ja ja. Jeg har funnet mye rart, så hvis det blir en sånn rarities comp eller b-sides og rarities, så kanskje den dukker opp. Så den ble spilt inn. Men etter det fant jeg ut at dette funka ikke for min del heller. Det var Eivind Dypvik og jeg som starta bandet da det het Lax med laks i sin tid. Da bare skrev jeg til Eivind – det var alles avgjørelse, men – jeg sa at dette funker ikke. For det var noe med at vi var så nære venner, og det følte så rart for min del uten Kristian og Lars og Chris. Jeg ble litt melankolsk av meg når de slutta. Vi hadde reist mye sammen og gjort mye sammen, og at de plutselig var borte følte ikke som No Torso lenger for meg. Så tenkte jeg at det var bedre å la det være. Ikke pisse på graven.

- *Dere har hatt et knippe ukjente medlemmer, Johannes Sæbøe, Anders Kjær, Magnus Lohne... Var ikke Ulf Denneche med på Fatal Fraud hvor han spiller på «Realistic»?*
- Jo, han har vært med. Han hadde én oppgave, og det var å spille to toner (latter). Og det var tidlig, det var i 2003. 17 år sia. Men på det huskollektivet på Stabekk, i Kleivveien, møtte jeg på Ulf en sen kveld. Og så bare «Faen, hvordan har du det?» «Jeg spiller trombone og sånn». «Ja, vi skal i Skiltverkstedet og spille inn en ny EP. Kanke du bare bli med, vi trenger det på den ene låta». Og så ble han med på den låta. Men det var det eneste han var med på. Du kan si at på innspillingen i Sverige, var Hans akkurat kommet med i bandet. Rett etterpå sluttet Anders Kjær, og da fikk vi inn Eivind Solheim på trompet i stedet. Da hadde vi sax, trompet og trombone. Det er litt mer komplett.
- *To saxer på skiva. Man måtte jo ta det man fikk òg. I hvert fall rundt 2000 i Bærum.*
- Ja, det var litt sånn «hvem i alle dager», som spiller ska liksom, «hvem i hælvet». Men de begynte på musikklinja på Rud, og begynte å spille med masse forskjellig, Los Plantronics, de ble brukt veldig mye etter hvert, de tre, blåserrekka til No Torso. De er jo knall dyktige hele gjengen, så det er ikke så rart at de ble brukt her og der.

Etter at Martin har fortalt om kollektiv i Kleivveien har også Chris noe å legge til om dette møtestedet, idet jeg spør om hvem som egentlig fant på navnet No Torso.

- Vi het Lax med laks, og så ville vi ha et mer seriøst navn. Eller i hvert fall noe på engelsk. Og jeg tror jeg var der, ellers har jeg bare funnet det opp selv, men det var i hvert fall Martin

og Lars som sto og snakka med en navnebror av deg: Morten Molthe. Og da sa Morten Molthe: Kan dere ikke kalle dere No Torso? Fordi man trenger jo ikke noe overkropp når man skanker. Man bruker ikke overkroppen, man danser bare med beina. Det stemmer jo faktisk ikke helt da, eller jeg vet ikke om armene er en del av overkroppen eller ikke, men... Og det gikk Martin og Lars, spesielt, veldig med på. Det ble ikke bare spikra, det var litt sånn – vi syntes ikke det var så kult navn, tror jeg. Og så var det vel litt det med følelsen av at en som ikke var i bandet bare slang ut et eller annet. (latter) Det ble for lett å bare ta det, liksom. Men det kom aldri noe bedre forslag. Og så ble det bare tatt i bruk. Sånn husker jeg det i hvert fall, og jeg husker ikke noe om andre forslag til bandnavn. Vi drev vel og drokla litt på det, eller det var litt sånn: Alle går hjem og tenker over et bandnavn, og så kom det liksom ingenting. Så ble det No Torso.

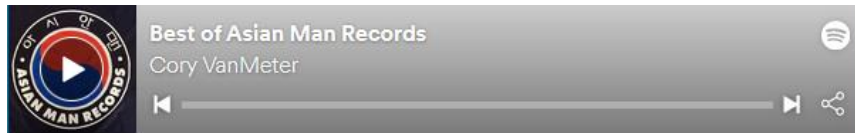
Martin:

- Ja, Morten Molthe fant på bandnavnet. Han lagde hjemmesida for oss også, Notorso.com, lagde logo og kom med innspill om hva skiva skulle hete, da vi hang en kveld i Kleivveien. *Several Brains*-tittelen tror jeg det også var Morten som kom på, faktisk. Så ble den gitt ut på to labeler, Fucking North Pole og Asian Man Records.
- *Jeg sjekka, jeg har den som er utgitt av førstnevnte label.*
- Det er vel en hvor det er noe feiltrykk på den førstnevnte: To spor er sammen. «Lick Me Till the Break of Dawn» og «Fatal Fraud» som ble limt sammen til ett spor. «Lick Me Till Fatal Fraud», holdt jeg på å si. (latter) Det var et sånt håpløst trykkeri oppe på Ensjø med en banditt som lagde – det så ut som ekte, trykte cder, men så var det brenne-cd med påklistra

trykk. Så det var elendig kvalitet og for stort til å komme inn i platespilleren, det var for tykke cder, rett og slett. Det var jo scam. Så vi oppsøkte ham og fikk – ikke trua ham, men sagt – nå må vi ha skivene. Og det var rett før releaseparty. Vi hadde releaseparty for den skiva på gamle So What?, Rock Bottom. Hvis du skal ta hele den greia, så var Kristian sjuk den dagen. Han var død-sjuk, så vi måtte spille uten Kristian, men fikk akkurat cd-ene i hånd. Stakk opp på trykkeriet på Ensjø og fikk skivene nesten samme kveld.

- *Åssen var det dere ble signa på Asian Man?*
- Det begynte med at jeg sendte dem en demo. Jeg tror jeg sendte dem «Time Will Show». Jeg tror jeg spurte Mike Park, de hadde noe som het *Ska Against Racism*, eller noe sånt, *Plea for Peace*, og der havna vi senere, på en sånn samleskive. Da sendte jeg til Mike Park: «Vi har nettopp vært i studio» – Fono som jeg snakket om tidligere. Han digga det: «Fy faen, dette er kult, si ifra når dere har lagd noe mer». Så skulle jo *Several Brains* uansett bli utgitt på Fucking North Pole, og det ble den jo. Men samtidig kjørte jeg et parallellspor hvor jeg sendte den cd-en til USA – det var ikke filer – med FedEx, for det var en frist husker jeg – og så sa han: «Fy fader, selvfølgelig skal vi gi ut dette. Dette er dritkult. Jeg har ikke hørt noe sånt før».
- *Det var hele tiden kontakt med ham direkte?*
- Ja, han direkte. Han driver jo ut fra den lille garasjen til moren sin fortsatt. Han bor fortsatt, tror jeg, hos moren sin, og vi var der på turneen. En garasje som er full av bestillingsordrer og skiver, Less Than Jake er der, Alkaline Trio og alle disse her... Jeg er så imponert over at han har fått det til, altså. Han sa han ville ikke skrive kontrakt eller noe, det var bare handshake. Så ga vi den ut der, den fikk noen

reviews på Punknews.org blant annet, litt forskjellige ting og forumer og folk delte den og kjøpte skiva, det ble solgt endel. Vi syntes bare det var stas å gi den ut der i det hele tatt.

I mangel av samlerne Martin nevnte, her er en annen «samler». To No Torso-låter.

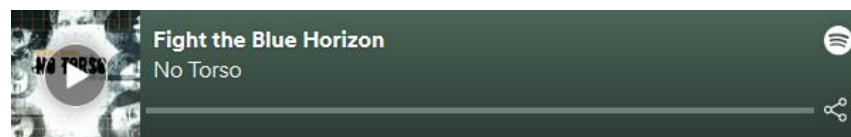
- *Hva med anmeldelser i Norge, da? Dere fikk skikkelig lite publisitet...*
- Ja, jeg tror det var én på Groove. Og Aftenposten anmeldte den. Den fikk en firer i Aftenposten (Aftenutgaven, forf.anm.). Ellers var det noen obskure småmagasiner. Panorama kanskje, eller Plan B, jeg har noen anmeldelser hjemme. Men det vakke store greiene, for å si det sånn. Det var Aftenposten primært, og noen små nettaviser.
- *Så fikk Fatal Fraud én anmeldelse, som jeg har funnet, i Bladet Tromsø. (For å være litt buzzkiller: Det ble terningkast 3, forf.anm.)*
- Ja, det kan stemme. Vi spilte mye i Tromsø, og det var et svært reggae- og ska-miljø der. I Tromsø fikk vi en anmeldelse, og så fikk vi en anmeldelse i noen fanziner og sånn. Men ikke noe i større aviser bortsett fra Aftenposten.
- *Tenkte du noen gang over det?*
- Ja ja, var jo litt bitter for at vi ikke fikk – eller ikke bitter, men jeg synes jo «fader, vi burde fått...» Husker vi sendte presseskriv igjen og igjen, og sendte plater og ringte: «Har dere anmeldt skiva vår?» «Ja, vi skal gjøre det, vi hakke hatt kapasitet». Så kom det masse sånn forskjellig. Men sånn ble det bare.
- *Ska har aldri slått gjennom her.*
- Nei, de visste ikke hva det var i det hele tatt. Jeg fikk jo beskjed om at vi hørtes ut som Håkan Hellström med litt blåsere. (latter) Da tenkte jeg kanskje det var greit å ikke sende mer. Jeg viste den til de andre gutta: «De skjønner jo ikke hva vi driver med», det er ikke noen kultur for det i landet her. Det var da vi skjønnte at vi måtte få amerikanerne i gang, og Asian Man, og de sendte jo rundt til diverse nettmagasiner hvor vi fikk anmeldelser, da. Også gjennom internettforum og sånt dukka det opp. Jeg ser fortsatt at det er noen *Several Brains*-kopier til salgs og at Asian Man faktisk har den på sida si nå som en feature «fra gode gamle dager», hehe. Så kan du kjøpe cd av No Torso fortsatt der. Så det finnes noen eksemplarer igjen, i hvert fall i USA.
- *Det er merkelig at ska fortsatt er så sinnssykt ukjent. (Det får sågar rød strek i Words retteprogram, forf.anm.) Samtidig har jo Hopalong Knut fått anmeldelser i VG og alt mulig.*
- Det er kanskje fordi de sang på norsk, og kanskje – det er bare en tanke – de var mer utadvendte enn det No Torso var. Kanskje litt mer pop-preg, da, enn det vi hadde. Det er ikke godt å si. Jeg tror det gjorde seg litt at de sang på norsk også, altså.
- *Vurderte dere å lage noen musikkvideoer?*
- Ja, vi snakket om det. Men det kom aldri. Vi hadde noen ideer... Men på den tida var teknologien også – det er bare 15 år siden, jeg skjønner jo det – men det var så mye mer pes å få til sanne ting, du måtte ha penger og fotofolk. I dag kan du jo lage det selv, omtrent. Sette opp et kamera, du kunne gjort det her (i øvingslokalet, forf.anm.) og klippa det på pc-utstyr. Men ikke sant: Du måtte ha en pc med en så svært harddrive for å tåle det, og programvare som kosta masse penger. Så vi

snakket om det, men det ble aldri noe av. Men vi angret litt på at vi ikke fikk én musikkvideo, det hadde vært litt gøy. Men sånn ble det. Er det noe jeg skulle ønske at vi hadde mer av, er det mer bra liveklipp og flersporsopptak med flere kameraer av konsertene som vi spilte, pluss kanskje en musikkvideo. Det hadde vært gøy for minnenes skyld å ha det i dag. Nå driver jeg og roter rundt i skuffene for å se hva vi finner. Vi har jo ett opptak fra Norwegian Wood, hvor vi spilte der, med flerkamera og fullt opptak. Og vi spilte på *God morgen, Norge* i 2006. «Fight the Blue Horizon». Så nå skal jeg høre med noen av gutta om de fortsatt sitter på opptaket. TV 2 hadde ikke det i arkivet sitt, for de begynte ikke å digitalisere før i 2007. Så det har akkurat falt utenfor deres nye digitalisering. Så vi får se hva vi finner.

- *Chris: Det føles litt rart at dere holdt på såpass lenge, og bare kom med én fullengder. Trodde dere det skulle bli sånn at den ble den siste?*
- Nei. Vi tenkte at det kom til å komme flere, altså. Vi hadde alltid fokus på å lage låter og holde progresjonen. Det var nok ingen som tenkte det, i hvert fall tenkte jeg at det skulle komme flere, og at det ikke var noen sak. I hvert fall når plateselskapet ville gi det ut òg, lå alt an til å bare fortsette, spille inn mer og gi det ut. Det var dumt at det bare ble ett album, det burde i hvert fall blitt et til. I disse dager er Martin i kontakt med Asian Man igjen, for han sitter jo på så mye utgitt materiale. Live-ting og studioting som ligger der. Så det kan hende det kommer en utgitte-sanger-samling på Asian Man.

Låt for låt

«Fight the Blue Horizon»

- *Dere putta «Fight the Blue Horizon» som første låt. Var det noen overordna tanke bak nummereringen på låtene?*
- Det var vel egentlig fordi vi følte at skiva måtte åpne med et lite pang. Og så viste vi kanskje den litt eklektiske siden av No Torso. For det er en blanding av ska og rock, en rockelåt med tydelige ska-momenter. Det var noen på Lydverket som kalte det indie-ska, vet ikke om det kan kalles det, men det var ikke helt ska-punk heller. Vi var ikke helt ska-punk sånn som jeg ser det, vi var mer rocka, ska-rock kalte jeg det.
- Da vi var ferdige i studioet hørte vi at den var iørefallende og en fin intro til hva vi driver med. Den representerer kanskje diversiteten til No Torso, fra ska til det mer rocka refrenget og blåserlinjene. Det er vel den eneste skikkelige politiske låta på skiva. Du kan jo tenke deg hva «Fight the Blue Horizon» rent politisk fargemessig betyr. Jeg skrev den teksten, og nesten alle tekstene på den skiva.

Chris:

- Det er en sosialistisk låt, egentlig. Det var en blå bølge, følte man, i norsk politikk. Og så gjaldt det å stå imot den, få fram at det var kjipt, at rødt var en finere farge, rett og slett. Det

er Martin som har skrevet den, og han følte det var sånn i tiden, tegn på at det med solidaritet ble veldig sett ned på.

- *Det var det samme som Fence gjorde, men de var mer åpenlyse i symbolikken. Martin har prøvd, og for så vidt klart òg, å referere litt mer kunstnerisk.*
- Ja, det kan du si. Det er en mer følelses-aktig måte å gripe det an på – enn en politisk måte, sånn som Fence drev med. Vi var aldri et politisk band. Men det er noen såkalte politiske meninger som blir litt utmalt i tekstene likevel.

Martin:

- Jeg husker godt at jeg skrev den teksten mens jeg var badevakt da jeg jobba på Løkeberg SFO. Da var jobben min bare å være til stede med den klassen. Mens de hadde svømmeopplæring bare kom jeg på den teksten, og skrev den, mens jeg var i Nadderudhallen. Så det var sånn det skjedde. (latter) Men det er klart at når jeg ser tilbake på det... man skriver jo selvfølgelig annerledes når man er 19–20 år gammel enn når man er 35 som jeg er nå. Så det ble litt basert på min virkelighetsforståelse på den tida, selvfølgelig, i 2005.
- *Høyreregjeringa røyk jo på høsten det året.*
- Ja, riktig. Men med «Nasdaq vanish and faces turn» og «Bibles in their hands to the stock market» er det litt den neokonservative amerikanske blå politikken jeg er litt ute etter. Det som skjedde der borte på den tiden.
- *Jeg skal ærlig innrømme at jeg synes noen av tekstlinjene er litt vanskelige å oppfatte, og dere har aldri publisert dem heller...*
- Første linja er vel «The television caught my suspicion and killed it instantly». Det er om bedøvelsen til tv-apparatet. Det at man er søkende og kritisk, og så blir man sløvet ned av tv-

apparatet. Det er en teori jeg leste et sted, og jeg er ikke konspiratorisk, men det er noen historikere som har nevnt hvordan arbeiderklassen ble bedøvde da tv-en kom. I stedet for å protestere, fikk man flotte tv-show, så når man var ferdig med arbeidsuka kunne man bli underholdt av en tv-kasse. Og det tror jeg er litt sånn i dag også. Tekstlinja handler om at man er ung og søkende, og så er det konsumerismen og tv-biten med å se inn i en kasse, det er så deilig å la seg bedøve av underholdning. Så kommer «You know how I go so take the cheap advantage». Det er snakk om en ung voksen som er i utvikling og blir hemmet av de inntrykkene som hele tiden blir drysset over oss.

- *At man blir en mottaker i stedet for en skaper?*
- Ja, rett og slett. At man bare sitter og lar seg bedøve og være mottaker. «Footsteps trapped in your own son is seduced but haunted». Hva betydde det? (latter) Det er vel kanskje en tekstlinje til en far som vokste opp på en annen måte. I neste generasjon blir sønnen frista av disse bedøvende mottakstingene, at han føler seg forfulgt av det... At faren kjenner seg igjen i sin egen sønn og sine egne fotspor. At hvordan man oppdrar et barn blir gjenkjennelig i avkommet. Kanskje far tenker at «jeg vil ikke at du går i mine fotspor akkurat der». Da er han liksom fanga av de fotsporene, rent tankemessig kanskje, intellektuelt, at man tenker litt i samme baner. Det er min hypotese at foreldre tenker at «det fra barndommen skal vi ha med videre, det skal vi ha med videre, men akkurat det håper jeg er noen fotspor som ikke blir med videre». Faren min har også sagt at «sånn vil ikke jeg at du skal», og så tar man seg litt i å tenke litt på samme måte som faren sin på en del ting som man egentlig tenker man burde avvike mer fra, men som er en litt arvelig ting, rett og slett.

- Nå må du huske på at dette er i 2005, så jeg skrev dette med tanke på en utvikling når man er en ung voksen og skal begynne på universitet sånn som vi begynte på den tida der. Jeg følte, og det kan nok ha noe å gjøre med miljøet jeg vokste opp i Bærum også, hvor vi var litt outcastene, om det går an å si det: Vi dro på skateparken, vi spilte i punkband. Vi hadde alt vi trengte, så det er liksom ikke dét, men jeg følte at noe mangla likevel. Det var derfor jeg begynte med den typen musikk. Fordi skating var en subkultur som var innafor i et visst miljø, og så var man i skateparken og hørte på Bad Religion og NOFX, så begynte skaen å komme inn der. Jeg tror det har litt med det å gjøre, om jeg skal tenke tilbake. Selv om det er jævla lenge siden.

Foto: Per Øyvind Ardila

- *Du sa at det var ska-rock, og det er jeg enig i. Gjennom EP, demo og Fatal Fraud ble det mindre og mindre ska-punk for hver utgivelse, helt til det ikke var det lenger. Hvorfor, var det fordi du var lei av ska-punk og ville ha noe nytt?*
- Ja, du kan si at jeg tror vi syntes at 90 % av alle ska-band var ræva. Eller 95 %. Men de vi likte, var jo de vi lot oss inspirere av. Mighty Mighty Bosstones tror jeg mange sammenlikna oss med, og vi har inspirasjon fra dem, for eksempel. Det er fordi vi syntes at high school-/college-flåsete tekster og det å trykke en fuzzpedal ut og inn... Vi *begynte* litt sånn. «Nå kommer refrenget, da er det fuzzpedal, og så er det ska i verset». Litt sånn Reel Big Fish. Det ble flåsete tullemusikk. Men de som virkelig beherska den sjangeren – Liberator, Mighty Mighty Bosstones – holdt vi veldig med. Jeg tror også at vi prøvde å skape noe hvor vi ikke ville at vi skulle kunne bli helt definert. Vi var helt klart inspirert av den typen band, men det merka jeg særlig da vi var i USA, at vi var ikke helt ska-punkete. Vi var rocka, vi prøvde å plassere oss på en måte som skulle være litt «oss», innenfor en ramme, selvfølgelig.
- *Kan det også ha noe med at når det er en gitarist som skriver såpass mye av musikken, at du for din del vil være litt mer ambisiøs og ikke bare spille power chords? Det ser i hvert fall jeg for meg.*
- Det er klart at jeg har aldri vært noen jazzmusiker eller noe sånt i det hele tatt, men jeg husker at Django Reinhardt var det første jeg ble inspirert til å spille gitar av. Det er jeg litt opptatt av i musikk òg, at selv om du ikke spiller den musikkformen, former det deg litt. Og på *Several Brains*-skiva er det elementer som går litt innom jazzen, litt rare akkorder, mye sus'er og alt mulig, ikke bare rene moller og dur. Det jobba Kristian og jeg mye med: Vi spilte åpne A'er

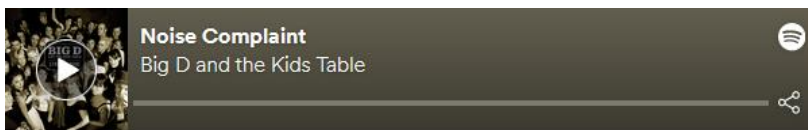
hvor du holder sånn at det klinger gjennom alle strengene. Vi lagde mye grep hvor man dro gjennom, så skulle det klinge, og ikke bare være en stump dur-akkord eller moll-akkord. Vi lekte oss mye med de klangene, hvor du både fikk det trøkket, men også den klangen i gitaren. Det er litt sånn som Leatherface i punken, som var de første som begynte å spille – etter mitt syn – med de klangene. Ja, det er en A-dur, men det er lagt på en liten her eller liten der sånn at det klinger litt større. Jeg tror det var litt sånn vi tenkte. Det er nok litt riktig, det, at når man er gitarist... Vi begynte selvfølgelig enkelt med å bruke to fingre til barre-kordene, og så utviklet det seg derfra. Jeg husker også at Kristian og jeg på øvinger, vi har jo ingen musikkteoretisk bakgrunn, trodde vi drev og fant på akkorder. Men det gjorde vi ikke. (latter) De hadde jo et navn! Men da var det sånn at jeg bare satt hjemme og bare trykka ned forskjellige strenger og prøvde å åpne klanger: Hvis du bytter den A-mollen med den, så ble det en slags avart som jeg likte. Jeg hadde ikke noe navn på det, så det var bare dunkel eksperimentering. Men etter hvert fikk det et navn – «åja, det er dét det heter, da vet jeg det». Men bare for å skyte inn det også: Det var noe av ideen som jeg tror gjorde dette bandet litt spennende, at det ikke ble teoretisert i hjel. Blåserne var helt fantastiske, og de spilte aldri på noter.

Foto: Per Øyvind Ardila

«Audition Divisions»

- *Jeg har sett litt på låtstrukturen på «Fight the Blue Horizon», og da er kanskje det en brodd mot de 95 % ska-bandene som dere syntes var dårlige. (latter) For den er jo litt utradisjonelt oppbygd, den har to vers med et slags prechorus, som gjentas, så kommer et «refreng eller en bro», har jeg skrevet. Hvis det er en bro, leder den ikke tilbake til vers og refrang, som det er tradisjonelt i rocken, men heller til en outro.*
- Det er morsomt at du sier det, for jeg tror ikke den har noe refrang. Vi var veldig opptatte av å ikke ha vanlige oppsett. Vi var nok litt over gjennomsnittlig opptatte av det. Noen av låtene hadde ett vers, og så var resten instrumental. Som du sier, var det ikke så mye AB/AB-oppsett alltid. Introen her begynner jo med en gitar alene, så kommer alt inn. I den låta er det ikke noe refrang i min bok; det er et vers, så er det en bro ja, og en del til som er litt skaete, og så kommer slutten. (synger)
- *Jeg tenkte på mange av de største ska-punkbandene som jeg liker veldig godt – Catch 22, Voodoo Glow Skulls, Mad Caddies og Big D and the Kids Table – har veldig distinkte refranger som kanskje bare er noen ord, for eksempel gjentakelse av tittelen på sangen. Det blir også veldig catchy og lett å huske, men det er litt mindre ambisiøst òg, for å si det sånn. Noe av det No Torso har laget ville jeg kanskje kalt anti-catchy.*
- Jeg skjønner hva du sier. Det er ganske ørevennlig, men litt ubestemmelig av og til, tror jeg. Det er litt sånn «aja, nå kommer dét» og du blir ikke alltid forløst inn i den greia.

- *Fra 2 minutter av er det et soloparti som leder til, og er en del av, en lengre outro. (latter) Det eneste som dukker opp igjen fra tidligere er et whoah-tema, bare ekstrapolert litt.*
- Ja, det er dobbelt så langt som første runde, med rare akkorder, squeakete gitargreier.
- *Det er jo en av flere låter som handler om kommersialisering av musikkbransjen.*
- Jeg må tenke på teksten: «Think of all the practice rooms where miracles take place. No-one walks on water but we leave our beautiful trace». Jeg tror den ble skrevet litt inspirert av at sangkonkurransene begynte å blomstre opp på den tiden. Idol. Å lage auditions av drømmer og håp og kunstneriske ambisjoner – at alt skal ut på vurdering hele tida.

Chris:

- Vi hata jo alle sånne greier. Musikk-konkurranser var noe av det verste. Og jeg har aldri skata så mye – jeg kjøpte skateboard og så falt jeg skikkelig på skateboard og solgte det igjen (latter) – men Martin og Hamstern skata ganske mye, og det var ting som kom litt derfra. Og det hang veldig sammen med subkulturene i punken og skaen også – selv om vi var litt for seint ute, det var mer en 90-tallsgreie – som vi tok veldig til hjertet. Og det gjennomsyra egentlig alt vi

- gjorde. Selv om vi var veldig seriøse med spillinga, var det sånn at det at ting skulle være en folkelig bevegelse, var viktig for oss. Og det å sette opp instanser som skal bedømme hva som er og ikke er... Det likte vi ikke. Vi ville at ting bare skulle skje, og at man skulle ha det gøy, og gjøre noe kreativt. Og at alle skulle gjøre det. Så kunne man bli inspirert av hverandre, så ting kunne gro opp fra bunnen. Naturlig, av seg selv, uten at man satt og planla. (Og det er kanskje beskrivende for innholdsfortegnelsen òg, for den er veldig i den ånden: «kan du skrive det og sende det til trykkeriet» – og så var det bare å rable det ned – det var beskrivende for hele greia, føler jeg). Det var jo litt vranghet der og – «vi vil ikke være kule og gjøre det som er den kule greia». Men det var også en veldig genuin punkgreie: Hvorfor kan ikke alle gjøre noe de synes er kult? Og så gror fenomener og ting seg fram naturlig av seg selv, i folket.
- Vi kom videre i UKM en gang. Og vi likte jo ikke det i det hele tatt. Så vi bare tulla det til og var veldig glade for at vi ikke kom videre andre gang, husker jeg. Men så ble vi invitert en annen gang òg, på UKM, og da kunne vi ikke, men vi ville heller ikke. Da tenkte jeg og Martin på at jeg og han skulle møte opp og ta en veldig køddete låt som vi hadde lagd på øving. (latter) Så vi møttes og øvde på den, og gjorde oss klare til å gjøre det, men vi avlyste i stedet. Så den er litt sånn i den ånden, den teksten på «Audition Divisions». Vi likte ikke auditions og sånne ting.
 - På noen måter kan det bli litt komisk òg, at skatere og snowboardere ikke vil være med i OL og konkurranser og sånt. Fordi det er ukult. Men det er jo noe veldig ålreit med at noen ting må få være bare en naturlig, morsom ting hvor det er helt fritt. Hvor det ikke er noen som dømmer på noen

som helst måte, og det lissom bare er. Du dømmer det bare utifra dine egne parametere. Det er litt den etosen derfra.

- *Det er vel mye det samme med «Artificial Artists» seinere? «New Trend Makeover» også, vel? (latter) Fra første EP var det også «Up From Bed» med tekstlinja: «Please don't tell me to go to a Blink concert». (latter)*
- Der har du den, vet du, du kan sikkert følge Martins tekstskriving derfra. Det var alltid det samme, bare at han ble bedre til å skrive tekster. (latter) Så det kommerse er sånt som har irritert oss, og spesielt Martin kanskje. Egentlig meg òg, og egentlig alle, bortsett fra Anders Kjær kanskje. Som faktisk var i andre enden av skalaen. Nei, sånne kommerse ting er ikke noe ålreit. Eller: Det er mye mer ålreit med ting som har litt substans, eller som kommer fra noe litt mer genuint. Jeg føler fortsatt på det samme, jeg altså. Men jeg er litt mindre aggressiv nå, det er ikke noe gærent i å være en hitmaker eller ville lage hits. Gå for dét og analysere populære sanger de siste ti årene. Prøve å gjenkjenne mønstre og prøve å lage hits etter det som gjelder i dag og treffe tidens tann perfekt. Det er ikke noe gærent i det, men det var ikke det vi ville. Vi ville bare gjøre noe vi syntes var kult, og så syntes vi det var så dumt at ikke flere andre drev med det også. Ting var lissom så døllt, da. Folk interesserte seg ikke for noe genuint i det hele tatt. Ting var litt platt og lite kreativt, syntes vi, da. Og så skulle det i tillegg bli blått i politikken plutselig. Så det ble enda mer negativt i kulturen. Dette er jo ska, vet du, da skal det være litt motkultur.

Martin:

- Jeg har latt meg inspirere i senere tid av Charles Bukowski som sier «Whatever I write, I'm the hero of my shit». Vi er

- heltene av vår greie. Hva enn andre måtte synes, så lenge jeg er helten av hva jeg lager og er fornøyd med det, er det dét vi er ute etter. Det er det «Audition Divisions» handler litt om. Og så så vi noen band rundt oss i Bærum – uten å nevne navn – som kom litt steget opp, og begynte å kle seg på en annen måte, gikk i et proft studio, fikk en platekontrakt, og veldig mange forhåpninger til at dette skulle gå. Så ble det ofte én plate, jeg tror det var på Universal med bandet jeg tenker på, og så ble de oppløst. (Ble nedlagt akkurat som Rådhusgitaren, wink wink, forf.anm.) Selvfølgelig skal jeg ikke si noe mot det å ha platekontrakt på større labels, men det må foregå litt på artistens premisser, tenker jeg. Det er sånn jeg ønsker å ha det, i hvert fall. Så jeg tror låta handler om at alt skal stilles ut og vurderes av utenforstående paneler. Auditions hvor folk sitter med penn og papir og vurderer alt nøye med lupe. Ofte problemsøking: Hva funket *ikke*? I stedet for å være en del av en større scene og et fellesskap, som jeg opplever at musikken er. Man feiler, man lager ræva låter – «det var en ræva låt», kan en bandkompis si – da synes vi det, men spiller videre, jobber videre. Musikk er en prosess. Man klapper hverandre på skuldra, man gir hverandre en liten albue, men med mål om å utvikle seg i en positiv retning. Og ikke at noen skal omforme hvordan du skriver og sånt.
- For det opplevde vi også etter hvert. Jeg husker vi hadde spilt på Driv i Tromsø på Fucking North Pole-festivalen. Vi hadde jo Robert Dyrnes som var platesjefen vår. Han prøvde å være springbrettet vårt og vise oss til andre folk i bransjen. Nå var det et større plateselskap som var der, og han sa til meg: «Martin, nå kommer de og speider på dere». Etterpå fikk vi mail, og så sto det: «Dette var jo veldig bra musikk, men hva i all verden skal jeg bruke det til?» (latter) OK, da er vi *der!*

«Hvordan skal jeg tjene penger på dette? Hva skal jeg bruke det til?» Det var tilbakemeldingen fra dét plateselskapet, så hørte vi ikke noe mer. Etter det skjønte jeg at det glir godt inn i denne låttittelen. Jeg syntes det var et tegnende bilde. Det var det nærmeste vi kom et norsk plateselskap som var litt stort. Men vi skjønte jo raskt at vi måtte komme oss vekk fra Norge for å få utgitt noe på noen større label.

- *Jeg kan se for meg at dere hadde blitt signa av dem, og så sier de: Først må vi kutte antall bandmedlemmer. Da kan de andre stå bak som et backingband i skyggen, og så kjører vi fram Lars og to andre. (humring)*

Foto: Per Øyvind Ardila

- Det tror jeg ikke Lars hadde vært veldig komfortabel med. Og ikke de andre gutta heller... Vi fikk jo også direkte beskjed underveis i prosessen – en ting var at folk ville vi skulle endre soundet vårt for å passe inn – «det hadde vært mer vennlig om dere gjorde sånn» – for det er litt sånn som du sier, at vi ble litt tvetydige av og til i uttrykket, og det var det vi ønsket – så at vi burde rendyrke litt, «mer sånn, flere vers og refreng som går sånn og sånn, ikke den jammedelen eller det rare partiet som kommer på slutten av den låta». Så ja, vi fikk de tilbakemeldingene. Det er morsomt, det har jeg ikke tenkt på før nå.
- *Sånn som jeg hører skiva, og jeg har prøvd å høre nøye på det nå mens jeg forberedte meg, er det nettopp det som gjør at jeg mener No Torso er av et internasjonalt format. I og med at det inneholder noe nyskapende.*
- Det var noen som sa til oss, i hvert fall i USA, om vi var en del av en fourth wave som utviklet seg fra tredjebølgen litt videre, eller miksa inn andre elementer som ikke lot seg helt definere. Jeg husker også et annet band, RX Bandits. Asian Man hadde også noen andre band som eksperimenterte mye som ikke var third wave, men som hadde skalåter, men plutselig var det noen jazzelementer og noe funk, og var ikke så lett å båssette. Så det var noen som snakka om en fourth wave, vi får nå se om den kommer, jeg vet ikke om den har kommet ennå.
- *Catch 22 hadde jo en låt som het «Riding the Fourth Wave», men det eneste nye der var at det var fløyte i stedet for de vanlige blåserne. (munterhet)*
- Men bare for å ha sagt det, vi hørte på de banda der også, Mad Caddies covra vi en gang, covra «Distress», og Bosstones (No Torso covra «Everybody's Better», forf.anm.).

«I'm Glad I'm Alive»

- *Du snakka litt om låter som var i utvikling, og nummer 3, «I'm Glad I'm Alive», har dukka opp igjen og igjen.*
- Ja, den har dukka opp igjen og igjen. Den er i to versjoner på denne skiva. Robert Dyrnes, tror jeg, sa «hvorfor i alle dager har dere to versjoner av den?» Og det tror jeg var fordi at det i øvingslokalet var stein-saks-papir mellom gutta: den raske versjonen eller den mer sløye, reggae-aktige versjonen? Og så klarte vi ikke å bestemme oss. Helt merkelig egentlig, når du tenker over det (munterhet), det er ingen grunn til at den skal være i to versjoner – på én måte, men på en annen måte var det bare sånn det ble. Vi greide ikke å bestemme oss. (latter)
- *Jeg husker reggae-greia i sin tid begynte å dukke opp live, og så: åja, på plata òg.*
- Den er jo blant de eldste som ble skrevet, på denne skiva, for

den var med på en demo som du viste til, med gørrflipping og gørrflapping. Vi tok opp i kjelleren min på Bekkestua, vi øvde der en liten periode òg. Det var Henrik Seip som kom med en svær miksepult, han jobba vel i kommunen med kulturtiltaksgreier (og var medlem i Fence, forf.anm.). Så da kom han og tok opp blant annet den. Det var to låter fra den demoen som kom videre, den og «New Trend Makeover».

- *Denne låta er en av mange som har en outro. På nesten et minutt, som er versriffet med solosaxing oppå, som fader ut.*
- Riktig, den fader ut. Det er Bendik som spiller soloen der.

– *Hva med teksten?*

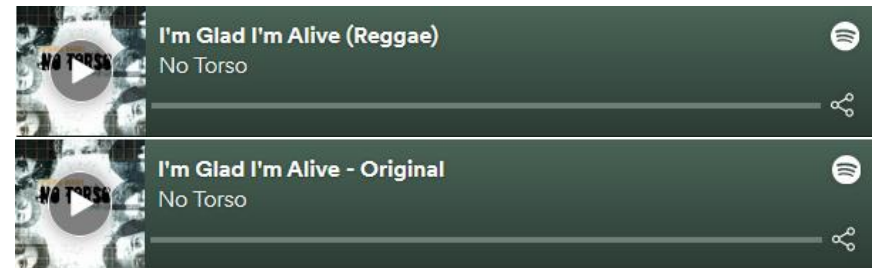
- «I'm Glad I'm Alive» er en ganske lett låt med ganske ironisk-sarkastisk tekst om alt det farlige man var redd for. Litt i disse tider (i disse coronatider, forf.anm. (et fantastisk uttrykk, forf.anm.)) er det kanskje ekstra relevant. Med anthrax-test ved postkassa – og disse flyene som kommer kjørende mot «office in an enormous speed». At det hele tiden var ting man skulle være redd for å undersøke. «But I'm sure it wasn't creutzfeldt's disease», altså kugalskap, «papers sure know how to tease». Vifter litt på nesa over «nå må du være redd». Det var en ungdom som var lei alt dette skremselsgreiene. Men «I'm glad I'm alive» er ganske dekkende tittel for mange mennesker.
- *For meg høres det ut som om personen i låta er redd for alt mulig og klarer akkurat å karre seg gjennom livet. (latter)*

Chris:

- Alt tilsier at det ikke er trygt for den personen å gå ut av huset.
- *I USA etter 11. september kom det jo en bølge med anthrax i*

tillegg. Mye av det var jo bare mel og sukker som folk dreiv og sendte rundt i posten.

- Lurer på om ikke Kristopher Schau ble anklaget for å sende hvitt pulver til en eller annen (latter) Da ble det sett på som veldig alvorlig, for det kunne være anthrax, eller hva det var. Da var det ikke morsomt lenger, husker jeg. (latter)

I liner notesa står Anders Kjær oppført som organist på spor 8. Dette orgelet spiller han imidlertid på reggaeversjonen, noe som tyder på at bandet bytta om original- og reggaeversjonen veldig tett opp til utgivelsen. Er ikke det fun fact så veit ikke jeg! Vi gjør forresten unna omtalen av originalversjonen av låta med det samme, og lar Martin kommentere om den:

- Den hadde også noen rare partier, med calypso-gitar som plutselig kommer. Oppå en bassgang fra Chris. Tostemt calypsoriff før det kommer tilbake i refrenget igjen. Jeg kunne aldri lagd noe sånt i dag, men vi drev med sånne rare ting.
- *Du hadde litt hang til den typen gitarlinjer allerede på første låt på første offisielle EP, så var det noe av det på Fatal Fraud EP òg. (synger ei gammel linje)*
- Ja, den linja er det Kristian som spiller. Det er fra låta

«Autopilot». Det ble spilt inn i Lommedalen kirke. Vi begynte med litt capylsogreier der, på «Autopilot» og en låt som het «Nothing Back» som var om en gruvearbeider som aldri kom seg etter yrkesskaden. (latter)

«Hangman»

- Den låta er vel en av de mest rocka vi har. (synger åpningsriffet) Du kan si at de punkbandene som Kristian og jeg var inspirert av på den tida, var Hot Water Music blant annet. Det var aldri D-takt, men mye synkoper. Så det var egentlig starten, men så veksler den til et litt rart parti hvor gitarene spiller rocksteady-aktig mens Chris og Eivind spiller litt mer rolig under. Så går det over til et refreng hvor det er fullt øs, og da snakker vi litt skacore igjen. Men den låta er morsom.
- «Hangman» har 1 minutt og 51 sekunders outro!
- Er det så langt? Nei og nei.
- *Det er kult, da!* (latter)
- Ja, det er morsomt, det! Dette tror jeg også må tilskrives måten vi skrev på. Fordi vi skrev veldig kollektivt. Det var ofte at jeg eller en annen kunne ha med et skjelett. Men så jamma vi på øving, og så begynte Chris kanskje å spille en basslinje, og så forma låtene seg veldig naturlig på øvings-

lokalet. Vi redigerte ikke låtene så mye heller, så dette tror jeg er et tilfelle av «hva skal skje videre i låta» da den ikke var helt ferdig skrevet. Og så ble det instrumentalparti hvor blåsen også kastet seg på. På konsertene begynte folk av og til å nynne den melodien, som en allsang. I hvert fall på de klippene jeg har sett. Jeg har hatt litt hang til å gå i arkivet. For å sjekke hva som egentlig finnes av oss. Så så jeg den ene konserten fra 800 Grader (en festival i Oslo i regi av et daværende internettforum, forf.anm.) hvor vi spiller «Hangman». Så outroen er som du sier, det er en basslinje, og så kommer en ganske enkel melodi: (synger litt).

- *Tror du låta ble spesielt godt likt?*
- Njaa. Jeg tror ikke folk nynna så mye til det andre tidligere i låta. Men da outroen kom, hørte vi: åå-ååå, å-ååå, å-ååå (synger). Og det var jo vennene våre og sånt, men vi syntes jo alltid det var stas. Det gjør jo noe med selvfølelsen din når noen står og roper og synger med.
- *Det er rett og slett deres «Seven Nation Army»?*
- (latter) Ja, det er litt det der. Men det er igjen den rarere låtstrukturen vi hadde på en del av låtene, hvor det ender rett og slett med en instrumentalbit. Og før det er det vel også noe rolig med sax og hvor vi legger litt sånn, apropos ikke helt streite dur-akkorder, men litt jazza akkorder.
- *Og lukkede hihatere?*
- Ja, han gjør det, og på slutten der – Eivind var jo jævla god på hihatene, og han hadde noen biter der han bare satt og spilte på hihatene. Og han var med på å forme veldig mye av den låta, med rytmene sine.

Foto: Per Øyvind Ardila

- *Hva handler teksten om?*
- Å, skal vi se om jeg husker den, da, herregud... Det er om et konfliktfylt forhold mellom en person og en annen. Det er egentlig det det handler om i korte trekk. «If this is it, (then) there is nothing left. Secrets in my envelope read from (the) second theft» [...] «Building even bigger walls. Well I managed to struggle down this time to get a grip around my head, read from the second theft». Et slags tyveri, et sånt opprør.
- Jeg tror opprinnelig jeg var inspirert, og nå skal jeg vokte meg litt, av en lærer på videregående skole som jeg følte drev med desinformasjon i livssynsfaget. Dette med å stjele hodet og ideer til ungdommen, til å lede dem en viss vei. Så vidt jeg husker. Fordi jeg hadde en konflikt med henne – jeg husker vi hadde noen religionstimer hvor hun var veldig Israel-vennlig. Og så siterte hun veldig mye aviser og tok med pro-

israelsk propaganda i timene, og uttalte blant annet at de fleste palestinere ble oppdratt til å bli selvmordsbombere. Hvordan det er å være utrygg for at palestinere skal spreng seg i luften, altså, hun la det litt fram på den måten. At palestinere var fæle. Ja, «building even bigger walls» er vel kanskje litt referanse til situasjonen der nede, mellom Israel og Palestina/Gaza/Vestbredden. At man også bygga, hva skal man si, større vegger for polarisering, den svartmalingen av den ene siden. Sånn jeg husker det, var den sånn jeg tenkte den gang.

- Nå kan jeg si det i retrospekt, da: Lærere har et stort ansvar, hvor du fører ungdom. Man skal stille åpne spørsmål, ikke sant, hjelpe å reflektere. Å lære bort at noen mennesker er predeterminerte til å være slemme eller onde, sånn som det ble fremstilt blant annet i de timene om palestinere, om den konflikten, var noe jeg reagerte på. Jeg husker jeg og en

annen gikk ut av timen, vi bare: «dette gidder vi ikke å være med på». Og så ble det et oppvaskmøte, da, på rektors kontor. Men jeg gjennomførte faget. Og hun unnskyldte seg på avslutningen, innså at hun hadde gått for langt; sånn sett ble det en grei avslutning hvor vi i hvert fall greide å ha en dialog om våre uenigheter. Jeg reagerte også på at andre i klassen bare satt stille og ikke reagerte på de utsagnene, det var veldig sånn likegyldighet: «Ja ja, det er vel sånn, da». Og ikke noen spørsmål. For jeg tenker at lærerens viktigste oppgave er å hjelpe å reflektere, og de gode lærerne jeg hadde, i hvert fall, hadde mye kunnskap, men de var også gode til å stille sokratiske spørsmål tilbake – stimulere elevene til å tenke selv, «hva tenker du om det du nettopp har hørt? Hvorfor? Og hva tenker du kunne vært annerledes?» Altså reflekterende spørsmål, ikke bare mate inn med teskje og si at dett var dett. For jeg tenker skolen har et dannelsesaspekt i form av at man skal, ja, bli frie individer og ta egne valg. Stemme blant annet. Mens vi snakker, tror jeg det var det som utløste den teksten.

- *Det ble en produktiv religionstime sånn sett.*
- Ja, kanskje jeg skal takke henne litt også for at jeg ble litt sint og at det genererte et eller annet. Vi skiltes i hvert fall greit, husker jeg, ikke som venner, men hun sa hun hadde tatt kritikken til seg. Nå skal jeg være litt forsiktig, men sånn som jeg tolket henne, var hun veldig kristen og valgte side i Midtøsten-konflikten. Og jeg tenker: Det som du personlig tenker er jo én ting, men det som du lærer bort til ungdommen er en annen ting. Det å stigmatisere en hel gruppe folk på den måten hun gjorde, det vakke jeg noe glad i. Helt konkret tekstmessig er sangen litt metaforisk, ikke sant, «envelope» – jeg vet ikke om jeg refererte til et brev fra

meg til henne. Litt flåsete sagt. «Theft»: at du føler at du blir frastjålet muligheten til å debattere. «Jo jo, men det er sånn. Alle palestinere blir oppdratt til å hate israelere, sprengte seg i lufta. Hvordan ville du hatt det hvis du var israeler og tenkte at en palestiner skulle komme og sprengte deg i luften?». Det er liksom den typen argumentasjon. Og da tenker jeg at du stjeler sannheten fra debatten, og så stjeler du muligheten for unge folk til å komme med motargumenter. Det er noe av det verste en lærer kan gjøre i min bok. Men du kan si at jeg var bortskjemt med veldig gode lærere, jeg gikk jo på Nadderud. Der hadde jeg en som het Bjørn Lossius, det var mange gode historielærere, og politisk teori og relevante fag som grenset opp mot det hun her læreren hadde. Jeg ble veldig inspirert av dem, og det gjorde også at jeg valgte å gå på statsvitenskap rett etter videregående, på grunn av de to lærerne. (Altså Bjørn Lossius og politikklerer Tore Marius Løiten. Forfatteren hadde, og ble inspirert av, de samme lærerne, så kanskje ikke denne boka hadde eksistert uten dem, forf.anm.) Jeg målte nok henne litt opp mot de andre lærerne, som jeg var veldig glad i, nettopp fordi de hadde mye kunnskap og krevde at vi lærte oss å argumentere.

«Time Will Show»

- Den spilte vi først inn i noe som heter Fono Studio som lå på Frogner. I 2004, så den var også en slags pre-prod. Den ble

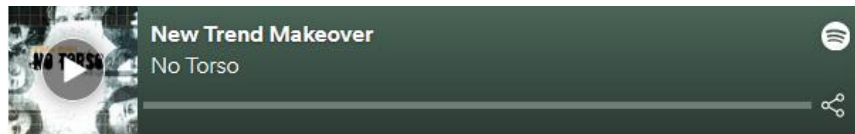
- ikke spilt inn i Sverige hvor hele dette albumet ble spilt inn, men ble lempa inn i session vår der.
- *Jeg har tatt tida på outroen der og, jeg. (latter) Den er to minutter. Hoveddelen av låta er 01:39. Og da er det samme struktur som på track 1, repetisjon av vers.*
 - Ja, og samme tekst. Det er vel at vi syntes at vi fikk snakka ferdig gjennom det ene verset, hva vi ønsket å si, i hvert fall jeg, som skrev teksten. Og ikke noe refreng.
 - Men igjen, den begynner vel med en reggae-aktig gitar, så kommer Lars inn og synger det første verset på en rolig måte. Så kommer alle inn på en felles trommefill, så kommer blåserriffet igjen. Chris spiller en walking-aktig bass, en ganske aktiv bass som flyter litt. Hans basspill har mye å gjøre på grooven på den låta. Vanvittig mange artige krumspring på bassen. Veldig flink til å variere mellom å stompe, plutselig var det walking igjen, og et annet register... Nei, det har vært fantastisk å spille med Chris, det må jeg bare si. Han og Eivind og alle har mye å si for hvordan dette albumet ble som det ble. Veldig mye lekenhet og søken, unggutter som syntes det var gøy å spille. Nå har det vi drev med et navn, men crescendo, ritardando – ingen av oss visste hva det betød. Spørsmålet var: Låter det fett eller ikke? Det låt fett.
 - *Apropos crescendo er denne outroen mye mer progressiv. Først er det en del perk; tamburin, pinne i mangel av noe bedre navn (guero, Martins anm.) og mye chka-chka-chk (toasting, Martins anm.). Så bygger det seg opp med klapping, så kommer leadgitar, så roping: hey-hey/hei-hei/oi-oi med stigende styrke.*
 - Ja, for da tok Kristian (i Fono Studio, forf.anm.) og bare dobla stemmene. Han tok egentlig opp bare fire stykker, men la på to til av hver enkelt, og to til av hver enkelt. En oppjustering.

- Kristian Wibe heter han, han spilte i Animal Alpha. Så dét var hans verk. Og han gjorde mye rart. Han plasserte en mikk inni en metallspøppelbøtte da jeg spilte soloen, så det skulle låte litt crappy. Det ble gjort litt sånne triks. Og det trommesettet du ser der (i øvingsrommet til Wild Man Riddim, forf.anm.) ble brukt på innspillingen. Mitt Gretsch Catalina Club.
- *Spilte ikke dere denne på TV 2 God morgen Norge, og da med keyboard?*
 - Det er på Filmskolen i Lillehammer, et gammelt klipp jeg fant nå. Vi ble invitert av noen studenter på Filmskolen i Lillehammer til å lage en flerkameraproduksjon. Og da spilte Lars på sin Korg, ja. Det hendte jo at han dro fram orgelet og hadde introen selv, med orgel.
 - *Vurderte dere noen ganger å bruke mer orgel i bandet?*
 - Ja. Men samtidig tror jeg – jeg skal ikke snakke for Lars – at for sceneshowet skulle han konse litt på synginga. Dét er mer utadvendt i den musikken. Men ja, vi diskuterte det, og det ble veldig mye av det i det som ble Yoga Grossist etterpå, hvor Lars både sang og spilte orgel. Hvis vi hadde fått fortsatt noen år til, kan det hende at alderen hadde blitt så tyngende at det hadde blitt orgel og å sitte på en krakk. (latter) Neida. Men det kunne ha hendt.
 - *Det har kanskje også med konsentrasjon for din del at Lars begynte som vokalist i stedet for deg?*
 - Ja, jeg fant fort ut at det funker ikke. Eller jo, det funker, men nei, jeg synger ikke veldig bra. (Synger særegent, forf.anm.) Jeg begynte å ønske meg å konsentrere meg mer da Kristian kom med, for det var bare meg i starten som gitarist. Så tenkte jeg: For å ta et steg videre og at det skal låte bedre, må vi ha en bra vokalist. Hvordan det kom til var at jeg gikk på

Nadderud videregående skole, og der fant jeg fort Bærums Verk-/Rykkinn-gjengen. Punkrockerne der. Da så jeg en kar med boblejakke og Rancid-lue og måtte finne ut av hvem denne fyren var, lissom. Hva er sjansen for at en går med Rancid blant alle pique-skjortene? Hvem er denne fyren? Og det var Lars, som var ett år eldre. Han sang i et band som het Mørkemannmennene på den tiden. Men de var i ferd med å oppløses, så da spurte jeg Lars, og uka etter dukka han opp med avis og kaffe og sto klar utenfor kjelleren min. Så var det første øving. Og da var Lars med i bandet.

- *Ingen andre kandidater? Det var vakkert. Ingen audition (divisions).*
- (latter) Nei, han var særlig håndplukket. Håndplukking, headhunting. Veldig glad for at det ble Lars, han har en stemme som kler bandet veldig godt.

«New Trend Makeover»

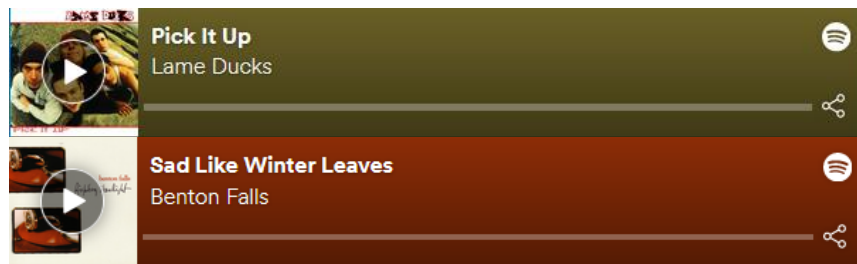
- *Lars måtte bare ta til seg denne låta du hadde skrevet før: «New Trend Makeover». Temaet for denne er vel i og for seg det vi har nevnt før, med band som skulle tilpasse seg til mer spiselige stiler.*
- «I saw the local scene die in front of me». «I don't think they knew, but they just lost my respect»... «A new band was killed, greedy hands fulfilled, we've never heard of them, they've never heard of us». Det var jo sånn at plutselig – da refererte jeg også til et konkret band ute i Bærum, uten å

nevne navn igjen – ble det faktisk sånn at de ikke hilste på oss lenger da vi spilte på samme sted. De ble litt cocky, og... På en konsert var vi nettopp ferdige med å varme opp for dem, og så kommer gitaristen fra det bandet: «Skal jeg hjelpe deg med gitarforsterkeren?» «Ja, gjerne». «For du er så jævla treig, skjønner du, du spiser av tida vår». Det var litt den holdningen der. Vi sa litt sånn fuck off til dem. Det var litt det den låta var inspirert av, at vi kjente at noen av de bandene ble litt cocky. Band ute i Bærum som man – nå må jeg snakke for meg selv – så veldig opp til, eller som man tenkte: «Oj, de har kommet langt, de har fått det til bra, de har spilt inn bra skiver...» Så begynner de å ikke hilse på deg lenger på gata. De skal liksom distansere seg fra det lokale bandmiljøet som var i Bærum på den tiden ved å være noe annet. De skulle liksom lage musikk for massene. At man mister litt hvordan type man er som menneske, at man blir litt kjip, rett og slett, på den veien. Du må huske at mye av disse tingene jeg tenker nå er sånn jeg tenke som atten-nittenåring, det er det perspektivet jeg bringer til torgs her.

- Jeg tror den community-greia sto veldig sterkt for oss, vi hadde ikke noen voldsomme ambisjoner om å bli... vi var heldige som fikk gjort det vi fikk gjort. Det var veldig samholdspreget og gøy å lage noe sammen. Og veldig gøy å dele det med andre. Vi var veldig takknemlige hver gang vi fikk spilte med andre band som vi lot oss inspirere av. Flotte mennesker. Og No Torso hadde ikke eksistert uten alle de flotte menneskene i musikkmiljøet i Bærum. Booka oss – jeg kan nevne i fleng, har lyst til å nevne navn: Sven Trygve Haabeth og Alexander Andersen i Sandvika Scene som booka oss de første gangene og drev på ildsjelbasis der – til de som kom på konsertene, Joakim Hval var en støttespiller, vi hadde

masse venner som hjalp oss og kjørte utstyr. Hadde det ikke vært for det...

- *Apropos scenen, snakket jeg med Geniale Griser sist, og de spilte på alt mulig av Østroock og Brock selv om de var voksne. Det hadde mye å si for meg, som var ti år yngre enn dem, og yngre folk. Og da jeg selv spilte på Ramstock i 2003, spilte Lame Ducks der også! Var ikke Egil Clausen med der?*
- Lame Ducks, ja! Fra Vestby. Egil var fra Bærum. Han kom fra selveste – jeg besøkte ham en gang – Capralhaugen. Så ska punk-bandene var infisert med bærumsfolk.
- *Lame Ducks var jo egentlig ganske store.*
- Ja, de turnerte rundt i Sveits og Tyskland og fortalte om turnélivet der. Sove i dårlig sovepose på punka gulv med litt sånn tyggis i rompa. Det vakke noe glamour, men de kjørte knallhardt på. Jeg er imponert over dem, de årene de kjørte var det veldig kompromissløst. De var gode venner av No Torso også, bare så det er sagt, og vi så litt opp til dem. De var vel de første som vi bet oss merke i på Fucking North Pole da vi ble signa der.

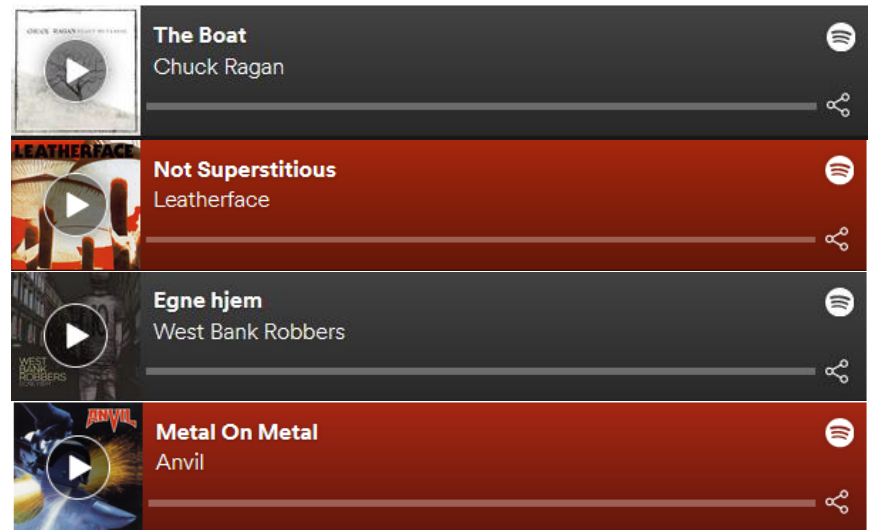
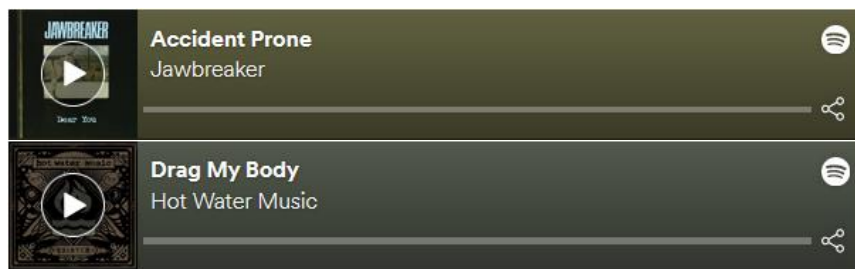
- *Trenger nesten ikke nevne at «New Trend Makeover» også har outro (latter) med et langt Chris-parti.*
- Litt sånn melankolsk. Litt sånn emo-parti. Fordi det var en

sjanger jeg var inspirert av på den tiden òg. Den emoen som stamma fra hardcoren. Hot Water Music, men også disse Deep Elm-bandene, hvis det sier deg noe, Deep Elm Records: Benton Falls, Red Animal War, som spilte hardcore men med melankolske og melodiske partier.

- *Jeg har ikke hørt noe særlig på det, men jeg veit at du fronta det fra tidlig av, og at det er noe helt annet enn den emoen som kom seinere. Det er den seinere stilen som de fleste forbinder med emo, men...*
- Da tenker man jo litt på den øyenskygge-screamoen, My Chemical Romance og sånn. Jeg forbinder emo med den hardcore-emoen som sprang ut av Rites of Spring, American Football, de i Boston/øst som begynte med emo. Emo for meg var egentlig litt mer melodisk hardcore. Leatherface og Hot Water Music var emo for meg. Selv om det ikke ville passa inn i den kategorien i dag. Men ja, på den låta (fortsatt «New Trend Makeover», forf.anm) er det et litt hoppende og sprettende parti, og så er det bassen som fortsetter litt, og egentlig litt melankolske gitarer ut. Og dermed er den ferdig. Det er trist, vet du, at folk blir annerledes og ikke er en del av... «New record deal, and I know how they feel, no longer integrity».
- *Bare et apropos, det er veldig fort at all lufta går ut av et band som blir signa, og det ikke går bra, og de blir droppa.*
- Men det husker jeg også, jeg spilte fotball på den tiden, og det gjorde du òg. Da var det sånn at hvis du ikke kom på Junior Elite (G19 Interkrets, Trond Eriksens anm.) på Stabæk, eller begynte å trene med a-laget når du var 17–18 år – jeg fortsatte med fotball i 3. divisjon for moro mens jeg drev med musikk – mens det var all or nothing for enkelte av dem. En ble innlagt på psykiatrisk, han takla ikke helt å bli dumpa til

kamper. En dårlig sammenlikning, sikkert, men det er nok noen av de bandene fra Bærum som fikk én skive på et stort label, de forsvant ganske raskt igjen.

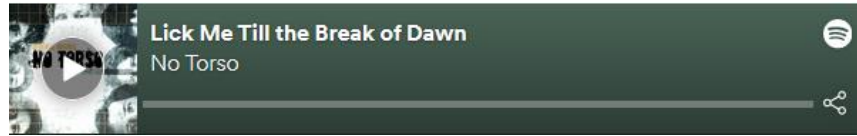
- *Jeg leste NOFX-boka hvor de reflekterer litt om ikke de burde ha signa med noen større òg. Så tar de for seg: Noen ble jo store, men hva med Jawbreaker som også ble signa? Hva skjedde med dem? (De signa med DGC Records, et selskap under Geffen, visstnok for 1 million dollar, men etter ett album ble det krøll og bandet ble oppløst.)*
- Jajaja. Jawbreaker er et band jeg liker veldig godt. Men hva skjedde med dem, ja? Det synes jeg er artig: for Leatherface er et band jeg vender tilbake til, jeg skjønner det – men Hot Water Music som ble et kjempesvært band, var inspirert av Leatherface, og sangeren Chuck Ragan har en sang som heter «The Boat». Fordi Leatherface er fra Sunderland, en havneby, og ble sett på som The Boat som kjører gjennom stormen, som en metafor på Frankie Stubbs og hans låtskriving. Vi spilte med Leatherface på Blitz med West Bank Robbers (et punkband nettopp i denne emosjangeren som Martin starta seinere, forf.anm.), og da fortalte Frankie Stubbs at de hadde aldri fått en krone for alle skivene de har gitt ut, og Dickie hadde ikke betalt strømregningen, så han hadde ikke noe sted å sove da han kom hjem.

- Det jeg tenker på da – nå dro jeg den litt ut – er disse bandene som inspirerer andre band, men hvor de som blir inspirert blir millionærene. Det er som dokumentaren om metalbandet som har inspirert alle andre metalband, og så er det Spinal Tap i virkelig versjon hvor han ene jobber i cateringfirma. Anvil! Plutselig skal de ut på sin største turné, og drar til Finland hvor det sitter én kar i lenestol (latter). Alt går gærent. Og så sier han «at least there was a tour for everything to go wrong on». De inspirerte også masse av de store bandene, ikke sant, men de ble aldri noe store selv. Så sitter Lars Ulrich i manson med masse malerier: «Anvil were great guys and...» I neste bilde ser man sangeren i Anvil med kokkelue på et cateringfirma. Litt absurd. (latter)

Fun fact: Leatherface har et album som heter *Live in Oslo*, utgitt i 1994.

«Lick Me Till the Break of Dawn»

Martin:

- Jeg husker at Robert Dyrnes likte den best på skiva. Det er den eneste teksten Lars skrev til skiva, og det er vel noen kjærlighetsforviklinger der. Tittelen er det mange som reagerer på, den er ganske drøy. (latter) Lars var dårlig på å navngi låter, han skrev låter og tekster. Ofte var det Untitled 1 eller Fiskelåt nummer 2 (latter) Vi hadde ikke noen ordentlige titler! «Lars, denne skal gis ut, den må ha et navn!» Hvorfor den ble hetende det den heter...
- Chris:
- Den har jo en helt annen tekst. Men tittelen var typisk sånn som ble ropt ut på øving. Jeg tror det var Eivind Dypvik som ropte at den skulle hete det. Låtene får ofte egne titler på settlister, vet du. Sånn at alle i bandet skal kjenne igjen: ok, det er den, ja. Det er ofte sånn at når man er musiker i bandet, er det ikke alltid man egentlig har hørt teksten når man skal spille den live. Sånn som «Artificial Artists»: «å ja, det er ompa-ompa-låta», det er mye bedre. «Lick Me Till the Break of Dawn» ble stående, det var sånn alle huska. Så kom det jaggu med som offisiell tittel, det er jo egentlig helt... (latter) Veldig useriøst, da. (latter) Nå husker jeg ikke teksten, men den er vel mye mer alvorlig enn dét. Det er om et brudd, så det passer jo ikke i det hele tatt med tittelen. (latter) Jeg

mener det er Eivind som har sendt inn dette til trykkeriet. At han har tatt med det, liksom, det er veldig useriøst, da. (latter)

Martin:

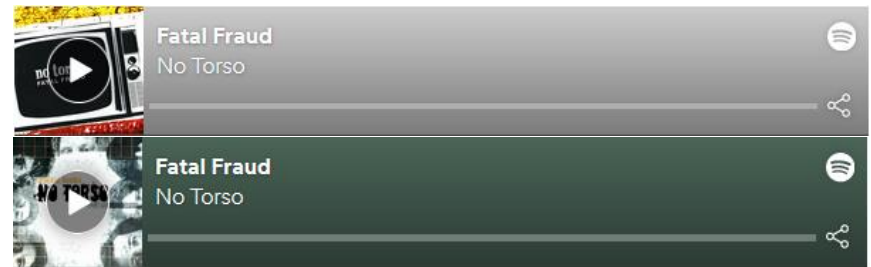
- Eivind satte oss ut en gang, for han lagde ordlabyrint på settlistene. Bilde av en bombe pluss det pluss det. En sånn ord-rebus på settlista, så plutselig sto vi der og ingen visste noen ting. (latter) «Time Bomb», den skjønnte jeg, fordi det var en klokke og en bombe. Han hadde det veldig gøy med det der. Og aliaser. For arbeidsfordelingen var at han skrev settlistene. Han er en racer på det, men han fant på mye gøy, ja.
- *1 minutt og 8 sekunders lang outro. (latter) Her har jeg notert at her er gitaren jazz. Det høres nesten improjazz ut. Det er mye som foregår i lydbildet. Plutselig ei linje med upstrokes, så er det ut av det og inn i akkorder...*
- Det er vel gitar og trombone som spiller sammen. Og så kommer det en sax inn, og da er det halvering av tempo igjen. Så kommer det melodiose gitarpartiet, og da kommer sax over det igjen, så vidt jeg husker. Så det var vel *more is more* på den tiden der. Det er som Yngwie Malmsteen sier, «How can less be more? More is more». (latter) Så vi spilte litt i tuten på hverandre på den tiden der. Vi hadde jo så mye energi og var unge... Det er mye som skjer på slutten der. Det var vel både sax og trombone som spiller mot hverandre mens noen innvikla gitarmelodier glir inn i hverandre.
- *Det er jo sånn improjazz er, at de skal ta tak i hverandre. Det tenkte jeg blant annet da jeg hørte trombonen og gitaren som spiller det samme, hvor ofte er det du hører det i Voodoo Glow Skulls?*

- Den delen var planlagt, da. Men da vi spilte inn var det en improvisert saxsolo på slutten. Da spilte de mot hverandre og fant på ting mens låta gikk. Det var deler av partiene til No Torso hvor ting var veldig strengt oppbygd, og så var det deler hvor det var fri flyt av soloer og litt forskjellig.
- *Det er litt morsomt at folk som kjenner hverandre, veit tilsynelatende alltid hvem som skal ha solo, til og med hvis det er en ny låt, faller det helt naturlig.*
- Ja, «her passer Bendik», «her passer det med Hans». Det er en låt vi hadde senere – den heter «You Tell Me» og den er på den siste plata vår. Først spilte Bendik solo, og så ga han avkall på det sjøl, tror jeg. «Hasse, du nailer denne», lissom, her trenger vi å ha Hans Friis fram i lyset. Så han la den. Så de diskuterte litt innad, det var ofte at jeg som gitarist kunne peke på Bendik, eller... Vi diskuterte jo i fellesskap, blåserne mente noe, og så kunne man sjonglere på det etter hvert.

«Fatal Fraud»

- Nå i 2020 har vi vært med på vinyl for første gang. Fucking North Pole har lagd en samler, og da ringte Robert Dyrnes meg og spurte om de kunne bruke en låt der. Så «Fatal Fraud» er med der.
- *Låta har en faux intro, man tror låta skal være slik, så begynner et helt annet tema. Dette hadde jo også «Realistic» på Fatal Fraud EP.*
- Ja, vi drev med mye rart der òg. Det er to forskjellige versjoner, da. For på EPen avslutter vi «Fatal Fraud» med den punka introen, så er den ferdig. Mens den andre versjonen er ferdig etter «and we raise our fist». Så stopper den med skagreiene, vi la vekk den punka slutten, vi mente den var unødvendig etter hvert. Derfor fjerna vi den.

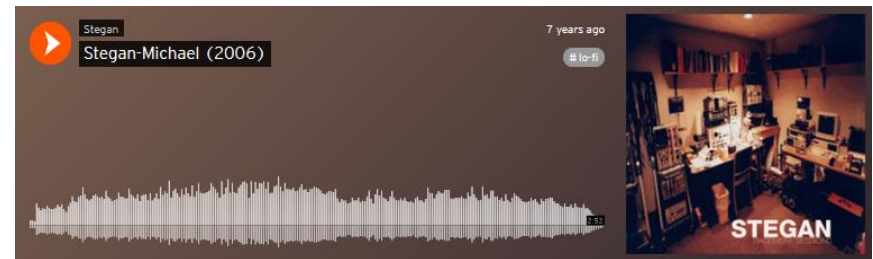

- Teksten, hvis det er det du skulle spørre om blant annet, er selvfølgelig en religionskritikk, blant annet: «I'm not gonna see the light at the end of everything. Abuse, ignorance and corruption». Det var jeg som skrev den teksten, og da tenkte jeg selvfølgelig på den katolske kirke og overgrep. Det er de problemene de har hatt med pedofili, for eksempel, og dette med pengetransaksjoner og forbindelser i den katolske kirke.

«I fought my silent battle against those fundamentalists». Det er to sekulære låter på skiva, egentlig. Denne og «Time Will Show» – hva er det vi sier der? «Human roses in the secular soil and time will show», ikke sant. Litt sekulære låter og religionskritikk i bildet.

- *Og inni coveret står du foran Regnbuen, i et foto-theme hvor dere skulle stå et ukomfortabelt sted*
- Ja, riktig. Eivind Dypvik hadde en muggost eller noe sånt, i en hoppbakke som så helt jævlig ut. Chris var inne i et eller annet forlatt glasshus. Jeg dro til Evangeliesenteret på Lørenskog eller hvor det er. Det var der jeg følte meg mest ukomfortabel. Der hvor ES-TV ble spilt inn, som gikk på vanlig tv i gamle dager, hvor de drev og helbreda hverandre. De hadde sånne regningsbunker, og «Halleluja, vi ber om at Roger får betalt strømregningen». Ja, det har nok sammenheng med min kritikk av religionsutøvelse. Og da mener jeg at jeg er ikke kritisk til at folk personlig tror på noe, men dette med når det går over stokk og stein og blir utøvd overgrep og diverse mislighold under påskudd av å være en religion. Men det er den katolske kirke jeg tror jeg sikta spesielt til.
- Så tenkte jeg bare en kort ting: «Trying to drag me over all the doubts I naturally made up in my head». Prøver å dra meg over den tvilen jeg har hatt, ikke sant, som naturlig oppsto i huet mitt. Det er igjen den suggereringen religion har, som ikke går på å tro sjøl, men å dra andre inn i noe som de føler seg ukomfortable med. Den sterke misjonerende kraften. Og som sier at du må tro på gud for å være et godt menneske. Jeg sier: Nei, det må jeg ikke, men all respekt til deg som tror på det. Men ikke dra meg inn i det, la meg være fri. Så det er det det handler om litt, den teksten der. Kritisk mot religion.

Her kan det slenges ut en liten shoutout til låta «Michael», en mer lofi låt med kun gitar som Martin Brostigen har laget til et soloprojekt. Det er en instrumental, men med et lydklipp hvor en amerikaner som heter Michael forteller moren at han ikke tror på gud lenger. Moren reagerer ikke blidt på dette, og slår blant annet fast at «it's not ok». Martins svar: jo. Det er det.

- Klippet er noe jeg fant, rett og slett, jeg drev og søkte på Youtube, reaksjoner på mennesker som har forlatt religionen sin. Så kom det faktisk opp endel linker til folk som har tatt opp video av første gang de sier til foreldrene sine at «jeg tror ikke på det jeg har blitt lært». Og dette var vel en protestant eller baprist eller ett eller annet, en gutt på 17–18 år så vidt jeg husker, som sier da til moren sin: «I don't believe in god», og så: «Bullshit, you got yourself confirmed, and you said to the bishop», ikke sant, da er det «no more presents, no more Christmas, cause that's what Christmas is about, Jesus Christ». Og så sier han bare «OK» litt sånn sint tilbake. Jeg fikk bare lyst til å lage ett eller annet i sympati med de som velger å gå sine egne veier og bryte ut av sånne miljøer, da. Det er en klapp på skulderen, jeg sier at «it's OK, Michael», det er andre som vil ta deg imot hvis du blir utstøtt.

- *Tilbake til «Fatal Fraud». Denne er også litt mer tradisjonelt oppbygd ved at refrenget kommer igjen på slutten. Det er litt NOFX-aktige intervaller i vokalene: «So are the lives carried out».*
- Riktig det, godt observert. Det er noen av akkordene som er litt småle, det er en halvtone som er litt unaturlig der. På andre veiva går den over til en heltone. Jeg tror det er en diss og en essmoll til en a, og så til en ass... I hvert fall, det skifter noe der med den «carried out». Når du tror det skal være en halvtone er det noe annet. Det er litt det vi prøvde på, jeg jobba mye med å finne akkorder som skulle være litt hemmelige. At det ikke skulle være for opplagt, men at det ikke skulle være for komplisert heller. Du skulle ikke helt få det gratis. Som sagt, på andre veiven går det over i den tonearten du *tror* den skal lande i. (viser på gitaren) Vi hadde ikke noe navn på det, men vi syntes det hørt seg greit ut.
- *Jeg kan nevne at i den låta som ikke kom med fra uutgitt demo, opptrer det samme intervallet på refrenget «Skank skank skank all the night». (Her refereres det til dansen skanking, ikke til «skank» som overhørt i for eksempel «I Just Want Some Skank» av Circle Jerks. Eller er det egentlig det?? forf.anm.). Jeg føler at det er skate-punken som leker seg endel med intervaller.*
- Absolutt, og jeg har lyst til å legge til at på den låta her er det helt fantastisk basspill av Chris. Mener jeg, da. Mye løpende bass og veldig mye variasjoner (synger litt av disse). Basslinja har veldig mye å si for grooven der. På andre runden begynner han sånn: (synger mer, så her er det bare å anbefale at leseren tuner seg inn på dette partiet i låta, forf.anm.) Han lekte seg noe voldsomt på den låta der, så han må ha mye av

- æren for grooven på den låta der, vil jeg si, da. Han og Eivind.
- *Der er bra du nevner det, for Chris sa selvfølgelig ikke det sjøl: «Jeg spilte fantastisk!» (munterhet)*
 - En fantastisk bassist. Jeg har ikke spilt med noen fetere bassist noen gang, så er glad for å ha spilt med ham. Veldig morsom og kreativ bassist. Veldig flink til å variere, og det gjør at rytmen blir spesielle fordi han går fra walking bass til at det stopper opp, til litt mer ompa-aktig. Alle disse variasjonene gjør at låtene får en spesiell groove. Det har jeg lyst til å fremheve litt på denne skiva.
 - *Man ser egentlig hvordan låtskrivingen utviklet seg i og med at den her er litt mer skatepunkete og eldre med mer refreng. Det har «I'm Glad I'm Alive»-originalversjonen også, som er neste spor. Ellers har vi vel sagt det som trengs om «I'm Glad I'm Alive», så vi hopper videre.*

«Artificial Artists»

- «Artificial Artists» kan man jo tenke seg bygger på et teksttema som har gått igjen.
- Det er en kritikk av selvhøytidelige kunstnere. So-called artists. Hvordan var teksten på den... «Gold frame 'round your name», «social cultural shame»... «try to steal and destroy»... «Don't you know I felt just like you, inverted poet stranded along the road with guilt in your pockets». Det går jo på det at vi begynte, når man spiller musikk, å henge med andre typer kunstnere. Jeg angriper jo litt det samme, litt den selvhøytidelige kunstneren som blir titulert, litt sånn keiserens nye klær-opplegg. «Kings without clothes», ikke sant. Det er mer en kritikk av den manglende community-greia, at man opphøyer seg selv til noe viktigere. Jeg synes jo en sykepleier ofte er mye mer interessant enn en kunstner. Og viktigere i et samfunn. Men det er den kunstnermyten ofte. Det kjenner jeg nok litt på også, fordi jeg både har drevet med kunstnerisk aktivitet, men også sosialt arbeid f.eks.

– Ville havnet i fengsel uten hjelp

Minoriteens-Ilyas mener utekontakten Martin Brostigen reddet ham. Takket være jobb klarte han å komme seg vekk fra tøffe ungdomsmiljø.

Faksimile: NRK.no

- Jeg synes at mange som driver med kunst ofte glemmer, som Keith Jarrett sa, at «babies don't come from babies». For å lage bra kunst må du leve i et samfunn og interagere med andre, stå i kassa eller gå en tur i skogen og være en del av et fellesskap, mener jeg da. «Artificial Artists» var en kritikk av – jeg refererer også til et miljø ute i Bærum på den tiden – eller generelt også – at de kunstnertypene hang veldig sammen og hadde sin virkelighetsforståelse og var veldig ekskluderende, på en måte. Man skal være litt hemmelig, kle seg på en spesiell måte. Høre på spesielle ting, folkemusikk fra Nord-Nigeria fra 1930-tallet, hvis ikke var du ikke innafor. Det var mye sånne koder, da. Jeg angrep litt det, og sånn sett også oss selv, ikke sant, at vi ikke må bli sånne kunstnerspirer. Det blir innavl at man sitter og snakker med hverandre, ikke snakker med folk som jobber med forskjellige ting, har forskjellig syn på livet, interagere. Så det er egentlig det den kritikken går ut på. Jeg tenker nok mer sånn nå, når jeg hører den igjen, men det er en kritikk av det. Sånn kunst jeg liker, er sånn som undersøker, som er nysgjerring, som er inviterende til andre. I stedet for å ekskludere.

- Det er litt adlib på starten, «Let's go surf». Har det noe med temaet å gjøre?
- Vet du hva, det er et helt løsrevet kitschklipp, holdt jeg på å si, i kunstnerisk sammenheng for å bruke deres metafor. Det

- var bare fordi den høres veldig surfete ut, den gitaren i starten. Hvorfor fant vi på det i utgangspunktet? Jo, det ble det, da. «Dette er sånne surfegreier», og så hører man bølger, «radical, let's go for a ride» eller noe sånt. Hvorfor det kom med, er det ingen som skjønner noe av. (latter) Vi andre må ha spist lunsj eller ett eller annet når han (Eivind, forf.anm.) holdt på i studio aleine med produsenten. Så dette her er trommeslagerens mulighet til å komme fram i lyset, med en virkelig intelligent greie. (munterhet) Så «radical», det var hans vokale bidrag på skiva. (latter) Så må vi ikke skuffe trommeslageren, det er musikerens beste venn. Så vi må la ham få litt hall of fame òg. Men det er helt løsrevet, det var bare fordi det var en litt surfete introgitar.
- På produksjonen er det fire slag, og så kommer alt inn. Da er det én gitar som er klippa sånn at man hører gitaren i det venstre øret, så høyre, venstre, høyre, venstre, høyre og så bamm. Vi brukte mye synkoper. Så kommer blåserriffet, det er en synkopegreie der òg. Kristian spiller mot rytmen og shaker litt opp mellom ska-gitarene. Vi lekte oss også med å spille på slagene mens den andre spilte av. Så det er en liten sekvens hvor han hopper ut av det og spiller mot rytmen. Vi spilte jo så mye oppå, vi måtte finne på noe sånt av og til. Bare sånne små nyanser som var artig. Så kommer det et ganske hardt parti lenger uti.
 - *Da foregår det ganske mye fra gitarenes side, blant annet.*
 - Ja, det er noe oktavspilling. Jeg spiller noen oktaver og Kristian spiller åpne akkorder. Og så går det inn i det jazza partiet etter hvert.
 - *Loungemusikk!*
 - Loungemusikk med litt Bendik på slutten. Litt sær jazzakkord på slutten. Men den låta var morsom. Og Chris spilte inn –

det er en liten fun fact òg at han skulle egentlig spille på en fretless bass – men den ble bare brukt på den skiva her til å lage den sliden ned. Før andre vers. (Også denne låta gjør for øvrig bruk av samme verstekst to ganger, forf.anm.) Det man hører da er en fretless med en lys streng og en mørk som han dro ned sånn, så man får en lys oktav og en mørk oktav.

- *Den er litt surfete den sliden også, er den et frampek til Straight From the Woods, som Chris lagde seinere?*
- Jeg tror kanskje det er noen av de Straight From the Woods-greiene til Chris som kommer fram der ja. Han var veldig bestemt, han skulle ha den sliden. Da vi var i studio var det ikke alt Chris var så nøye på, men den skulle han ha.
- *Flaks at de hadde fretless der, da.*
- Ja, flaks, det var disse Square-gutta.

«The Hardest Sound»

- Det er også en sånn låt som ble til på øvingslokalet på 1-2-3. Og jeg må veldig fremheve blåserne Anders og Bendik og Hans, måten de jobbet på. Anders Kjær, som ikke var med så lenge etter den skiva (det tok over et halvt år mellom innspilling og utgivelse, forf.anm.), må jeg si var en veldig kreativ fyr. Så var det ofte Anders Kjær, faktisk – men alle altså – som var ansvarlige for alt av blåserriff. De var veldig kreative med å finne på ting på slaget, og de brukte aldri noter, de fant ut stemmene der og da og jobba veldig sånn intuitivt hele veien. De skal ha mye av æren, altså. For alle blåserriffene ble lagd av dem. De skrev egentlig aldri ned noe heller, de bare sto og spilte sammen, de tre, og gikk inn på Eivind sitt soverom. Mens vi sto der og jobba med det andre. Så kom de ut igjen: «Nå tror jeg vi har noe». Så spilte de det,

og så ble det ofte låta. Når man tenker tilbake på det nå, liker jeg den litt sånn kerouacske – uten å opphøye meg til det, men... – den telegraph paper-skrivingen, hvor han bare skriver uten tegnsetting, og så blir det noe. Det var litt sånn de jobba også. Så *ble* det låta – det de ikke likte, det ble redigert vekk inne på det rommet til Eivind.

- Så spilte de inni en sånn: Vi brukte en avrevet stålampe som saxmikk, det var ganske morsomt. Vi bare teipa opp en dårlig Beringer på den, så spilte alle tre inni en sånn. Vi spilte så høyt etter hvert, at de måtte bli mikka opp, de stakkars blåserne. Da hadde vi en stålampe hvor vi bare skar av skjermen og teipa fast en Beringer som de sto og tuta inn i. På soloene gikk én fram, litt sånn Skatalites-aktig. (latter) Vi hadde ganske crappy utstyr generelt.

Foto: Per Øyvind Ardila

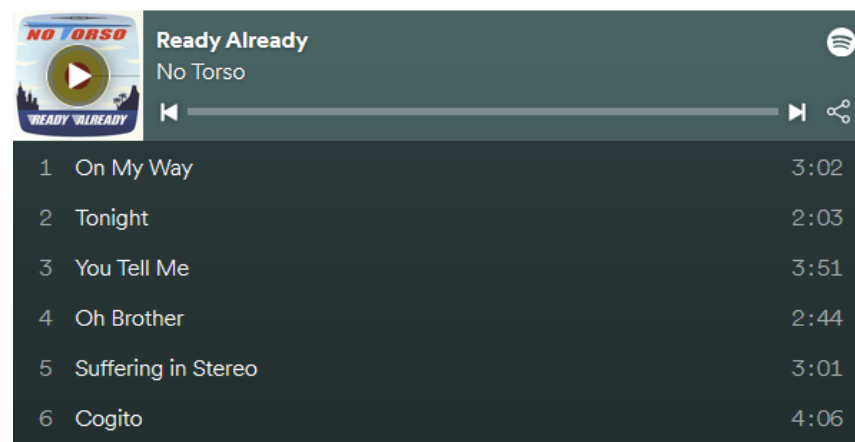
- *Noen spesiell grunn til at denne låta er putta sist?*
- Vi syntes at den bare passa som en litt melankolsk avslutningslåt. Den er veldig melankolsk, egentlig. Det er ska-akkorder, men det er veldig mye moll og sånt noe. Og det var egentlig en låt jeg skrev etter min første breakup. Den begynner med en rolig gitar, mener jeg å huske. «Night turned day and day turned night, darkness follows her eternal light». For det var en kjærlighetsbreakuplåt, rett og slett. Den hardeste lyden, liksom, er det.
- *Stillheten som oppstår når det ikke sendes meldinger og...?*
- Ja, ikke noen meldinger og alt er stille. «Why did she burn their tied ends nailed to the ground while driving away with the hardest sound?» Det kan tolkes på mange måter, det, men det var «hardest» at hun kjører av gårde med stemmen sin og alt det som vi gjenkjenner av mennesket du har vært glad i. Det er den hardeste lyden, på en måte. Den blir tatt vekk fra å være noe positivt. Når den stemmen og de tingene kjører vekk, er det den hardeste lyden. Det kan jo være lyden av bilen som kjører sin vei òg. «Tied ends»: knyttede ender, altså den jordinga, da. Et bilde på et slags bånd mot bakken, da – en litt triviell metafor, sikkert, men det var sånn det ble.
- Jeg tror det var en sånn komposisjon at vi – iallfall min tanke, det er vanskelig å si «vi» – men min tanke var at man skulle sitte igjen med et inntrykk av at bandet ikke kunne kategoriseres helt og settes i en bås. Var det litt sånn rar, melankolsk ska? Med noen litt sanne rare akkorder, og en gitar spiller skaen mens én spiller åpne akkorder som bare ligger og klinger over. For det hadde jeg ikke hørt så mye før, så det tenkte jeg var kult. Nei, så noe godt svar på hvorfor det ble den siste: Min tanke var at man skulle sitte igjen med en litt sånn hæ-følelse.

- *Særlig live var det jo kanskje sånn at ska ble sett på som veldig glad musikk. Det var litt protest mot det, kanskje?*
- Ja, det var litt det. Vi lagde mye gladlåter òg, men vi hadde også de melankolske tingene som vi snakker om her – i hvert fall for min del var det som låtskriver noe å eksperimentere med den melankolien i et uttrykk som egentlig skal fremstå som veldig glad. Og det er mye mer mollbasert, det jeg driver med nå. Men hvis man ser tilbake på hva ska var, så var det en feiring, men også at jamaicanerne ble frigjort fra engelskmennene og lagde sin egen musikkstil. Og den feteste skaen, Bosstones, dreiv også med det; den sangen som heter «Drinking Song», blant annet, som er veldig mollbasert. Og jeg husker det var en av de første bandene jeg tenkte: «Fader, er det mulig å lage så melankolsk ska?» Men der går det fra en veldig mollbasert ting til plutselig å være glad igjen. Men moll-ska er jeg veldig glad i. Og jeg får litt allergi mot det mest happy. Men det er klart, når jeg hører på dette nå, er det bare sånn: «Fader, vi var glade folk som likte å spille». Men så kommer det jo melankoli inni der. Men vi var jo unge gutter som ikke hadde levd så lenge, så man blir mer melankolsk med alderen, er min erfaring. Mer bekymret, tenker på ting og... Stort sett, i alle fall for min egen del, hadde vi det veldig trygt og fint uti Bærums-veven.

- Jeg vet ikke om du har hørt om et band som heter Slint? Det er skikkelig sær kunstrock lagd av 15-åringene, og de sitter i bar overkropp. Folk på 40 skriver: Hvordan kan disse ha disse kreative evnene og lage så mørk musikk, og ha levd så kort? Så det er jævlig fascinerende at guttungene i Slint står for et av de mest omtalte albumene i prog-historien. (latter) Har så vidt begynt å leve, ikke sant, så har de sånne mørke akkorder og sammensetninger som folk som har levd i 50 år ikke greier å få fram. Ganske utrolig.

- *Kort om deres siste utgivelse, Ready Already EP i 2008. Sånn jeg oppfatter Ready Already, har den litt cleanere lydbilde, det skjer ikke så mye under. Hvorfor det?*
- Tror vi bare ble litt eldre – husker at på øvingene etter hvert gikk det fra energi, masse ideer på en gang, til at vi skjønte vi måtte begynne å strukturere oss litt mer. Og, som du sier, gjøre det litt ryddigere i soundet. Vi ble litt mer profesjonalisert på en måte, da. Fra å være et soveromsband som bare: «Den ideen høres bra ut, og den, så lager vi en gryte

ut av det» – til å ha litt mer struktur og orden i ting, og komposisjonsmessig planlegge mer. Det er bare én låt som har jammeparti på *Ready Already*, «You Tell Me», hvor Hans har en lang trombonesolo på ett og et halvt minutt eller noe. Men ellers er det mer vers, refreng og bro. Litt mer strukturert igjen.

- *Hadde dere begynt å høre mer på trad ska der òg? Særlig «On My Way» er i den stilen.*
- Jajaja. Og det skal jeg si, den er skrevet av Mattis Brønne, broren til Bendik. Så det var første gang det kom en utenforstående og fikk lov til å ha noe å si inne hos oss. (Bortsett fra det å finne på bandnavnet og albumnavnet, altså, forf.anm.) Så Bendik tok med den låta, og det er vel han og Mattis som skrev den sammen. Det utviklet seg også sånn at

Lars skrev alle tekstene på den skiva. Jeg kom med mye av ideene til akkorder og sånn, men Lars skrev alle tekstene. Bortsett fra «Cogito», som jeg har skrevet, som jeg synger på. Det er den eneste låta jeg synger på. Og det er vel den eneste låta vi hadde hvor det er en annen vokalist enn Lars. Det er koringer fra de andre og sånt. Men der fikk jeg lov å synge, da.

Dermed ble også ringen sluttet: På siste utgitte No Torso-låt var det tilbake til Martin på sang, slik han gjorde det på den første EPen fra bandet som ble tilgjengelig for et publikum. Var ikke dette en litt nostalgisk-melankolsk måte å avslutte teksten på, Martin?

Foto: Henning Linaker

Hopalong Knut

Kortversjonen

- Hopalong Knut ble startet rundt 1999 av Rolf Johan Bye.
- Bandet sprang ut av Svartlamon i Trondheim, men det sies gjerne at bandet er fra Hommelvik fordi flere opprinnelige medlemmer er derfra. Besetningen varierte langt mer enn de andre bandene som er diskutert i denne publikasjonen, men på albumet det skal handle om, spilte:
 - **Kristin** Jensen på vokal
 - **Einar** Mellingseter på gitar
 - **Gjermund** Walstad på bass
 - **Ørjan** Berre på trommer
 - **Kriss** Stemland på orgel
 - **Rolf Johan** Bye på tenorsax
 - **Rolf Martin** Snustad på barytonsax
 - **Jon Anders** Lied på trombone
 - **Asle** Gauteplass på trompet
- Første EP fra 2002 het *Bautastein*, oppkalt etter en lokal konserthit som også ble med over på det første albumet. Andre EP het *I levende live* (2003).
- Første album kom i 2005 og het *Feilkalibrert tidsmaskin*, med ei rekke signaturlåter som tittellåta, «Jabbsaft» og «Suppe».
- Andre album, *Evolusjonens trøst* kom i 2006.
- Til de to første albumene ble det også spilt inn fire musikkvideoer.
- I 2007 ble bandet en del av prosjektet Samvirkelaget og utga albumet *Musikk*. Etter å ha turnert endel med dette ble Hopalong Knut lagt på is.
- Bandet gjorde comeback og utga *La Pluto bli en planet igjen* i 2011, fulgt av en ny periode på is som fortsatt vedvarer, avbrutt av enkelte konserter, og en singel utgitt i 2020.

Foto: Hävard Kallestad

Langversjonen

Hvorfor valgte jeg Hopalong Knut? Det er et band som jeg ikke var så tett på i oppveksten på samme måte som de andre, det vil si: Bandet er fra en annen kant av landet. Jeg måtte komme inn i musikken på en annen måte, og da noe seinere. Hopalong Knut som sådan har jeg aldri sett live. Om de spilte ungdomskonserter vet jeg ikke, men de gjorde det i hvert fall ikke der jeg bodde. Derimot har jeg sett Samvirkelaget, der alle unntatt én i *La Pluto bli en planet igjen*-besetningen jo var med. Dette skjedde 17. mai 2007 på et gratisarrangement i regi av den nå monumentalt diskrediterte organisasjonen SOS Rasisme. (Jeg har dermed aldri *betalt* for å se Hopalong Knut-musikerne spille live...) Når det er sagt er Hopalong Knut ska av beste merke, samtidig som de spiller ganske forskjellig fra No Torso. Det er også mye om disse trønderne jeg er nysgjerrig på, for eksempel hvorfor de heter det de heter og hvordan de kreative prosessene er med ni bandmedlemmer innabords.

Hva gjelder kjendisstatus er det én person som rager langt over de andre i Hopalong Knut, nemlig frontfigur Kristin Jensen. For mediene er det hun som *er* Hopalong Knut. Jeg hadde imidlertid

følelsen av at jeg burde spørre hovedlåtskriveren for å få mest mulig informasjon om det instrumentale på skiva, og det viste seg å være saksofonist Rolf Johan Bye. (De har intet mindre enn to saksofonister som heter Rolf.) Han er født i 1968 og jobber til daglig på Sintef. Korona-avstanden ville for øvrig fått Espen Rostrup Nakstad til å jodle, dette skjedde nemlig også over telefon. Etter flere uker fikk jeg sågar en intervjuavtale med Jon Anders Lied, som altså var den som skreiv nest flest låter. Etter det fikk jeg inntrykk av at Hopalong Knut spiller på «Rolfs univers» i enda større grad enn jeg trodde, men uttrykket hadde vært annerledes om bare han bestemte. I den følgende teksten går spørsmålene gjerne til Bye først, mens Lieds kommentarer følger etterpå – unntaket er låtene på slutten av skiva, som Lied har skrevet og som han derfor er hovedkommentator om. Etter at mikrofonene var avslått gikk tastaturet varmt; riktignok gikk transkriberingsjobben nevneverdig tråere da sidetallet for de tre kapitlene i boka passerte 90, men prosjektet ble fullført til slutt og alle var enige om at det hadde vært en fin tur. (Eller kanskje jeg skal avslutte med en annen favoritt fra klisjé-lageret: Så våknet jeg og skjønnte at det hele hadde vært en drøm.)

- *Rolf Johan Bye: Det var du som startet Hopalong Knut, er det riktig? Hva slags musikkbakgrunn hadde du?*
- På en måte er det egentlig riktig. Jeg hadde spilt i et annet band, men ikke i ska-band. Jeg spilte i et band som het Skrømt. Ikke metalbandet, men et med samme navn som var tidligere. Det hadde sitt utspring i folk-rock – også punk-inspirert, ikke i musikken, men i forholdet til musikken. Og det hadde jeg spilt i en del år. Noen småband før, men starta allerede i '95 med Skrømt, sammen med noen jeg hadde spilt med før på Uffa. («Trondheims blitzhus», for å si det forenklet, forf.anm.)
- *Gode, gamle Uffa. Det er mange band som er derfra, men så tenkte du en dag at det var ska du ville spille?*
- Ja, absolutt. Jeg har jo likt ska – jeg var inspirert av andrebølgen. Det var two-tone-musikken som inspirerte meg, som jeg likte. Det var bare det at det var ikke så mange andre som var interessert i å spille (latter) – så det var litt sånn... Så traff jeg jo noen andre som var interessert: Gjermund som er bassisten. Med det som utgangspunkt, samla vi sammen de folka vi fant. (munterhet) Da vi starta opp var det egentlig for gøy, veldig for gøy, å spille sammen. Vi var jo veldig mange. Som utgangspunkt ville vi ha det gøy. Det var endel utskiftninger etter hvert.
- *Jeg fant en annonse fra mars 2000 hvor dere skulle spille på Café Remis, og der står det: «Hopalong Knut, suksessbandet som spilte under homodagene '99». Det var vel året dere ble stiftet?*
- Ja, det er antakelig det, ja, jeg husker ikke helt året. Sannsynligvis. Det var en av de første tingene vi gjorde. Tidlig ting vi gjorde. Det absolutt første vi gjorde var en sånn lukka seanse... Jeg tror egentlig den første konserten vår var noe vi

organiserte sjøl, på Kafé Larsen i Trondheim, en brun pub som er nedlagt. Men vi spilte på noen sanne arrangement, vi spilte der ja.

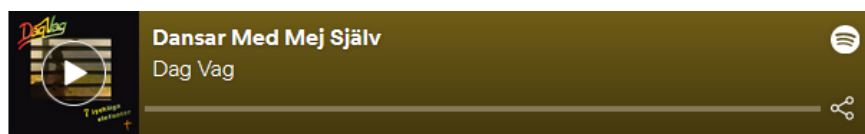
- *Kult at dere ble suksessband allerede da!*
- Ja, det var jo en bra opplevelse for de som var på konsertene våre i starten. Det er det takknemlige ved å spille ska!

- *Kan du si litt om hvordan det var å komme inn i two-tone-ska, var det for din del å skaffe LP-er eller kanskje til og med kassetter?*
- Inngangen til ska var jo egentlig Madness. Med det som utgangspunkt ble jeg oppmerksom på resten. Spesielt Specials var jo, og er jo fortsatt, store. Det var de to bandene som jeg

likte best. (Tillegg fra intervju i 2004 der Bye omtalte skamiljøet i Hommelvik, forf.anm.: «2-Tone var populært på åttitallet blant an del politisk bevisste ungdommer på stedet; de som fikk medlemskap i det lokale arbeiderungdomslaget i konfirmasjonsgave. De lyttet til ska, samlet inn julegaver til barna av streikende britiske gruvearbeidere, og betraktet Arthur Scargill som helt».)

- *Da dere formet Hopalong Knut hadde det vært en tredje bølge også? Det var jo før internett ble ordentlig...*
- Ja, den hendte nettopp. Den hadde jeg ikke hengt meg helt på. Den hadde jeg bare litt sånn perifert. Det var en eller annen grunn – fulgte vel ikke helt med, da. (latter) Det var før internett, ja, du måtte lete veldig etter det, så jeg fikk ikke med meg så veldig mye av det.
- *Hva med svensk ska, jeg føler at noen av de bandene er britisk-inspirete? (Liberator, Duck Soup, forf.anm.)*
- Da jeg var liten, når du sier svensk ska, så er det egentlig det som introduserte meg for ska. Søstera mi hadde med Dag Vag. (latter) Jeg visste ikke at det het ska da jeg var liten, men det var jeg faktisk veldig glad i. Da vi holdt på og tulla i begynnelsen, spilte vi faktisk Dag Vag-cover. (latter) Blant annet hans cover av Billy Idols «Dancing With Myself». Som vi da kalte for «Dainse med mæ sjøl». Direkte oversatt, nærmest, fra Dag Vag sin «Dansar med mej själv». (latter)

Misvær Skaforening finnes ikke på Spotify...

- *Så det skulle være trøndersk preg?*
- Ja, vi gjorde jo det – tok det ikke så veldig seriøst, da. Vi gjorde det jo for å ha det artig. De som vi hadde kontakt med veldig tidlig var jo Misvær (Skaforening, forf.anm.). Spilte sammen med dem på Uffa første gangen, så vidt jeg husker. Så vi hadde mye kontakt med dem, spilte konserter og en av bandmedlemmene spilte for dem en periode òg. Rolf Martin på barytonsax.
- *Bandnavnet har jeg lest at skyldtes delte meninger mellom «Hopalong Cassidy» og «Inspektør Knut». Så da ble det en blanding.*
- (latter) Jeg vet ikke om det stemmer, jeg. Men det er veldig merkelig at det endte opp med det. Men det var noe sånt, ja, som skjedde, og så ble det Knut. Hopalong Knut.
- *Hopalong Cassidy er jo en greie, og man kunne også kanskje tenke seg at Hopalong har med ska å gjøre, at man skal hoppe rundt og danse. Men Inspektør Knut vet jeg ikke hvor kom fra?*
- Det vet faktisk ikke jeg heller! Det var egentlig bare at det var et corny navn. Det er ikke noe bevisst rundt det (å hoppe og danse, forf.anm.). (latter) Ikke noen tanker rundt det, nei.
- *Hadde du hatt andre navn i tankene?*
- Nei, egentlig ikke, nei. Det er bare helt random.
- *Har du noen gang tenkt at det var en hemske med et corny navn, som du kalte det selv?*
- Jeg har ikke opplevd at det har vært det. Det har nok litt sammenheng med utgangspunktet vi starta med, som jeg var inne på i stad, det var ikke så seriøst. (munterhet) Men navnet ble jo satt, da. Spesielt da vi fikk oppmerksomhet rundt Bylarm.

- *Da tar vi for oss oppmerksomheten: Hvordan ble deres første EP mottatt?*
- De ble ikke mottatt så – av musikkpressen ble de ikke vurdert så veldig bra. Det var nå med rette. Det var nå bare: Vi hadde lyst og spilte inn. Det første, som vi ble litt forbløffa over, var da vi var med på Bylarm i Trondheim. Da ble det samla ska – Upstrokes tror jeg spilte samtidig med oss. Da fikk vi veldig bra tilbakemelding, da ble vi litt overraska. (Overra-ska, forf.anm.) (latter) Det ble veldig bra tilbakemelding og interesse. Da var det egentlig at vi begynte å tenke: «okey! Kanskje vi kan spille litt mer!» Det var da jeg egentlig tenkte vi kunne gjøre noe mer enn å ha det artig.
- *Jeg har et vagt minne av at Bylarm i Trondheim var den første gangen jeg leste om Brutal Kuk. Så det var flere trondheimsband som viste seg fram der. Men jeg var ikke der selv, var altfor ung, hehe.*
- De spilte veldig samtidig med oss.
- *Hadde dere fått Kristin Jensen på vokal den gangen?*
- Nei, ikke da. Da var det Ellen Marie Garåsen som var vokalist. De hadde veldig stor forskjell i stil. Kristin var mer, hehe, direkte. Det er vanskelig å si, begge var veldig utadretta, men Kristin var enda mer direkte, veldig energisk. Ellen Marie var jo det, hun òg, jeg klarer ikke å forklare det helt. Kanskje mer at Kristin var der, liksom, mer direkte. Det er litt klisjéaktig, men hun opptrådte ikke, liksom. Hun bare var der. Og så hadde hun en annen måte å synge på.
- *Så Ellen Marie slutta?*
- Ja, det var jo en sak for seg sjøl. Fordi jeg... (humring) Det ble jo litt... jeg var jo sammen med henne. Så det var litt familiære ting, du bør ikke være sammen med noen i et band. Hun flytta jo til Oslo tidligere, sånn at hun var jo ikke til stede

heller. Hun kom jo bare for å spille da vi skulle spille konserter og sånt. Det var ikke noe særlig snedig i lengden.

- *Kristin Jensen har jo blitt veldig populær, og veldig identifisert med Hopalong Knut også, så det var jo et lykketreff sånn sett.*

Og det er Rolf selvfølgelig enig i. Men før vi går for langt framover, tar vi med oss Jon Anders' betraktninger om de tidlige band-årene:

- Jeg var ikke med fra starten. Jeg kom inn i 2001, var det ikke noe sånt da? Da hadde de holdt på litt i det små, hadde bytta besetning masse. Så hadde de fått en spillejobb på en eller annen lokal festival og trengte blåserrekke. De fleste fra bandet er fra Hommelvika, i hvert fall i utgangspunktet. Rolf kjente Rolf Martin, som spilte sax i Spidergawd. Om han visste om noen blåsere? Jeg og Asle, som spiller trompet, vi kjente Rolf Martin fra studenttida. Så vi skulle egentlig bare være med på én jobb. Men så kom vi oss aldri ut igjen. (latter) Ingen av oss hadde noen planer om å være med på mer enn den ene, liksom innleid blåserrekke på én jobb. Og så blei vi med videre. Det var egentlig tilfeldigheter at vi blei med, at vi var i byen akkurat den sommeren. Jeg skulle egentlig tilbake til Sunnmøre (Lied er fra Stranda, forf.anm.), men fikk sommerjobb her (altså Trondheim, forf.anm.). Plutselig har jeg brukt 20 år av livet mitt på å spille ska, liksom. (hehe) Det er jo kult.
- *Hadde du noen spesiell ska-bakgrunn?*
- Jeg trodde jeg skulle bli, og hadde en drøm om å bli, jazzmusiker. Så hadde jeg samtidig en forståelse av at jeg var ikke god nok til å bli noen jazzmusiker som i hvert fall kunne

leve av det. Men det var der min interesse var. Men når vi først kom med og begynte å høre på ting og fikk opp øynene for nyveiv og all den musikken som foregikk på norsk, som det her (Hopalong Knut, forf.anm.) bygde på, så var det kjempeartig. Artig dør å åpne og bli kjent med. Jeg husker ikke helt om det var sommeren 2000 eller sommeren 2001 som jeg ble med. Det kan ha vært 2000, da.

- *Du var ikke med på å lage bandnavnet?*
- Jeg var ikke med på å lage navnet. Jeg var derimot veldig skeptisk til det da jeg begynte. Jeg syntes det var et veldig rart navn. Jeg var jo litt sånn fin på det, og hørte på jazz og sånn. Da heter man jo gjerne «Blablabla trio» og sånn. Og alt som var bondsk... Jeg hadde flytta til byen og var ny student, prøvde å ta avstand til bygda der jeg var født og vokst opp, og prøvde å være fin på ting. Drikke caffe latte og sånn. Men samtidig, man blir jo vant til det meste, og dessuten: Alle husker jo det navnet. Et navn som sitter igjen. Jeg husker jo VG eller Dagbladet i 2003. På Bylarm var Hopalong Knut ett av navnene som ble trukket fram *på grunn av navnet*. Sammen med Brutal Kuk.

Tilbake til Rolf, som utdyper mer om mottakelsen av bandet og drar trådene litt framover mot Hopalong Knut sine første utgivelser:

- Som jeg sa: Med god grunn, de første omtalene var jo ikke at vi var så veldig bra. Men det forstår jeg, hehe, veldig godt.

Men da vi fikk oppmerksomhet rundt Bylarm, var det vel egentlig at pressen syntes det var veldig artig, det var noe annet enn hva som var mainstream akkurat da. Ellers har hovedstadspressen ikke vært så veldig glade i oss. Ikke noe superglad, i hvert fall. Det går på anmeldelsene. Det har vært en forskjell på det. Så sånn sett tenker jeg – når du snakka om å synge og bruke språket og dialekten og sånn... Det å synge på trøndersk har vært problematisk. Ikke problematisk, men det forbindes med så mye annet. Trøndersk har vært forbundet med trønderrock, da. På det tidspunktet der var det folk stort sett hadde referanse til, Åge, Terje Tysland og jeg vet ikke... (DDE bør vel i høyeste grad også nevnes, forf.anm.) Jeg tenker på Dum Dum Boys, sant, da de var Wannskrækk sang de jo på trøndersk. Men de valgte å gå over til å synge på bokmål. Og samtidig med oss: Johndoe som vi spiller sammen med på den Jokke-tributen, «Sitter på en bombe» – de valgte å synge på bokmål eller hva man skal kalle det. Men på den siste plata valgte de å synge på trøndersk! Jeg vet ikke om det er en følelse eller om det ble assosiert med noe annet. Men samtidig ble det jo sånn at for den første plata fikk vi Målungdommen sin dialektpris. (latter) Så det ble nærmest det rurale rundt det, men vi var jo ikke det heller, verken i uttrykket eller...

- *Man kan sikkert si at ska har noen tilknytningspunkter til gamle låvedanser òg. (I ettertid kom jeg på at dette passer veldig godt på «La Bella Jig» av Symarip, forf.anm.)*

- *Men dere brakte videre, i hvert fall til dels, uttrykket som hadde vært i engelsk two-tone, med hatt og slips og bukseseler.*
- Ja, delvis. Delvis. Vi gjorde noen av de elementene, for så vidt. Men vi var en ganske sammensatt gjeng, for så vidt også. Men det vi gjorde, var egentlig at vi laga veldig mye sjøl da vi holdt på. Vi laga merchen vår, og så videre og så videre. Vi hadde verksted på lag.
- *Apropos Johndoe, Knut-figuren på coveret ble lagd av Jonas Skybakmoen? (Frontfigur i Johndoe, men sist sett som medarbeider i Filter Nyheter, forf.anm.)*
- Jonas laga den på andreplata vår. Men så var det flere andre tegnere; på førsteplata ble den tegna av en kompis av meg.
- *Førsteplata Feilkalibrert tidsmaskin er en hitparade som norsk musikk sjelden har sett maken til, mener jeg, da.*
- Det var fantastisk å høre!
- *Veldig mange av låtene er typiske hits som setter seg lett, catchy, kan synges med på. Hvor bevisst var det?*
- Ikke noe bevisst i det hele tatt. Det er jo litt artig at du sier, fordi plateselskapene (humring) vi var i kontakt med, mente at vi ikke hadde en eneste hit. (latter) Det var vel Universal vi var i kontakt med. Første selskapet vi var i kontakt med var forresten Norske Gram, da. Men det ble det ingenting ut av, fordi han platedirektøren døde oppi alt det der. Så var det Universal. Men de syntes ikke vi hadde noen hit. Det var bra, men vi hadde ikke noen hit.
- *Da hørte de ikke særlig nøye etter på «Jabbsaft» eller «Suppe» eller...*
- «Suppe» var den retninga hvordan en hitlåt skulle være. (humring) Det kom jeg på. Etter at vi hadde møte der, vi

hadde møte med dem, sa de: «Lag noe mer i den retningen, og kom tilbake».

- *Ti supper til? (latter)*

- *Min favoritt er kanskje «Sol og jubel», for den er så underfundig. Låta er vakker, men får meg også til å tenke litt. Det skal ikke være noe review av den skiva, men jeg har sett litt på anmeldelsene, og Feilkalibrert tidsmaskin fikk nesten bare 4 og 5. Pluss 3 i VG, som du var litt inne på. Stort sett nevnte de at de syntes det var ujevnt låtmateriale. Men totalt i anmeldelsene var det ikke én låt som ikke ble trukket fram.*

Så alle fant noen favoritter. Noen likte «Hallo Jænki», noen likte «Artikaill» og «Bautastein» og... «Brupyroman» og alt!

- Du har lagt merke til det, du òg, ja? Ganske snedig sak. Jeg kommer på at på førsteplata ble det litt sånn – jeg veit ikke om det var VG eller Dagbladet som skreiv at det måtte være veldig populært med Peps Persson i Hommelvika. (munterhet) Det ble skrevet litt negativt.

Anmeldelsen som ganske riktig sto i Dagbladet (terningkast 4) begynte slik: «Peps Persson har åpenbart ni musikalske barn i Hommelvik. Han sang reggae på svensk med politiske tekster, og Hopalong Knut er ikke langt unna med sin ska på trøndersk».

- Det komiske er at ingen av oss hadde hørt om Peps Persson (latter) før etter det. Så det var òg litt morsomt syntes vi. Da ble vi i hvert fall kjent med Peps Persson. Peps Blodsband.
- *Jeg har tatt noen sitater fra de anmeldelsene. Adressa skreiv at «resultatet står på ingen måte tilbake for andre norske (!) ska-utgivelser». (latter) Noen skreiv at musikken var «i sporene etter Dexys Midnight Runners, Madness og Monroes». Og The Aller Værste var det noen som...*
- Hehe, ja. Noe der kan du si.. The Aller Værste kan godt stemme. For dem har jeg likt. For så vidt òg Dexys Midnight Runners, men ikke sånn at jeg har vært bevisst på det på noen måte. Men en annen inspirasjonskilde var Johnny Yen Bang! som vi gjør en cover av, «Gjør det sjøl». Den er på den andre versjonen av førsteplata. Et ekstraspør med den. Første skalåt på trøndersk som kom ut. Når du snakka om The Aller Værste og sånne ting, så ble det i '77 utgitt på det som var forløperen til Uffa sitt plateselskap. (Forløperen til Uffa var Hard Rock Kafé, må ikke forveksles med kitschrestauranten i blant annet

Oslo. Hard Rock Kafé utga Yen-låta på samleren *7000 Riff* i 1979, (forf.anm.) Jeg tror faktisk – for vi spilte jo med Johnny Yen, han var med oss på noen spillinger, hehe, en periode. Jeg tror jeg så for noen år siden at Norsk Råkk òg spilte med ham.

- *Johnny Yen kjenner jeg ikke noe særlig til, men...*
- Det er én låt, da. Sånn ska-låt. Historien bak den er visstnok at han fôr til London, kom tilbake til Trondheim og laga den låta. Og det er jo på en måte «Gjør det sjøl», da, som er greia.

- *Det var én norsk avis som relaterte dere til third-wave. Hamar Arbeiderblad, av alle ting, skreiv at dere var bedre enn Reel Big Fish og «vel så bra kvalitetsmessig som ska-legendene i Sublime».*
- Ja, hehe, det var jo voldsomt. Det var panegyrisk, så jeg rødmer når jeg hører det nå. (latter)
- *Men de ga fortsatt «bare» terningkast 5, da. (latter)*
- Det var jo komisk. Men når du sa det, kom jeg jo på at Reel Big Fish hadde jeg et forhold til, hvis vi snakker om tredjebølge.
- *Dere vurderte aldri å ha fuzzgitar, eller?*
- Jo. Det har jo vært... Det er tilbake til at vi har litt ulike oppfatninger i bandet. Egentlig er det jeg som har ønska å bruke det uttrykket. Men det har liksom ikke slått an helt hos resten. Så det har vært vurdert, ja. Bandet er prega av kompromisser hele veien. Det var umulig å få nok fuzz. (munterhet) Ingen gjennomslag. (latter) Når du snakker om

fuzz: Det var egentlig bare tull, det at det var bare andrebølgen for meg; Mighty Mighty Bosstones har jeg òg et forhold til. For det hørte jeg på. Mye. Veldig forskjellige uttrykk, da!

- *Noe annet som noen mente, som jeg er uenig i: Er det sant at ska har et visst problem med det som het å «overføre liveenergien til plate», eller er det bare svada?*
- Det fikk jo vi høre hele tida. Og jeg synes ikke vi har lykkes med det. Men det er jo laga jæklig mye bra, hehe. Kan jo ikke si at for eksempel – jeg mener jo at Reel Big Fish får formidla det veldig sterkt over. De får til det. Jeg har jo sett dem live flere ganger, og jeg synes jo de klarer å få det over på plate, for å si det sånn. Så det lar seg jo gjøre, men det handler om å knekke den koden. Og hvis du går tilbake til Specials òg, så er jo det en klasse for seg sjøl, da. De får jo ikke den samme energien som... men det er jo bra!
- *Det er jo litt rart, for det er de samme menneskene som lager lyden? Enten det er live eller i studio.*
- Ja. Jeg aner ikke, men det vi har slitt med er at vi har hatt et veldig tett lydbilde. Og at vi skal få det håndtert inn i plateformat, er litt vanskelig. Det tror jeg òg har veldig mye å gjøre med at man spiller veldig forskjellig. Det er veldig vanskelig å spille på den samme måten som du spiller live, når du skal gjøre studioopptak. For eksempel sånn som vi har jobba, har vi lagt lag på lag. Og tenkt produksjon. Da glipper du mye av det som skjer i liveversjonen – måten du spiller på da. Det er veldig lett for at det blir overarrangert. Når du arrangerer sånn sett, er det fortere at det blir en helt annen måte å spille på, et helt annet attack. Det har vi snakka om når vi har spilt inn preproddene våre. Vi har alltid snakka om at preprodden alltid er best. Det er i den forstand at det lyder

mye mer sammens, det lyder bedre rett og slett. Det blir mer organisk, og det blir... Jeg klarer ikke å uttrykke det, men det høres bedre ut.

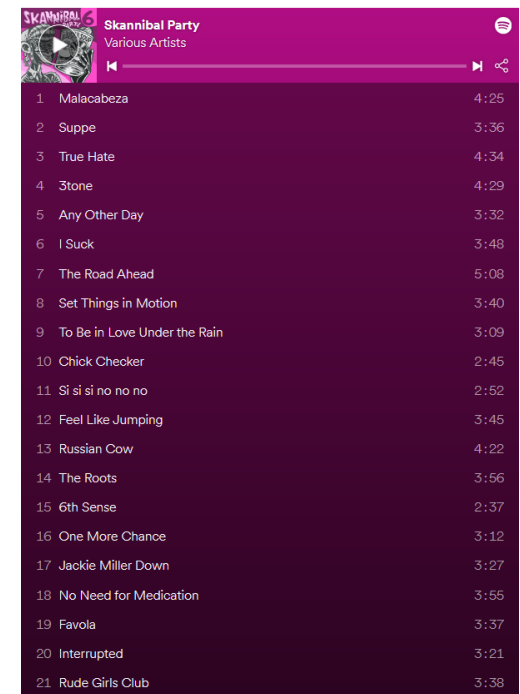
- *Best på øvingstape?*
- Det er litt mer alvorlig enn øvingstape, man planlegger egentlig hvordan man skal spille det. Man kan òg legge på spor for spor, men ikke i en vanlig studiosetting. Før man skal begynne å pusse, så lenge det ikke har begynt å bli slipt på, og man begynner å tenke, sånn man må når man er i studio, når man skal inn og rette opp alle feilene, gjøre de fiffige tingene og få det perfekt. Liksom. Da forsvinner det masse energi og masse andre ting.
- *Platene deres refererer til kalibrering, evolusjon og astronomi, hvis man ser overfladisk på titler. Er det et ønske om å ha et litt nerdete image også? (munterhet)*
- Nei. (latter) Det har jeg ikke tenkt over! Har ikke hatt noen ambisjon om det, nei! (latter) Det var rett og slett bare noen utgangspunkt. Noen metaforer jeg tenkte med. Vet ikke.
- *Har dere noen gang tenkt på at i noen sammenhenger kunne det vært bedre med et mer internasjonalt uttrykk?*
- Nei. Det har jeg egentlig ikke tenkt på heller. Har ikke hatt noe behov for det. Det er jo språket, mitt eget språk, så ja: Det er måten å uttrykke seg på. Jeg er jo òg opptatt av at man skal synge på norsk.
- *Jeg leste at dere hadde hatt turné i Polen, i hvert fall.*
- Ja, og det har ikke vært noen hemske i det hele tatt der. (latter) Vi var jo invitert både til, hehe, Jamaica på Sun Splash og til Japan, og England... Vi kom oss aldri til de plassene, men det var åpenbart vært interesse helt uavhengig av man har skjønt noe av språket eller ikke. (hehe)

- Hvorfor vi ikke kom dit var en kobling av forskjellige ting. Det ene er at vi var mange folk. Så da de begynte å oppdage hvor mye det koster å transportere oss til Jamaica (latter), så backa de ut i andre enden. I tillegg har det òg vært veldig ulike interesser. Noen har jo levd av musikk, og turnere i utlandet er mest utgifter. I Norge vet jeg ikke helt hva vi har fått, hehehe. Pluss-minus 20 000 og oppover, avhengig av arrangementet og koblingen til andre ting, andre konserter, veldig avhengig av type arrangement og hvor stort. Sånn type klubbkonserter lå det vel rundt 30 – den gangen. I hvert fall siste runden vi hadde. Tjener ingenting i England, eller Tyskland for den del. Eller da vi var i Polen. I hvert fall når du reiser så mange. Mange band *betaler* jo for å fare på turné i Europa. Veldig få i bandet hadde lyst til det, da. Jeg har jo hatt lyst til det hele tida, men... Tilbake til at det var et veldig forskjellig band og utgangspunkt for hvorfor man er med. Noen var jo profesjonelle, så du bruker ikke 14 dager på å ikke ha inntekt.
- *Gikk det an å få noe på en kveld i Polen?*
- Det som vi fikk på konsertene i Polen: Vi fikk noe støtte fra Norsk kulturråd for å gjennomføre det. For å eksportere ti mennesker til Polen. Vi kom jo oss rundt... Det er ikke noen sånne store summer det er snakk om, men det går an å reise rundt, hvis man vil det. Polen-turen var på en måte en øvelses-tur vi skulle ha. Da vi skulle velge låter til tredjeplata fikk jeg vel gjennomslag for det, for jeg hadde veldig lyst til å gjøre det, men hittil ikke fått med meg folk på at vi skulle spille i utlandet. Polen-turen var dessuten en avtale med Paprika Korps, et polsk band (selverklært «alternative heavy reggae», forf.anm.) som vi hadde møtt på Uffa en gang. Så

organiserte de en turné i Polen, så gjorde vi tilsvarende i Norge.

- Så hadde vi jo – flere ganger var engelske Catch-It Kebabs på oss. De òg hadde vi endel kontakt med. De ville at vi skulle fare på tur i England. Jeg kom på en ting til; bortsett fra demoene våre, er jo den første utgivelsen vår på en samler fra Tyskland, hehe. Skannibal Party-serien. Også der ville de ha «Suppe». (latter) Så det er komisk. Det er også litt komisk at de er veldig punk-ska, resten av låtene. Med noen unntak, da. Så da ble vi tatt med – vi er jo på noen samlere i tillegg til platene.

Dette må jeg slå opp, og det er snakk om *Skannibal Party 6*. Av 21 band har forfatteren hørt om ganske gå fra før. Kanskje ett eller to. Men skiva er sikkert bra! Av andre samlere er det særlig verdt å nevne at

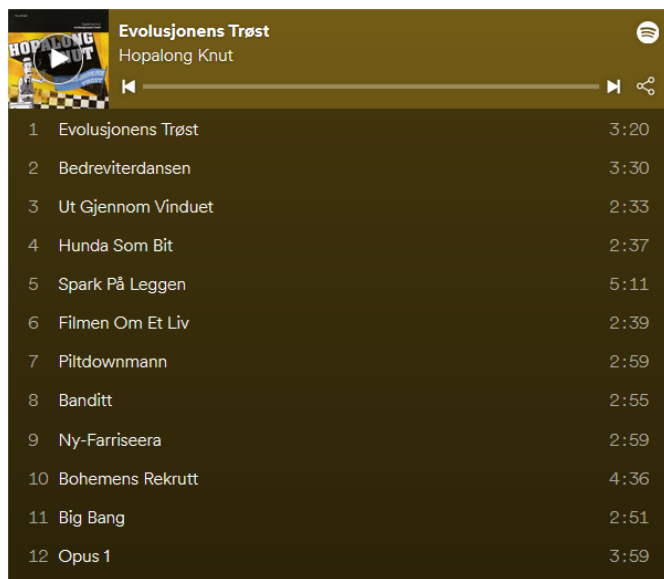
eieren av No Torsos norske label, Fucking North Pole, har utgitt samlinga *Hopalong Knuts beste* på Backbeat Records.

- *Men dere ga ikke ut noe hos dem ellers?*
- Nei, vi gjorde ikke det. Robert Dyrnes likte jo oss godt, for vi var veldig mye i Tromsø. Samtidig med No Torso. Det er

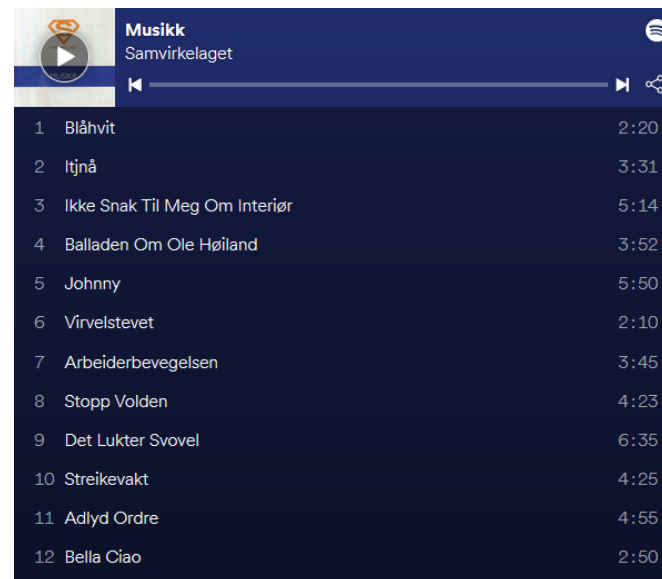
- egentlig han òg som kobla oss opp mot Catch-It Kebabs og sånn. For han mente at vi var slektninger. Så han har egentlig hatt mye å si for bandet. Sjøl om han satt i Tromsø, hehe.
- «Suppe» er jo en av låtene deres med mer moll i seg. Mange jeg har snakket med sier de liker at veldig glad musikk (les: ska) kan være trist. Har du noen tanker rundt det?
 - Ska kan framstå veldig glad, men hvis du hører på det, er det ikke nødvendigvis det. Langt ifra. Men det kan framstå – og det er egentlig òg – det å bruke dur, ikke sant – for eksempel: «Artikaill» handler om et sjølmord. Men det er en fryktelig munter melodi, da! Det var gjort bevisst for å skape en pervers kontrast. Vi har tenkt på det at moll er trist og dur er happy. Vi har egentlig prøvd å bryte litt med det
 - Du aktiverer jo ting jeg ikke har tenkt så veldig på. Men med det med tristhet, kom jeg på endel ting. Når vi spiller konserter, er det utrolig hvor happy folk blir, selv om det er ganske triste ting, som tingene handler om. «Sol og jubel» er ikke egentlig noen hurralåt det heller, sånn sett.
 - *Du sa at bandet var useriøst i begynnelsen, samtidig har bandet hatt et slags raison d'etre. Som var å forsvare den lille samfunnsborger og så videre, samt arbeiderbevegelsens verdier.*
 - Det er vel egentlig ikke det som var utgangspunktet. Utgangspunktet var vel egentlig å ikke være så seriøse, da. Det er jo litt sånn do-it-yourself-ideologi faktisk, hehe. Du kan gjøre mye sjøl, gjøre det artig.
 - *Det jeg mente var om det ble mer ideologisk, om dere så deres snitt til å spre noen verdier etter hvert.*
 - Ja, det er jo det. Tekstene tar jo utgangspunkt i det. Det er på en måte å formidle at man faktisk kan gjøre noe sjøl, da.
- (latter) Du trenger ikke å føle deg som en idiot hvis du ikke er «den vellykkede».
 - *Du var i slekt med Nygaardsvold (statsminister for Arbeiderpartiet fra 1935 til 1945, forf.anm.), stemmer ikke det?*
 - Hehe, ja. Ja. Jeg er jo det. Var jo oldebarn.
 - *Har noen av dere vært involvert politisk ellers?*
 - Jeg har jo det. Jeg har vært det. Jeg har bakgrunn fra AUF, da. En gang i verden. (Litt snusing i arkivene viser at denne «bakgrunnen» var at Bye var leder av hele Sør-Trøndelag AUF på slutten av 1980-tallet. Rett før en viss kar som het Trond Giske tok over det vervet, forf.anm.)
 - *Du har skrevet en del av tekstene, så har noen andre i bandet skrevet noen tekster, og så har dere hatt en ekstern skribent. Hvordan er den connectionen?*
 - Bård Li. Jeg har skrevet endel sammen med ham. Han har jeg spilt sammen med i bandet Skrømt i mange år. En god kompis av meg. Vi begynte vel å spille – jeg vet ikke når vi begynte, men vi spilte en del sammen i det bandet, og så noen greier før, på Uffa. Så vi hadde laga mye før for det andre bandet.
 - *Hvordan pleide du å komme på tekster og melodier? Jeg pleier ofte å komme på det på bussen og lignende, hvordan var det med deg?*
 - (latter) Egentlig ganske likt for meg òg. Det er jo det. (latter) Bare å prøve å få tatt det opp før jeg glemmer det. Spesielt det med melodier og sånne ting, og ideer sånn sett. Eller rett og slett når jeg sitter og spiller. Tekster og sånt, det er ideer man får og noterer seg, eller ligger og grubler mens man er aleine.
 - *Var noe av det mer jamma fram også?*
 - Njæ, det er ikke så veldig mye jamma. Egentlig, sånn som jeg jobba, er låt-ideene lagt fram. Med unntak av når jeg har

skrevet tekst sammen med Bård Li. Da har vi stort sett sitti sammen og jobba, hehe, utover natta, gjennom natta, i flere timer. I tillegg til ham har Jon Anders på trombone lagd noe. Men vi har ikke jobba direkte sammen noe særlig.

- *Var det mye knaing på det i øvingslokalet?*
- Ja, veldig mye knaing på ideene i øvingslokalet. (munterhet) Og det har vært hele tida et veldig flott band, da. Så det som har blitt, tror jeg sjelden har ligna på det jeg som hadde forestilt meg, både til frustrasjon og det ene og andre. Så det har det. Og da har det på en måte vært den som har engasjert seg mest som har fått siste ordet. (munterhet) Fått overtalt. Så sånn sett: Arrangement og uttrykket har vært veldig kollektivt utarbeidd. Det er avhengig av engasjement og personer, sant, noen bryr seg katta og vil bare spille, noen er veldig engasjerte. Så det har vært en sånn prosess. Det har delvis tatt lang tid å lage ting, sånn sett.

- *Men dere klarte å utgi to album med bare ett års mellomrom, da. (2005 og 2006, forf.anm.)*
- Ja, det stemmer jo, men det gikk kanskje litt fort, da. Men vi gjorde det. Det var ganske intenst i den perioden. Vi var ganske motiverte. Det var ikke noe problem. Vi øvde mest to ganger i uka, sånn fast, og så øvde vi etter behov. I den perioden spilte vi jo 80 konserter i året eller noe sånt, tror jeg. Rundt der, pluss/minus. Det var jo over 100 i løpet av en tolv månedersperiode. Så det var ganske hardkjør, alle sammen jobba jo eller gikk på skole. Så vi brukte ferie og alt sånt på å spille. Så egentlig, etter de to første platene var bandet ganske slitne. Men etter de to første platene fortsatte vi ganske bra, for vi ga ut sammen med Gatas (Parlament, forf.anm.) i 2007: *Musikk*. Men det var jo – hehe – da ble det jo endel utskiftninger i den forbindelse. For det ble et ganske hardt kjør, det òg. Så var det jo i forbindelse med den politi-

anmeldelsen som vi fikk på nakken. (Saken om «Stopp Volden» ble ganske overskyggende for det andre som Samvirkelaget lagde. Men det skjedde tross alt under fanen til ei annen musikkgruppe enn Hopalong Knut, så her blir saken ikke omtalt i detalj, forf.anm.) For noen var det litt for sterkt, da. Da ble det noen utskiftninger rundt det. Etter det som skjedde da trakk jeg meg ut av bandet, for jeg var sliten – da var jeg utslitt... Et år etter kom jeg tilbake, og da vi så vidt kom i gang, var det stopp for Kristin. Da begynte vi igjen da vi kom med den tredje plata i 2011. Det var da vi var på øvelsesturné i Polen. Vi ville spille musikken mer live før vi produserte plata.

- *Og bli samspilte igjen fordi folk hadde hatt pause og sånn?*
- Ja, og også en tanke om at – da var det gjennomslag for at vi skulle gjøre noe annet. For vi var jo sliten av å spille på

(munterhet) de samme klubbene og de samme plassene i alle år, den samme ruta fra nord til sør. Kjempeartig det, altså, men vi begynte å kjenne på det. Mange hadde behov for å få tilbake energien.

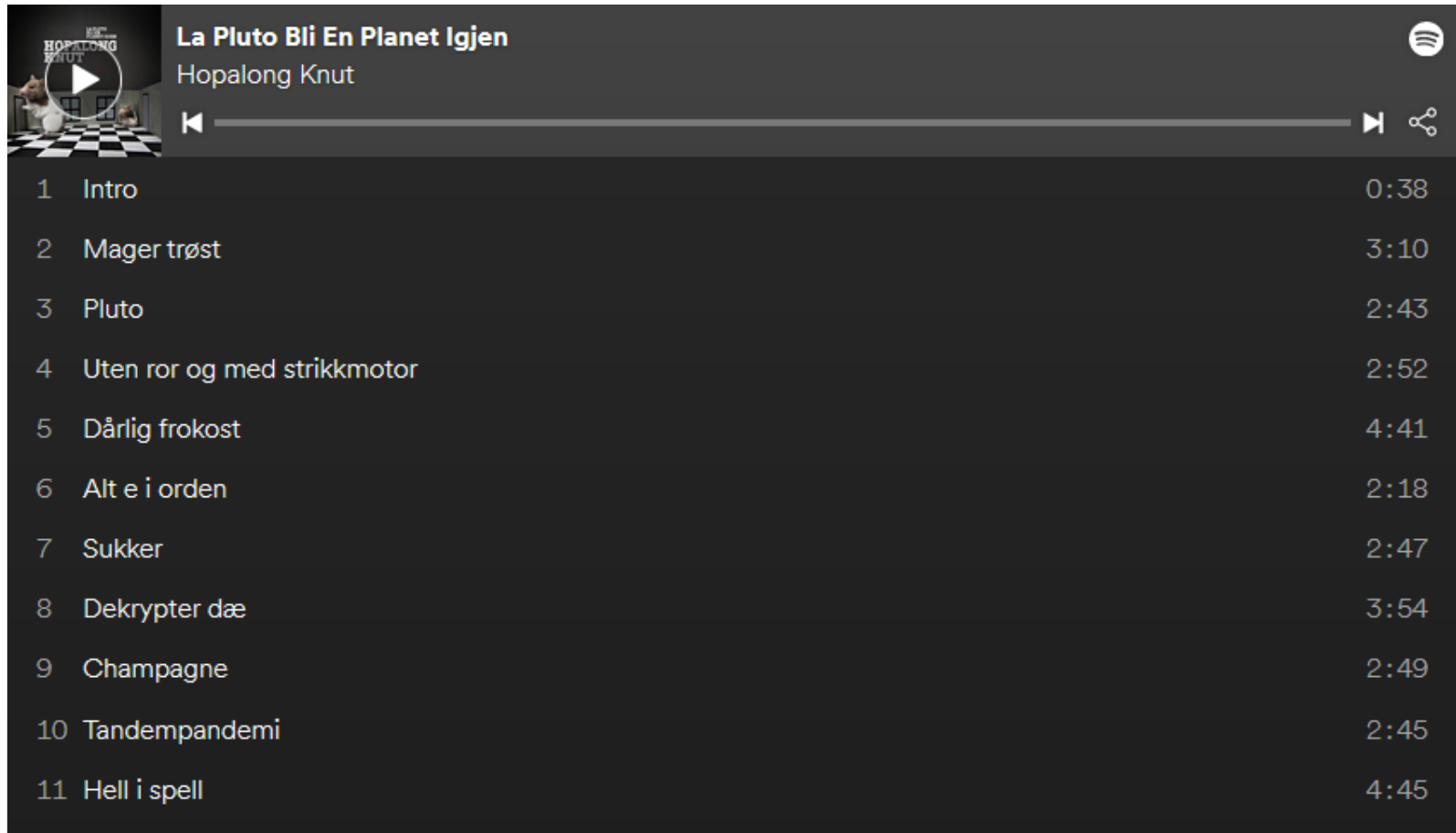
- *Det har slått meg litt, det med Samvirkelaget: Dere nettopp hadde gitt ut to album, og så gikk dere hen og droppet deres eget merkenavn Hopalong Knut og spilte under et annet navn.*
- Ja, det var jo et helt annet band, da. Men det var jo det at det var et fellesprosjekt. Og at det skulle være «noe annet». Det var gøy, det, altså. Men da... (latter) da ble bandet enda større. Så da ble det enda mindre penger på folk. (humring) Det var mange som ble overraska over at det var ikke noen lukrativ greie, det der.

Foto: Håvard Kallestad

La Pluto bli en planet igjen

The image shows a Spotify playlist interface. At the top, the album cover for 'La Pluto Bli En Planet Igjen' by Hopalong Knut is displayed. The album cover features a black and white checkered floor and a small figure. Below the album cover, the title 'La Pluto Bli En Planet Igjen' and the artist 'Hopalong Knut' are shown. A progress bar is visible, along with play, previous, and next buttons. Below the album information, a list of 11 tracks is displayed, each with a track number, title, and duration.

Track Number	Track Title	Duration
1	Intro	0:38
2	Mager trøst	3:10
3	Pluto	2:43
4	Uten rør og med strikkmotor	2:52
5	Dårlig frokost	4:41
6	Alt e i orden	2:18
7	Sukker	2:47
8	Dekrypter dæ	3:54
9	Champagne	2:49
10	Tandempandemi	2:45
11	Hell i spell	4:45

- *Hvordan kom dere på at dere ville ha en tredje skive?*
- Jeg skal ikke påberope meg at det var jeg som tok initiativet, det var flere som hadde lyst. Det var utgangspunktet. Så vi snakka litt over tid, og fikk de andre med på å gjøre det. Komme i gang igjen. Så da var det egentlig vi begynte å lage, begynte å jobbe med musikk igjen, for vi hadde tatt en pause. Jeg tok meg en pause, for jeg drev og jobba med noe som jeg måtte få ferdig gjennom studiene mine. Da jeg kom tilbake, var Kristin utkjørt, hehe. Det var i 2008. Men så gikk det en liten stund, og så var det barnefødsler i bandet òg, i den perioden. Når vi på en måte hadde konsolidert litt igjen, var det flere folk som var interessert. Jeg hadde laga noen låter, og så fant vi ut at vi skulle gjøre det. Det var nettopp i forbindelse med den plata at vi fôr til Polen først, for å prøve ut det på et annet publikum. Det var litt av greia, det òg: Å faktisk øve på låtene ved å spille dem live i Polen.
- *Var alle låtene nye, eller kom det med noen som dere hadde spilt i lengre tid?*
- (tenkepause) Nei, faktisk ikke. Ingen som var med fra gamle dager, nei.
- *Hadde dere noen helt nye medlemmer i denne runden?*
- Kriss Stemland på tangentene. Han ble jo med på slutten i Samvirkelaget-prosjektet, og spilte live. Men dette var den første plata han spilte inn på. Anne Brit Petersen hadde vært organist hele tida fram til Samvirkelaget-perioden. Hun slutta. Så vi var på jakt etter en ny, så ble det Kriss, ja.
- *Samvirkelaget var utgitt på en label som het MBN, og det ble også La Pluto. Kan du si litt om kontakten med plateselskapet?*
- Utgangspunktet var rett og slett Gatas, som hadde gitt ut på den tidligere. Med Vanebo i Trondheim (plateselskapsjef

Stein Vanebo, forf.anm.). Vi hadde en god relasjon der, og han visste jo om oss, for så vidt. Det var jo gjennom Norske Gram, for han kom derfra. Han hadde nærmest læretida si der. (Og ble direktør i 2001, før selskapet ganske raskt etter forsvant i et oppkjøp, forf.anm.) Nå driver han som storkonsertarrangør. Så når vi hadde gjort det, var han interessert i å gi ut den tredjeplata.

- *Jeg så at Skrømt også har gitt ut på MBN?*
- Ja, det var samme periode, jeg tror nesten det var samme året. Vi i Skrømt ga jo ut, faktisk på Norske Gram, en EP for mange herrens år sia. Men da ville de ikke gå noe videre med oss. De satsa på Postgirobygget i stedet, og det tror jeg de gjorde rett i. (latter) Et godt valg.
- *Sånn helhetlig, var du fornøyd med mottakelsen av skiva?*
- Ja. Er fornøyd med mottakelsen, ja. Vi fikk jo ikke, når jeg tenker meg om... Vi fôr nå ut på turné. Vi gjorde ruta vår. Etterpå ble det liksom stopp, da, mer eller mindre. Hvorfor det? Jeg tror folk bare var lei. Vi gjorde jo den samme ruta, og det ble liksom ingen... Sannelig om jeg veit. Mottakelsen, det var liksom så som så.
- *Hvilken av skivene synes du er best?*
- (tenkepause) Det er jeg litt usikker på. Enten førsteplata eller tredjeplata. Det som er litt kjipt er at jeg er mest fornøyd sjøl med låtmaterialet på andreplata. Men på en måte ble det ikke utnytta. I hvert fall for min egen del, da. Jeg tror egentlig... jeg klarer ikke si det, enten førsteplata eller tredjeplata, det varierer faktisk litt. Noen ganger tror jeg at det er førsteplata, og så hører jeg på den, og så: næææ, den vakke så bra lell.
- Men samleren, på vinyl, synes jeg er ganske bra, da. Det var Robert Dyrnes som satt sammen et forslag, og så ble det

- selvsagt rota med det òg, men den synes jeg er en ganske bra sammensetning. Fin komposisjon.
- På Spotify har «Suppe» 395 000 avspillinger, «Jabbsaft» 108 000, «Feilkalibrert» 58 000, «Evolusjonens trøst» 58 000. Innimellom der er tribute-låta «Sitter på en bombe» med mange plays, men det er ingen fra Pluto på topp 10. «Banditt» har liksom 30 000...
- Det er jeg litt overraska over.
- Men «Pluto» har 27 000, «Sukker» 28 000, så de kommer seg. «Intro» har til og med 10 000. (latter)
- Wow. Men for å komme tilbake til «Suppe» som er mest spilt, det er jo kanskje den jeg er minst fornøyd med sjøl. (munterhet) Den er bare tullete. Det er jo litt komisk. Vi snakka jo om den... Jeg er litt flau over den, egentlig. Tekstmessig. Så sånn ble det! Mens tekstmessig er jeg mest fornøyd med låtene på andreplata. Jeg er fornøyd med «Nyfariseera» og «Hunda som bit», de synes jeg ble sånn som jeg kan ønske. Det som er kjipt med dem er at det er så dårlig spilt. Det er ikke tight nok, litt for fort tempo... ja. Den hadde ikke satt seg. Det var for travelt med å gå i studio og lage plate nummer to.
- Men hva tenker du om band som har femten plater og sånt? Hvordan klarer de det?
- (humring) Det er helt utrolig. De kan nesten ikke ha hatt jobb samtidig. Må være noen bokstaver òg – diagnose – jeg vet ikke. Jeg skjønner at man klarer det hvis de er i den bobla hele tida. Sånn som med Bård Li, som jeg har skrevet sammen med: Hvis vi kunne holdt på tror jeg vi kunne produsert veldig mye. Så hvis du er på, i, den bobla og holder på med det, skjønner jeg det. Det er imponerende.

- Det er kanskje noen andre bokstaver som heter P-H-D som også tar litt tid. Men vokalisten i Offspring er også vitenskapsmann, molekylærbiolog.
- Ja, det er sant, han må ha stor kapasitet. Jeg tenker på for min del, når jeg var mest produktiv, var når jeg var aleine. Ikke familie, for å si det sånn.

- La oss komme inn på platas visuelle uttrykk og artwork!
- Det var det Jon Anders som sto for. Det var litt sånn – jeg var ikke helt enig i at vi skulle skifte ut den tegnестilen, da. (Den på de foregående coverne, forf.anm.) Noen ville ha et annet uttrykk. Jeg hadde faktisk avtale med Morten M, hehe, om å tegne. For han er sambygding med meg. Men det var en greie med at vi skulle skifte litt uttrykk.

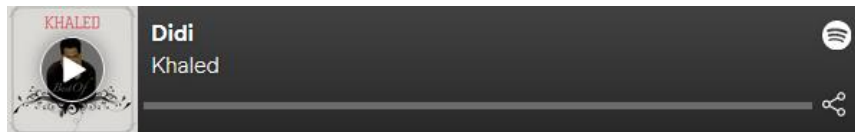
- *Han fikk ikke prøvd seg engang, Morten M?*
- Nei, det lå ikke noe utkast, for det var bare at han sa «jau, det kan jeg jo gjøre med en sambygding». Men det ble ikke noe mer av det, for det ble gjennomslag for det her, helt ny design.
- *Var det en avstemning?*
- Egentlig ikke, jeg bare opplevde at det ble bare sånn og følte at stemningen var i den retningen. Så ble det ikke noe mer med det. Tror ikke at jeg krangla så mye på det. Tror også at platedirektøren Vanebo likte ideen.
- *Hvordan ble låtrekkefølgen bestemt? Var det en slags enighet om det?*
- Neimen om jeg veit. Det har jeg ikke tenkt over. Jeg har egentlig ikke engasjert meg så voldsomt på den... Det er åpenbart noen som har lagd et forslag, som har blitt kryssa att og fram. Og der tror jeg også platedirektøren har vært inne i bildet, når jeg tenker meg om. Jon Anders vet sikkert bedre, han er mer interessert i sånne ting.
- *Det visuelle uttrykket er ganske faktaorientert. Jeg har utbretten foran meg, og det står «fakta om Ames' rom»...*
- Ames' rom var ideen til Jon Anders, som gjorde den. Det er laga en video på det. (Kommer tilbake til den i underkapitlet om låta, forf.anm.) Det var en illusjon, da.
- *Men betyr det at Jon Anders fant på platetittelen også?*
- Nei, den var det jeg som fant på.

Jon Anders utdyper tanken bak Ames' rom, smånagere og annet snacks:

- Jeg var sentral på ideen, ja. Men jeg sto ikke for utførelsen, det var det en som heter Harald Øren som gjorde. Men vi

- holdt på med det, vi hadde en ide om Ames'-rommet. Ideen om sjølve Ames-rommet – jeg skal snakke bare for meg: Min idé var at vi bygde en boks som kalles for Ames' room, som rett og slett er det at man lager et rom som er en optisk illusjon der man får ting til å se større dess lengre unna det er. Så når man putter en ting med vanlig størrelse, ser det rart ut. Det var en slags tanke om at det på et eller annet vis symboliserer at ting er rart og ser annerledes ut enn det man tror. Og at ting kan forandre seg. Det var ikke mer komplekst enn som så. Og så var det en idé som Harald Øren, som har designet til plata, tente på og syntes var gøy.
- Og så var det Rolf sin idé, det med Pluto, og vi fikk intervju Knut Jørgen Røed Ødegaard. Han stilte villig opp. Så det var artig.
- *Hvor er de musene fra?*
- Det er egentlig ikke mus. Det er dverghamstere. Egentlig prøvde vi å få tak i squirrels. De er kompisene til Pluto, ikke sant? I Disney-verdenen. Vi håpet at det var en liten morsom referanse der. Men vi fikk ikke tak i jordekorn. Så da ble dverghamstere det nærmeste. Så dverghamsterne tilhørte sønnen til en som har vært fan'en vår. Jeg tror vi la ut en melding på Facebook, om at man skulle stille opp til fotoshoot. Så det var en gutt, en tiåring, i Trondheim som kom med dverghamsterne i studioet til designeren som lagde coveret.
- *Var det noen andre forslag til coverkonsept?*
- Ikke som jeg kan huske. Sånn som jeg kan huske det, hadde vi en idé om platenavn, og så diskuterte vi det Ames'-roomet og bare drokla rundt det sammen med han som lagde cover, som satte det sammen. Og så endte det opp sånn. Så jeg tror det var hovedideen hele veien.

- *Hadde dere noen låter som ikke kom med på skiva?*
- Ja, det hadde vi. Det finnes noen takeouts fra den plata, ja. Det gjør det. 2–3–4 låter som vi spilte inn ble ikke med. Jeg husker én av dem, en litt roligere låt som vi ikke helt fikk form på, kanskje. Sånn er det jo alltid. Vi har jo plenty med skisser liggende fortsatt, preproduksjoner og låter som er blitt tatt ut. Det er jo en del av jobben å kill your darlings.
- *Så 2–3–4 låter fra hvert album, da? (Det er jo et album i seg selv, forf.anm.)*
- Ja, det tenker jeg at det er. På den første platen var det kanskje ikke alt som ble spilt inn. Men vi har gjort preproduksjoner og det finnes masse Hopalong Knut-skisser. Som kanskje aldri vil få se dagens lys, med god grunn. (latter)
- *Har dere spilt noe av dette live? Husker ikke noen titler, eller?*
- Ja, det har vi. Men det begynner å bli ti år sia, dette her. Altså, en låt som vi har spilt masse live er en låt som heter «Didi», som er en coverlåt. Vi oversatte Cheb Khaled sin låt «Didi» til norsk, som vi har spilt masse live. Men som aldri har vært utgitt. Vi har en skriftlig uttalelse fra plateselskapet til Khaled om at det er bra, oversettelsen er godkjent. Eller gjendiktningen er kanskje riktigere. (Rolf presiserer ørlite: – Den er godkjent i Tono som en samproduksjon, hehe, der jeg skrev teksten og han Khaled har musikken. Fikk jo godkjent den av han personlig. Vi tenkte en gang vi skulle gi den ut.)
- Det er flere av dem. I virkelig gamle dager, helt i begynnelsen, spilte vi masse covere. Men det var jo typisk 2000 og 2001, liksom. Begynte mest som et coverband før vi gradvis laget egne låter. Da var det Specials og Selecter og Madness og The Beat og alle disse store skabandene fra England. Det var jo noen av disse låtene som var med på to EPer som ble gitt ut med den første vokalisten vi hadde. To EPer, en live-EP og en studio-EP. «Lavtrykk i byen» som var en lokal hit og... Hva heter den coverlåten som er der, da? «Nye ører». Det var cover av et norsk band. («Nye ører» som er å finne på Hopalong Knuts EP *I levende live*, var opprinnelig utgitt av Baksmell på *Baksmell* EP i 1980, forf.anm.) Vi har jo hatt en forkjærlighet for en del av disse norske bandene fra tidlig 80-tall. Med The Aller Værste og Lumbago og Kjøtt og Elektriske Kjøkken og alle disse her på et tidlig stadie. De har vært inspirasjonskilder. Jokke, så klart.
- *I Samvirkelaget hadde dere også en god del covere, eller versjoner.*
- Vi hadde «Itjnå som kjæm tå sæ sjøl» som er en slags cover. Refrenget til Rotmo, og så ble det våre egne vers, og vi gjorde den ganske mye om. Men det var en cover. En gammel trøndersk hit. «Bella ciao» er en gammel kampsang innenfor disse venstre-/sosialistiske bevegelsene. «Virvelstevet» også, det stemmer det. Den var også med.
- *Var det dere som kom med dem til bordet, eller var det Gatas-gutta?*
- Om hvem som kom med ideen – jeg lurer på om det var Elling som kom med den. Og hele det prosjektet der ble lagd med ballkast fram og tilbake. Så helt hvor de første ideene kom fra... Jeg vil tippe at «Virvelstevet» kom fra Gatas. Det kan godt hende at «Itjnå» også var fra Gatas. Måten vi jobba på var

at vi lagde et komp og sendte avgårde, fram og tilbake, ideer på nett, og spilte litt og spilte en konsert uten å ha øvd noe særlig. Gradvis jobba vi fram disse låtene. Tekst og sånt er stort sett lagd av Gatas-folka, mens komp og låtstruktur, det vi kan kalle for beats, ble lagd av oss. Og så var det satt sammen i fellesskap.

- *Vil du si noe om innspillingen av Pluto-skiva?*
- Det var en plate som var veldig gøy å lage. Lave skuldre og vi hadde litt mer erfaring i studio. Det var lydteknikeren vår gjennom mange år som var tekniker i studio. Mye mer som ble spilt live, mye færre overdubs, nå veit vi mer hva som skal til for å få det til å låte sånn som vi vil, tror jeg. Så produksjonsmessig var det den enkleste plata å lage. Så da kan man diskutere låtene, hvordan kvaliteten er på låtene på de ulike platene, hvordan den første plata høres ut versus den tredje plata og sånn. Men det var en gøy prosess, og vi gikk liksom i studio med noen låter og skulle bare leike oss litt med resultatet, så bare balla det på seg. En overskuddsplate.
- *De andre bandene jeg har snakket med, fortalte endel om å sitte på øving og ikke bare øve, men også høre på musikk, oppdage ting. Jeg har fått høre litt lite om øvingene deres?*
- Altså, øvingene våre består av en merkelig form for kreativt kaos. Jeg har vel rollen for å være den som prøver å holde en viss struktur. Mens Asle, han sitter med hodet i hendene og prøver å forstå hvorfor ting ikke svinger. Rolf går fram og tilbake og har en eller annen idé han skal formidle. Og kompet prøver så godt de kan å forholde seg til alle de sterke meningene som kommer opp – der de egentlig burde være de som setter seg ned og gjør det, fordi det er de som veit best. Det er på en måte en beskrivelse av øvinga vår. Vi har hørt

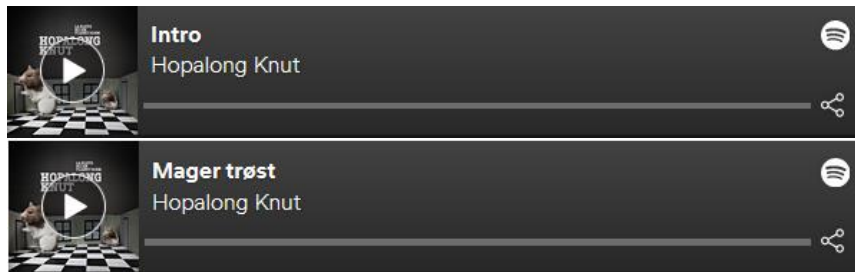
lite på musikk på øving, men vi har hørt veldig masse på musikk på tur. Så veldig mye av denne felles identifikasjonen til musikk var i minibussen, egentlig. Jeg husker noen turer til Oslo med å oppdage masse ny musikk, det var kjempekult.

- *Var det en tisetet som dere hadde?*
- Ja, det hadde vi, og så ble den kjørt til helvete ganske fort. Vi har leid mye, og kjøpt én og brukt opp alle pengene våre på en buss som var *masse* trøbbel. (latter) Iveco var merket på den. Men av sånne leiebusser har vi hatt alt mulig. Du vet, vi har ikke noe forhold til bussene våre, egentlig. Men vi har kjørt *mye* minibuss. Store deler av å spille i band... Altså, vi begynte oppe i nord. Første året spilte vi nesten kun nord for Trondheim. For der hadde du Misvær Skaforening og sånt som hadde pløyd ruta, så når man sa vi spilte ska, så var folk veldig positive, for Misvær Skaforening hadde spilt der. Så vi spilte på alle plassene som de hadde spilt. Så da var det mye kjøring i Nord-Norge. Så da har man god tid til å høre på plater... og lage dårlige vitser.
- *Da har vi fått med en litt romlig dimensjon også. Supert!*
- Vi hadde et stort øvingslokale. En gammel frysehøll, Verkstedhallen, nede på Dora i Trondheim. Det var god plass for Rolf å gå fram og tilbake, og Asle kunne sitte og tenke seg om, og jeg prøvde å få struktur, og kompet gjorde så godt de kunne. Og så svinger det, og plutselig dukker det opp ting som funker. Altså, Hopalong Knut er jo så... Trommer, bass, gitar og orgel i Hopalong Knut låter kanon når de setter seg og spiller ska. Det er kjempegøy å få holde på med. Til og med nå, når vi møtes igjen uten å ha spilt noe særlig, svinger det nesten med en gang. Vi har en intuisjon sammen.

Låt for låt

Som oppvarming til reviewet, som jeg har valgt å kalle det på godt norsk, koster vi på oss noen klipp fra konsertanmeldelser, begge i *Rana Blad*. Klippene ble funnet i forbindelse med omtale av sangen «Lavtrykk i byen», som utelukkende er funnet her. *Rana Blad* fortalte at 2004 sang publikum med på denne. Videre het det: «Hopalong Knut spiller øyeblikkelig fengende låter uten dypere mening». Det ble fastslått at «Låtene handler om sol og jubel, om ein arti kaill, frastjålne pengebøker og en boks med spinat». Jadda! Hva handler så låtene på tredjeskiva om?

«Intro» og «Mager trøst»

Disse behandles sammen fordi førstnevnte er så kort. «Intro» inneholder lyden av en FM-radio som skrur på. På forskjellige frekvenser finnes riff fra neste låt, spilt i ulike sjangre, mikset inn med mer skurring pluss små utdrag av at Knut Jørgen Røed Ødegaard snakker om Pluto. Ødegaard mikses inn på slutten av «Mager trøst» også, hvor han oppå «kosmisk lyd» taler Plutos sak. Alle låtene på starten av skiva er det Rolf som hovedsakelig uttaler seg om.

- *Gode, gamle FM-radioen, er det en slags nostalgi som ligger bak?*
- Nei, det er ikke noe nostalgi rundt det... Det var en måte å tune seg inn på uttrykket, var egentlig tanken. Inn på den første låten. Det var egentlig bare å tune seg inn akkurat mot sjangeren. At man finner fram, det var egentlig det. Det er mye rart der ute, men vi finner fram til ska.
- *For man hører et riff fra neste låt «Mager trøst» i korpsversjon, så zorbaversjon, countryversjon, bossa nova og tysk techno – er dét jeg kaller det...*
- Ja, eurodisco...
- *Det som står i credits er at korpsversjon er innspilt «både her og der, inkludert Hopalong Knuts julebord» (munterhet) Hvordan foregikk det?*
- Ja, det stemmer det! (munterhet) Det var hjemme hos noen, da, som hadde studio hjemme. Hjemme hos Kriss, faktisk, når jeg tenker meg om. Så vi spilte nå forskjellig. Vi bytta instrument, og gjorde lydopptak på lydutstyr som var i rommet, så ble det nå sånn. Vi leika oss kanskje med låta. Det var liksom et opplegg der man fikk lov til å spille de andres instrumenter. Det var bakgrunnen for den innspillinga. Så spilte vi inn de andre versjonene i studio.
- *Så kommer Knut Jørgen Røed Ødegaard inn på slutten der.*
- Ja, han hadde jo en lenger, det var jo Jon Anders som intervjuet ham om Pluto. Det ligger liksom i Pluto som ikke er en planet, da. Så tenkte vi liksom at nå kunne den komme tilbake.
- *Man må jo vente litt på «Pluto»-låta, for først kommer «Mager trøst». Hvorfor er den satt som første låt?*

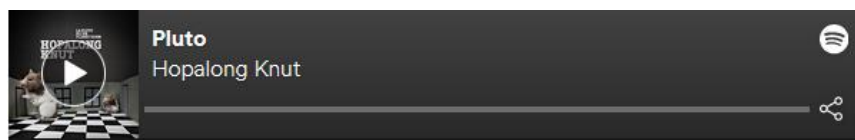
- Du spør vanskelig der. Det har jo egentlig med at den er ikke noen sånn direkte hurra-låt. Veldig naiv sak om å ikke være så veldig vellykka. Så vi starter nå der igjen. Den er noe å slå an med. Det blir jo noen fortellinger rundt det. Om den passer godt i band-universet? (pun not intended, forf.anm.) Ja, hehe, du kan jo si det sånn, rundt selve fortellinga der. For «Pluto» som kommer etterpå er et helt annet uttrykk, det er jo å vise fingeren, hehehe, sjøl om man opplever at man ikke har taket på ting lenger.
- «Mager Trøst» er det du som har skrevet, den bærer litt preg av hit-struktur med intro, vers/refreng, vers/refreng, mellomspill, vers/refreng, outro.
- Ja, det er en klassisk måte, tenker jeg. Har ikke tenkt noe mer over det. En sang med vers og refrang. Så må en jo løse opp littegrann i det. Så det passer egentlig med mellomspillet, med noe som foregår, tenkte jeg da.

- *Mellomspillet har blåsere – og klokkespill?*
- Ja, det er en slags lyra, klokkespill, det er et korpsinstrument. (Store norske leksikon: «En lyre er en liten xylofon med stålstenger i en lyreformet ramme. Den brukes hovedsakelig i militærorkestre i stedet for klokkespill», forf.anm.)
- *Her er gitarsolo. Hvordan var soloene fordelt, hadde dere noen tanker om det eller ble det bare automatisk?*
- Da vi arrangerte ting og prøvde ut, ble det bare brukt det som egentlig passa. Så det var ikke noen flere tanker om det.
- *Her som på mange andre låter er det endel koring. Det er veldig mange på skiva som er kreditert for vokal, hehe, ikke backingvokal, men vokal.*
- Men det er backingvokal, da.
- *Det er vel ikke alle som korer på en gang?*
- På en gang, nei? Nei, det er avhengig av å bruke litt forskjellige stemmer ut ifra karakter på stemmen og spekter så det høstes fint ut, da.
- *Hvor er det du korer hen da?*
- Godt spørsmål. Det husker jeg ikke. Sikkert på «Mager trøst» og sikkert på «Uten ror og med strikkmotor». Kanskje Jon Anders har mye mer koll på det med koring og hvem som korer. Jeg veit ikke. Hvis jeg setter meg ned og hører på låtene, kan jeg vel plassere de fleste, men...
- *Det er bra at så mange kan synge, da. Oftest kan ikke et band ha seks backingvokalister, for det er ikke så mange som kan synge.*
- Ja, det er sant.
- *Om teksten: Når det heter «Dæm vil aldri spell den sangen her» – er det litt bokstavelig ment òg, at dere føler dere fortsatt er litt undergrunnsband og dette ikke vil bli spilt på radio?*

- Ja, det er jo – ja, det – ja, det er – ja, det er jo – det er jo det. Om det er et band eller om det er folk som føler seg som underdog eller hva som helst... Ikke undergrunn, men jaja, det er jo liksom underdoggen, da, hehehe. Ikke bare underdoggen, men som er underdogs overfor seg sjøl òg. Ikke bare relasjonelt, men for seg sjøl òg.

«Pluto»

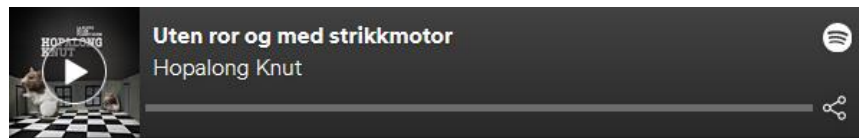
- *Skrevet av deg og Bård Li. Er det bare tekst, eller tekst og musikk som begge har skrevet?*
- Jeg og han har skrevet teksten. Med utgangspunkt i en idé som jeg hadde, da. Så var det å jobbe inn mot den ideen. Jeg liker å jobbe med ham, fordi han har endel uttrykk, rett og slett formuleringer, som jeg synes kan være veldig kule.
- *Har du noen eksempler på det? Det er en del dobbeltbetydninger her, som «Jeg har mista taket. Kan ikke skylde på stormen i høst», som om det er et fysisk tak.*
- Det er vel jeg som har skrevet ansatsen på det. Så dét veit jeg at jeg starta. Men for eksempel at «et akvarium uten bunn» som kommer seinere en plass i teksten er hans, da. Så vi jobba sammen rundt det.
- *Her er det mye raskere beat enn forrige, og høres egentlig ganske glad ut på «åååå, jeg har mista taket». Høres veldig glad ut uten å nødvendigvis være det.*
- Men det er jo gjerne sånn – som vi snakka om. De fleste låtene, sjøl om de ikke er så veldig glad, høres de jo glad ut.

Ved første ørekast. Det er jo, som jeg sa, gjort med en hensikt. For når man blir bevisst på det, tenker jeg at, i hvert fall sånn som jeg kjenner, at det blir enda mer sårt med den kontrasten.

- *Det sa No Torso også, at de likte at det skulle være kontrast. Man må nok ofte sette seg ned og lese tekstene for å catche alt, og det er jo bra at uttrykket har flere lag.*
- *Vi snakket litt om at dere har et «stort» lydbilde, og på andre vers her er det et veldig omfattende lydbilde.*
- Det er det. Og det har òg hele tida vært en utfordring, for det blir jo fort at ting krangler med hverandre, da. Så det blir veldig kompakt. Det blir det.
- *På starten er det litt mer nyansert, fordi det er panning av orgelet, først i venstre øre, så høyre øre. Er det bevisst, eller var det noe teknikeren fant på? Det var ikke du og Bård Li som satt og tenkte at «nå må vi ha en låt med panning»?*
- Det var noe vi fant på da vi jobba, da. Det var ikke tenkt ut, det. (latter) For når vi har jobba: Vi er ikke nødvendigvis helt der på det tidspunktet. Vi har jobba ganske mye sammen, og da går vi liksom bare inn i vår lille verden når vi holder på.
- *Hvordan var det dere valgte studio, forresten?*
- Ja.. For dette var et helt annet studio enn vi har brukt før. Det var òg med tanken på at et stort studio, i nabolokalet til øvingslokalet vårt, var et svært rom, da. Vi håpa kanskje vi skulle få litt mer åpen lyd, da. Og vi kjenner folkene, så... Det var jo kjæresten til Kristin som var tekniker på det her.
- *Måtte hun ta mange takes, eller?*
- Det husker jeg ikke, men det måtte hun sikkert. Det var litt forhold rundt det som at vi kjente folk og det ble litt lettere å drive og spille inn. Det var liksom mer tid, på en måte. Litt mer tid og litt mer slakk. Kjente de som satt bak spakene litt

- bedre og mer forståelse og sånt. For førsteplata var spilt inn med Lars Lien oppe i Tydalen, i Larsville. Jeg kjente jo ham godt fra før, men sant, vi var jo der, vi bodde oppi der. Han har jo sin greie, og kjente ikke oss så godt, da. Og til Dsign... (Henviser til at førsteplata ble miksa av Ronny Svendsen fra Dsign, studioet hvor de seinere spilte inn *Evolusjonens trøst* og som nå har blitt til et låtskriverkollektiv, forf.anm.) De som dreiv det har visst slått seg opp i Asia og produserer asiatisk popmusikk, hehehe.
- *Jeg har sett litt på anmeldelser av plata, som kom i de større avisene. De som var mest positive var Bergens Tidende, som trakk fram «Mager trøst» og «Pluto» og flere til. De skreiv at «Pluto» har «det herligste hook og refreng i norsk sammenheng noensinne».*
 - Å, såpass!

«Uten ror og med strikkmotor»

- *Dette var sangen som flest trakk fram som høydepunkt. BT mente det var inspirert «av amerikansk college-ska (Mighty Mighty Bosstones etc.)»*
- Såpass, ja.
- *VG trakk også låta fram som sin favoritt, Østlendingen, Trønder-Avisa. Tempoet er litt mer rocksteady, tenkte du på å ha litt mer av det?*
- Tanken var rocksteady i utgangspunktet, den låten der. Det er bra sagt, det.

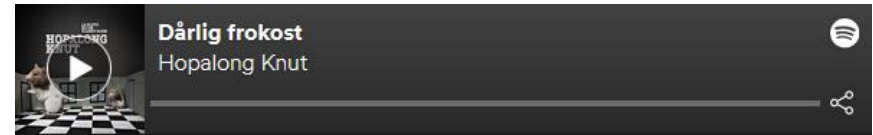
- *Og så er det et bassriff som er veldig gjennomgående, både på vers og refreng går og går det. Er det du som har skrevet det, eller bassisten?*
- Det er i hvert basert på noe som jeg har skrevet eller laga. Om det ble helt sånn som jeg hadde tenkt, husker ikke jeg, men det var ideen at det skulle gå et sånt riff som det der, ja.
- *Orgelet her er veldig aktivt. Det starter med dype akkorder, men skifter til lysere toner på verset. Den er litt orgeldrevet, hele skiva?*
- Ja, det er interessant du sier det. For det er den første plata med Kriss. Så han er veldig aktiv til å spille. Han er kjempeflink òg, da. Så det var han som var ivrig her. Litt annen type organist enn Anne Brit (Petersen, som spilte i bandet før, forf.anm.) Han var mer på. Det som kan vært frustrerende med Kriss er at han nekter å gjøre ting enkelt. Må liksom tvinge ham til å ikke gjøre for mye fiksfakseri, og så er det vanskelig, han klarer å lure det inn. Om det ikke kommer på tape, tar han det i hvert fall live. (latter) Klarer ikke å dy seg.
- *Hun som var før, lå litt mer på kordene og holdt seg litt mer på kompet?*
- Ja. Det stemmer. Lå der. Kriss var mer frampå. Jeg har ikke tenkt på det du sier, men vi bruker vel mye orgel helt sånn i starten. Det blir jo brukt en god del i reggae. Det var interessant at du tenkte på det.
- *Mens det er blåsermellomspill er det perk under, i form av pinne. Er det tenkt at det skal være en slags opptrekksmotor? Trrrt. Trrrt. (latter)*
- Det er ikke jeg som har funnet på det, men det var litt morsomt. Det er mulig noen har tenkt det, men jeg var ikke med på den tanken, hehehe. Det er i det hele tatt mye mer

- perk på den plata der. Bruk av det. Vil jeg mene. Det er Rolf Martin som er veldig glad i å spille på pinne, da, sjø. Det er han som var sjefen for perk-kompet.
- *Jeg har et spørsmål om teksten, som handler litt om å drive rundt i livet. Men den shortsmetaforen? En «shorts som jeg kjøpte i fjor», er det et symbol på å ikke komme seg fram?*
 - Det er jo sånn med metaforer at en ikke kan være idiosynkratisk, og jeg tror veldig mye av det jeg har gjort er idiosynkratisk. Tanken min er at å gå i shorts er ganske optimistisk. Men det (shortsen, forf.anm.) er jo bare noe gammelt ræl som har blitt liggende. Det er både òg som jeg har tenkt. I hvert fall i mitt hode var det sånn. Jeg tenkte også på det som en parafrasering av «snøen fra i fjor».
 - *Er det litt sånn at shorts hører ikke hjemme på de fleste arbeidsplasser, det er sånn man kan bruke i ungdommen, å ikke bli helt voksen?*
 - Nei, jeg tenkte ikke noe sånt rundt det, jeg bare brukte det som en tanke om det jeg sa i stad, en slags avdempa optimisme. Den er ikke total.
 - *På outroen er det applaus. Var det en spontan jubel fordi det var et bra take, eller var det planlagt?*
 - Nei, det er interessant du sier, jeg syntes det var en veldig toskete greie som jeg var veldig uenig i, men ble nedstemt på. Jeg vet ikke hva som var beveggrunnen for at man absolutt skulle ha det der. (latter) Det er noe jeg ikke står inne for. Jeg ser ikke meninga med det. (latter) Men nei, jeg ble nedstemt på det. Det var en bejubling over at det var ganske morsomt. Men jeg skjønnte ikke poenget. Det er sånne ting som irriterer en etterpå. Slag som man ikke har tatt, som man egentlig i ettertid ser at man skulle ha tatt.
 - *Jon Anders: Hvorfor kom det med? Hva er det man klapper for?*
 - Godt spørsmål. Kanskje vi klapper for Rolf? Det her er jo Rolf i et nøtteskall. Stadig nye retninger i full fres. Uten ror og med strikkmotor. Og så er det en fin låt! Vi var i studio og hadde det artig. Jeg tror rett og slett at, hvis jeg skal snakke sant («Hvis»? Håper du kun har gjort det, hehe, forf.anm.): Vi legger på klapp fordi vi synes det fenger litt ekstra, og så har vi det gøy. Og da klapper vi, hehe. Så det er et spontant resultat av å ha det kjekt i studio.
 - *Man kan jo se for seg at dere klapper i studio etter alle låtene (latter), og så klippes det som regel bort, men så ble det med denne ene gangen.*
 - Jeg har ikke noe godt svar på det, men det er ikke planlagt. Jeg vet ikke hva Rolf sier, om han hadde en plan med å sette det i gang, det kan jo hende at han hadde. Jeg tror jeg er med å klappe der også, jeg tror jeg er med fordi jeg hadde det fint. Det er forskjellen på meg og Rolf – Rolf har en plan, Rolf har tenkt gjennom noe, mens jeg klapper bare fordi jeg har det fint. (latter) Det er litt typisk. Du ville sannsynligvis, om du hadde intervjuet flere, fått flere forskjellige svar her. Og jeg tror at alt er sant. Og det er litt beskrivende om oss. At vi er ganske forskjellige, forstår ting ganske forskjellig. Ulike tilnærminger til musikk, fra det helt intuitive til det ganske dypt teoretiske. Noen av oss forstår alt som skjer, hvorfor låtene fungerer, hvorfor de ikke fungerer. Noen bare kommer med intuisjoner og har ikke et språk for noe som helst. Så det er ganske stor forskjell i kompetanse og måte å uttrykke oss på; hva vi liker og hva vi hører på til vanlig. Og hvordan vi forstår sånne prosesser – som den klappinga der, da.

«Dårlig frokost»

- *Først skal jeg meddele en liten kuriositet: Det ligger en låt på Spotify med ganske lignende riff som melodica-partiet på denne. Låtskriveren lover at det er helt tilfeldig, for han lagde låta for mange år siden. Låta heter «Albert Broccoli». Låtskriveren vil bare ha sin skyld ut av veien...*
- Det er artig, det utspiller seg jo fra samme referanseverden.
- *«Dårlig frokost» er reggae-ish, egentlig med litt interessant struktur. Det melodica-partiet er på en måte et instrumentalt refreng.*
- Ja, det er sant.
- *Tekstmessig er det mer outsiderperspektiv. Men akkurat det med hjemmebrenning, der er jeg litt på bortebane. (latter)*
- Nettopp! Hva er det du tenker på da, egentlig?
- *«Den sursøte lukta av dønn gammel karsk», jeg hva ingen formening om hvordan det lukter. «For dårlig brent», jeg veit ikke hva som er dårlig og bra brent. Men det veit vel dere som er trøndere! (latter)*
- Nettopp. Igjen, jeg har ikke tenkt på det. Tok det for gitt. Kommer fra bøgda, vet du, så da har vi et forhold til det. Når det er dårlig brent, lukter det aceton. Det er veldig stram acetonlukt, gjerne også dagen derpå når alt har blitt kaldt. Liksom et veldig surt teppe du kjenner veldig godt. Det er forsøk på å dele av vår erfaring (humring) til folk som åpenbart ikke har kjent den lukta der.
- *Men det er morsomt, det. Teksten har for så vidt samme setting som de andre, men den har ikke noen resolusjon. Det er et gjentakende moment at «han prøvde å komme seg bort», er det en åpen slutt?*

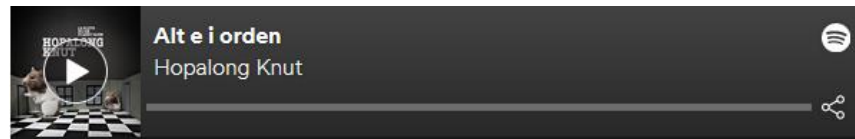
- Ja, teksten ender ut i et spørgeteikn. Det er ingen som veit. Men han gjør nå et forsøk. Ut ifra de forutsetningene som han har. Det handler om å ikke fornekte, ikke fortrenge. Bare ta det med seg, prøve å gå videre. Ikke bli hengende fast i elendighet.

- *Her er det en outro med et litt spaca orgelriff, og det er lagt på space-lyder. Som på «Mager trøst» også, litt kosmisk outro. Hvem sin idé er det? I kreditten er teknikeren kreditert for space echo, er det han som har funnet det på?*
- Nei. Det er jo fordi vi begynte å spille veldig mye med space echo. Vi har brukt det som instrument, det er Jon Anders som har operert space echo. Det er egentlig bare brukt som et instrument. Samtidig så åpner det veldig, det blir plutselig veldig svært. Noe som kanskje er lite, blir svært.
- *Så det har ikke noe å gjøre med lyden av romraketter som suser forbi?*
- Nei. Men det er mulig noen andre har tenkt i den retningen. Jeg har ikke kontroll på alt som skjer... Det er jo det som er både positivt og negativt, at i produksjonene våre er det ikke én mastermind, hehehe. Det er litt sånn med bandet, det har vært veldig mye kompromiss-basert med utgangspunkt i veldig forskjellige smaker og interesser. Vi lar litt forskjellige retninger vi har som preferanser. Så veit jeg ikke om det som blir resultatet er helt der, som er det optimale, da. Det blir aldri sånn som i hvert fall jeg har tenkt det. (munterhet)

- *Kompromisset er jo veldig bra, så da kan man bare tenke seg hvordan det ellers ville ha vært uten kompromisser.*
- Vanskelig å si!
- *Sangen ble også trukket fram av BT, Trønder-Avisa og Adresseavisa som favoritt.*
Jon Anders:
- Jeg har en personlig favoritt i «Dårlig frokost». Det er fordi det er gøy å spille fort, for så vidt, men jeg liker godt disse som er litt mer nedpå, litt mer groovy. Synes det er artig, et fint riff og kompet ligger fint i det tempoet, synes jeg. Men det er personlig synsing, da.

«Alt e i orden»

- *Har de som var kritikerfavoritter, også vært livefavoritter? «Uten ror» og «Dårlig frokost» og...*
- De du nevner, men også den coverlåten vi har, har vært det, sånn jeg opplever det. «Alt e i orden» har vært en live-sak, da, i høyeste grad. Rett og slett fordi at det blir veldig bra stemning. Folk koser seg og er med, roper med.
- *Det er vel ganske forventet fra låtskriverens side? Jeg har notert meg at låta er tilsynelatende en motvekt mot det melankolske. Men neida! Her kommer det «hvis jeg hadde en venn», «flukt fra mitt eget babylon» og så videre.*
- Det er ikke noe tjo og hei på campingplassen, det her heller nei! (latter)

- *Du sa at den forrige låta er om å ikke fornekte, mens denne låta da vel er om å fornekte?*
- Ja, det er jo egentlig det. Men samtidig er det ikke noe om å dømme den fornektelsen. Det er ikke noe ønske om å si at det er gæli eller ikke, egentlig. Det er bare en skildring av et forsøk på å holde hodet over vann. Et frenetisk forsøk på å holde hodet over vann, er det egentlig fortellinga om.
- *Alle kan jo tenke at de er i Babylon en periode, og vil komme fri fra ett eller annet. Men man må kanskje ha hørt på reggae for å ta referansen? (latter)*
- Ja, kanskje det? Ja, det er sant det.
- *Eller ha lest mye i det gamle testamentet, eventuelt.*
- Ja, det er folk som har gjort det òg. Jeg syntes det var litt morsomt å bruke Babylon som metafor – sånn klassisk reggae-metafor – i den sammenhengen, sammen med det andre.
- *Både «Alt e i orden» og «Sukker» har tangentsolo. Er de improviserte eller er det alltid likt?*
- Ja, det har de, ja! Det er ikke alltid likt, nei, men det er jo samme utgangspunkt.
- *Gitaren her og andre steder spiller litt sånn blues-/swing-aktig med noen deler av skalaer.*
- Ja. Det kan være, det. Det kan ha med gitaristen, med hans bakgrunn. Både han og Kriss er hjelprofesjonelle, vet du, Kriss er det fortsatt. Så de har jo spilt med mye forskjellige folk. Men jeg har ikke tenkt over det, egentlig, men når du sier det, har det med spillebakgrunnen hans. De han har spilt med før, kanskje. Han har spilt sammen med Hans Bollandssås veldig mye før. Det er litt morsomt at du sa, jeg har ikke tenkt på det.

«Sukker»

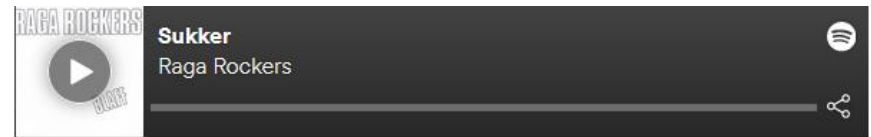
- *Hvorfor valgte dere denne coveren?*
- Det er ikke jeg som har valgt den i det hele tatt, det var faktisk... Den hadde de spilt endel før jeg kom tilbake. Da prøvde man å spille endel cover. Det er Rolf Martin som har arra den der. Det er et knallbra arr. Løsninga, sånn jeg tenker det, er litt samme måte å løse som Reel Big Fish løser «Take on Me». Samme oppskrifta.
- *Var det intensjonen?*
- Det veit jeg ingenting om. Men det er på en måte referanse til den verden, for så vidt, regner jeg med.
- *Som en cover er det godt løst, og det samme synes Østlendingen, BT, Trønder-Avisa, men ikke Adresseavisen, de syntes det var en «ikke mer enn grei» cover.*
- (latter) Artig. Synes den er knallbra jeg. Det er sjelden at jeg synes, men den synes jeg er veldig bra.
- *Jeg vet ikke hva som er forskjellen på sukker og honning, da. (Jamfør «Å sukker, å ja, og honning, å nei», forf.anm.)*
- Jeg har ikke satt meg inn i teksten til Krohn, jeg...

Jon Anders:

- Vi var med på tribute-plata til Raga Rockers. I den sammenhengen fikk man jo tildelt låter etter hvert. Men vi dreiv og leka oss med Raga-cover i forkant av det. Vi lagde flere Raga-covers, som havna av god grunn i søppelbøtta, men den låten der ble med oss. Det var Rolf Martin fra

Spidergawd (ikke Rolf Martin fra Hopalong Knut? forf.anm.) sin idé å lage den sånn. Å lage den litt sånn amerikansk tredjebølge-aktig, type No Doubt – og Dead Kennedys, mer skate-punk-aktig – var tankegangen bak det. Den blei med oss, den svinga jo fint. Den ble jo ikke med på tribute-plata. (For det ble «Øde øy». Det var Anna P. Melkild, tidligere kjent fra Sassybeat, som fikk covre «Sukker» på tributealbumet, forf.anm.) Men den ble spilt masse live og var med på plata og vi lagde video til den. Den er kjempeartig å spille, iallfall. Går fort.

- *Dere har jo forbedret den endel, med blåser-«licks», bra solo på tangenter og...*
- Ja. Kriss er jo en tangent-helt.
- *Kristin har også litt mer spennvidde i vokalen enn Krohn, som her synger monotont. Så låta er bedre enn originalen, etter min mening.*
- Det er jo veldig kult at du synes.

- *Dere lagde også musikkvideo basert på den lille boksen som er fotografert på albumcoveret?*
- Ja, den var det jeg som lagde. En stop-motion-video. Det var med det samme Ames'-rommet som vi brukte på coveret. Så lagde vi pappfigurer av alle sammen, så tok vi noen tusen stillbilder og satte det sammen. (Papirfigurene av Hopalong Knut-medlemmene beveger seg i takt med musikken. Blåserne forsvinner også ut av bildet når blåserne ikke spiller, forf.anm.)

- *Hvor lang tid brukte dere på det?*
- (latter) Altfor lang tid! Uff, hvor lang tid vi brukte? En ting var å tegne figurene å fargelegge dem i Photoshop og klippe dem til og lime dem på papp og få dem til å stå – og alt måtte være bevegelig, så det var mye pirk. Så vi endte opp med 2,5–3-minutts video og mange timer med arbeid. Men det var jo kjempeartig. Kjempeartig.

- *Før, da dere starta bandet for eksempel, lagde man videoer for å vises på NRK Svisj og disse tingene her. Var det meningen å bare ha denne videoen ute på Youtube, eller hva slags tanker hadde dere med videoen?*
- Den siste videoen var en Youtube-video. Så vidt jeg husker var det ikke noe Svisj eller noe, det var slutt med disse programmene på tv. De tre andre videoene («Feilkalibrert tidsmaskin», «Jabbsaft» og «Evolusjonens trøst», forf.anm.) var innom Svisj og et par andre av disse programmene hvor

man kunne stemme fram. Men ellers var det bare for Youtube, ja.

- *Hadde dere noe spesielt mål om antall views?*
- Nei. Flest mulig. Videoen ble lagd fordi det var gøy å lage stop-motion-video, og fordi det var morsomt å lage figurer og se hva man kunne få til. Jeg hadde ikke laget noe sånt før. Så det var utelukkende et overskuddsprosjekt for moro skyld. Og så ser det artig ut fortsatt. Det var en lavkostnadsproduksjon lagd av papp og skrevet ut på rimelige skrivere. Det er da det er morsomt, når man bare gjør ting for moro og så får man det til. Gjør det sjøl!

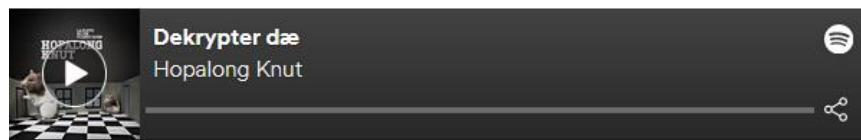
Fra nå kommer vi til sangene som er skrevet av Jon Anders Lied. Derfor fortsetter han som hovedintervjuobjekt i resten av boka. Men først, som en bonus og for å øke feelgood-faktoren, her er alt det som er postet i Youtube-kommentartråden til «Sukker» – spesielt den siste varmer om hjerterota:

- «Bra gjort»
- «Stilig!»
- «Good. Very good»
- «прикольный клип»

«Dekrypter dæ»

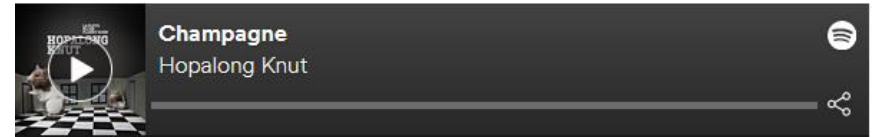
- *På skiva kommer alle Rolf sine låter først, så kommer coveren, så kommer dine, og så kommer Kristin sin til slutt. Er det noen spesiell grunn til det?*
- Det er ingen bevisst grunn til det, men vi prøver jo å sette sammen en slags rekkefølge som gjør at det skal være greit å høre på. Jeg har jo alltid synes at Rolf sine låter har vært de

beste. Så kanskje er det rett og slett fordi man tar de beste først. Og da kommer resten etterpå. Tankegangen her er jo at det skal være en variasjon mellom låter som har litt tempo og som på en måte er mer rocka, og de som er litt mer nedpå, så det skal være en slags variasjon i plata. Så jeg ser «Dekrypter dæ» og «Hell i spell» og «Mager trøst»: Du har et par rockelåter eller låter som sprer litt mer energi imellom disse låtene her. Men siter meg gjerne på at Rolf sine låter kommer først fordi de er de beste. (Sitere, ja! Her står jeg og kan ikke annet, forf.anm.) Da blir Rolf glad også.

- *Skreiv du «Dekrypter dæ» rett før skiva kom, eller var den eldre?*
- Tror jeg skrev den året før, ja. Den handler jo om å prøve å forstå folk. Når man spiller i et band som Hopalong Knut, som er sammensatt av en merkelig blanding av folk med veldig forskjellig bakgrunner og interesser og sånt, er det av og til store problem med å – hehehehehe – dekryptere dem. Det er ganske interessant at vi har blitt et band. Og at vi har holdt på så lenge og hatt det så gøy sammen. Og vi er ganske forskjellig. Det er nok sikkert noe av styrken i bandet også. Så det handler rett og slett om å desperat forsøke å forstå hva folk prøver å få sagt.
- *Aha. Det kan likeså godt handle om vennskap også. Eller bekjentskap for den del. Jeg tenkte først at det handla om kjærlighet, men det må jo ikke det.*
- Altså, man gidder jo ikke å prøve å forstå hverandre hvis ikke man bryr seg om dem. Den handler jo om kjærlighet på et vis, for den er jo på en måte skrevet om... Den handler om at man faktisk har et ønske om å forstå folk, og det er jo først når man har kjærlighet til noen at man forsøker seg på det. Det var i utgangspunktet ingen kjærlighetslåt, men jeg skjønner godt hvorfor du sier det. (Sett i ettertid kan også sårheten i vokalen til Kristin Jensen ha bidratt til at forfatteren tenkte på dette, forf.anm.)
- *Det er litt fremmedordbruk her. Har du tenkt noe over det, eller er det bare vanlige ord for deg?*
- Dekryptere deg, tenker du på? (Ja, og ord som «randomiserte», forf.anm.) Altså, jeg har jo bakgrunn for å være litt nerd, sant? Har vært datamann en gang, òg trodde at livet mitt skulle drevet med data og skulle bli noe innen det feltet. Etter hvert tok det en anna retning. Men det er ord som jeg har likt, på ett eller annet vis. Det er bakgrunnen. Det er artig med ord, andre ord, som man ikke bruker så masse.
- *Det er flere av dere som jobber på eller rundt universitetet, også Bård Li som var med på tekstfronten, og de tidligere skivene heter ting som «feilkalibrert», «evolusjon» og litt sanne naturfaglige ting.*
- Dette her er – hvis vi skal være helt ærlig – Rolf sin måte å skrive tekster på. Rolf sine ideer, altså, Hopalong Knut er jo egentlig Rolf Johan sin idé. Det er han sin verden. Og jeg tenker at litt av grunnen til at Rolf sine låter er de beste: Jeg føler det litt som at jeg er en copycat. Når jeg skriver mine låter til Hopalong, så skriver jeg dem inn i universet til Rolf på et vis. Og så synes jeg at jeg får det til – nesten. Men det er veldig hyggelig å høre at det er noen som, at du, liker det. Og det er veldig gøy å skrive inne i det universet. Men Rolf er

«Champagne»

- god på å leike seg med ord og til å få rare ord til å høres ut på en ny måte. Så det er inspirert av Rolf, det at jeg leiker meg med disse ordene. Jeg tviler på at jeg hadde skrevet den typen tekster hvis jeg ikke hadde spilt i band med Rolf i mange år først. Det handler jo stort sett om den lille mannen eller dama som på et eller annet vis forsøker å forholde seg til en komplisert verden på best mulig måte og prøver å hevde seg.
- *Hvordan har låta vært live?*
 - Jo, altså, jeg synes at bandet svinger ganske fint når vi spiller sånne nedpålåter, jeg liker det. Som er litt mer mot afrobeat, litt mer mot reggae, jeg synes det er gøy å spille det. Det virker som folk liker å høre oss når vi spiller raskere, men jeg synes det er gøy å spille dem, jeg synes det åpner opp for en del muligheter. Jeg hører egentlig mer på den type reggae sjøl, Aggrolites, jeg liker disse tidlige tinga fra 60-tallet, Don Drummond og det som skjedde på Jamaica, den første, tidlige skaen der. Så jeg synes det er fint å spille, jeg liker det. Kompet – trommer, bass, gitar og orgel – svinger veldig fint på disse litt mer nedpå låtene.
 - *Ja, for det kom jo med ska-punken, det med å spille upstrokes i 220 bpm, hehe, det har ikke noe med gammel ska å gjøre.*
 - Ja. Og jeg liker sånn: (synger en rocksteady-grove) som ligger sånn at du får lyst til å danse, mer enn å hoppe. Mer nedpå og groovende.

Rolf:

- Det fungerer live å ta ned ting, så du får den kontrasten. Det gjør det, jeg opplever det. Å ta det nedpå ja. Det funker!

Første spørsmål til låtskriver Lied er inspirert av en konsertanmeldelse i en avis – nok en gang Rana Blad. Hele artikkelen hadde tittel «Skåååål!» og brødteksten begynte slik: «– SKÅÅL! for vi har fortjent det, synger Hopalong Knuts ubestridte ledestjerne Kristin Jensen, og løfter halvliteren høyt over ett (sic) halvfullt langtelt».

- *På overflaten er denne låta et massivt publikumsfrieri: «Ja, vi skal drikke» og jeg kan se for meg publikum synge med på det.*
- «Champagne»-teksten er jo en parafrasering av et dikt som heter «Republikanerne» av Welhaven. «De hadde champagne, men de drakk den ikke». Og det er egentlig en ironisk tekst – som handler om å leve i luksus og være revolusjonær. Og det er for så vidt en litt selvkritisk tekst også, her jeg sitter i Trondheim med stort hus og fast jobb blant de rikeste i hele verden, og så sitter jeg her og er sosialist og prøver å late som at jeg redder verden, fra min fine parkett og dyre sjampanje. Så «de hadde champagne, men rørte den ei» skriver Welhaven, mens vi har sjampanje og vi rører den. Vi drikker den uten skam. Det er det den handler om, da.
- *Ja, jeg tenkte meg at det var en kritikk mot – salongradikalere, har jeg skrevet, da.*
- Ja, og jeg treffer jo meg sjøl der.

Diktet er nokså langt, så hele diktet kommer ikke med, selv ikke i ei ebok uten plassbegrensninger sånn sett. Men et utdrag er det plass til. Settingen er en kafé i Paris hvor noen unge radikale gjør sin entré, og en av dem holder en flammende tale.

Da jublete Flokken, og atter det lød:
'Champagne, Garçon, paa Tyrannernes Død!'
Men just da de løste den skummende Drik
saae de en Fremmed med studsende Blik;»

Den fremmede overhøvler radikalerne for livsfjern holdning; jeg skal ikke helt spoile grunnen til at han gjør det, men etter at den fremmede har talt er ikke lenger stemningen så flammende:

De saa paa hverandre. Han vandred sin Vei.
De havde Champagne, men rørte den ei.

- *Men det er en litt forkledt partylåt, i hvert fall live.*
- Den er et publikumsfrieri, og det er en forkledt partylåt. Men dét er jo Hopalong Knut. Forkledte partylåter. Skrive om depressive ting i god stemning. (latter)
- *Outroen er veldig spesiell, da, med theremin og honkytonk-piano. Lagde du også det?*
- Akkurat det husker jeg ikke. Det er jo de samme akkordene, men jeg har en mistenke om at det er Kriss som satt og klimpra på piano på et eller annet vis, og spilte dette her på piano litt halvt på tull, uten at jeg husker det. Men det kan også ha vært Rolf sin idé. Det kan også være noe som Rolf kunne kommet på.
- *Så kanskje dere hørte Kriss spille dette, og så: «Det må vi ta med på skiva!»*

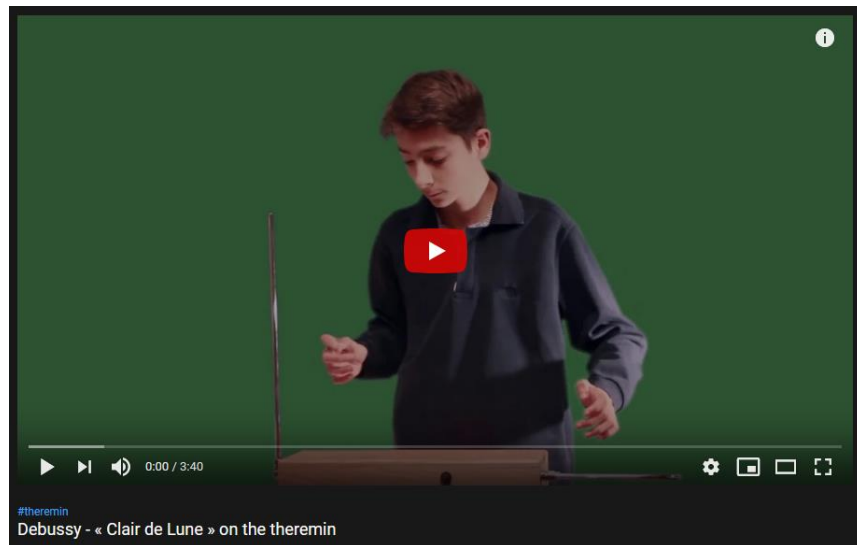
- Ja, litt sånn. «Den er fin. La oss gjøre det».
- *Du er kreditert for vokal, men det er det mange som er på albumet. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 stykker! Men hvem gjør hva av det?*
- Jeg bruker ofte å være med på litt sånn roping. Men det står sikkert 6–7 vokalmikker på scenen når vi spiller. Alle er med og synger. Og det at det er så mange som er med i studio også, er en konsekvens av at vi skulle prøve å dubbe mindre. Altså, det skal ikke være den samme stemmen som går igjen. For å få litt beef på innspillinga var tanken: La oss bruke alle stemmene, bruke forskjellige stemmer, heller enn at den samme synger på alt. For det gjør vi live også. Det var også en tanke om å prøve å gjenscape litt av det vi gjør live.
- *Hvem er det som er hovedbackingvokalist, da?*
- Når det er vanskelige ting, når det er ordentlige ting som skal synges, er det Einar på gitar eller Rolf Martin på barysax eller Kriss på keys som er de som synger mest. Kanskje Rolf Martin blir brukt mest. Så hvis du hører fine andrestemmer, er det som oftest Rolf Martin. Hvis du hører noe stygt på trøndersk med sunnmørsk aksent, så er det meg. Hehe! Type på «Tandempandemi» og «Champagne», sikkert. («Skåååååå!»-ropingen antakelig, forf.anm.) «Uten ror og med strikkmotor» synger jeg vel på. Men når det skal være fint får jeg ikke være med, av en eller annen grunn...
- *Du får starte soloprojekt!*
- Ja, jeg har noe sånn tulle-soloprojekt i tilfelle det finnes popstjerne-gener i meg.
- *Du er også kreditert for tuba, hvor er det den er?*
- Ja, hvor er det tuba hen på den plata her? Eh... Ja, det er tuba på introen til «Mager trøst». På introen på den plata er det et korps. Det er jeg som spiller tuba. Det kan også hende det er

en tuba på outroen på «Champagne», men det husker jeg ikke helt.

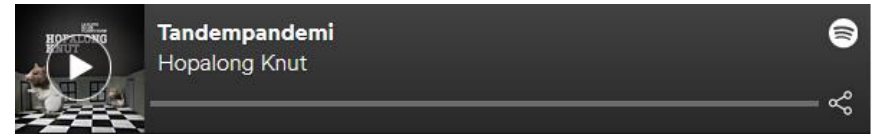
«Tandempandemi»

Apropos outroen tar ikke Rolf æren for å ha lagd den:

- *På outroen får vi endelig instrumentet theremin.*
- Ja, det ble med, den og ja. Gjermund som bygde den sjøl. Han laga seg en sånn en.
- *Dro han den med seg rundt live?*
- Den ble brukt live, ja. Også kobla opp mot space echo, så vidt jeg husker. Av og til.
- *I tillegg til diktet tenkte på en litt annen referanse også. Trikken i Trondheim. Den har ikke fått like mange sanger tilegnet seg som t-banen i Oslo. Men det er en trikk i Trondheim også? For det leste jeg om i boka L av Erlend Loe.*
- Ja, nettopp. Ikke som jeg veit at det er en referanse til det.

Et eksempel på spilling av theremin.

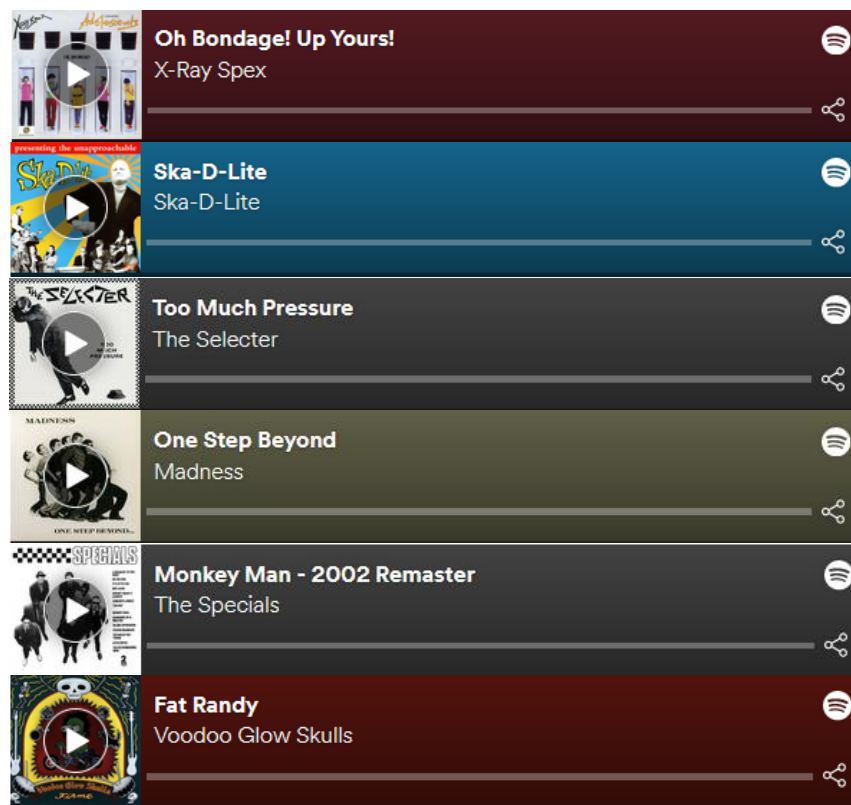
- *Jeg leste en morsom anmeldelse, som var litt dårlig skrevet, da. Adresseavisa kalte «Tandempandemi» for masete, og «ekstra masete ettersom låten temamessig er to år for sen». Da tenkte anmelderen på svineinfluensaen i 2009. (latter)*
- Ja, det var det. Jeg husker den der. Nå var det morsomt, jeg ble oppringt i år av NRK Sør-Trøndelag, som ville intervju meg om den sangen der. For de mente den var blitt så veldig aktuell igjen. Den har jo egentlig ingenting med sanne pandemier å gjøre. Sånn som jeg sa der: Den handler vel mer om en tid der jeg følte meg evig singel, og i tillegg brøyt sykkelen min ned. Jeg fikk kjøpt meg en gammel tandemsykkel på loppis. Så jeg sykla rundt aleine på en gammel tandemsykkel og var singel. Det føltes som om alle andre var – det var en pandemi – med folk som hadde kjærester. Det var der inspirasjonen var.
- *Det er litt av et symbol, da, å sitte alene på en tandemsykkel. Men det å være singel mens andre blir par kan ha en annen side også, nemlig at de som blir par blir mer dølle. (humring) Hva tenker du om det?*
- Ja, ikke sant? Definitivt. Det er også en del av det. Det handler om å føle seg utafør. Men det var ganske morsomt å sykle rundt på den tandemsykkelen, og av og til plukke opp folk. Det er overraskende morsomt å sykle tandemsykkel, så det hadde sine positive sider også. Og så er det litt sånn ordleik, det her også. Forsøk på å være Rolf.

- *Ja, det er noen doble betydninger der som du også kan høre i hip hop. «Dråpesmitte, sprer seg snart til fisk», for eksempel. Har du noen inspirasjon fra hip hop på noen måte?*
- Altså, jeg hørte ganske mye på norsk hip hop. Dette var jo etter samarbeidet vårt med Gatas. Jeg hadde jo vært glad i norsk hip hop. Så vi var fans av, jeg var fan av, Gatas før vi hadde et samarbeid med dem. Måten å rime på, måten med alliterasjoner, måten hip hop skriver rim på. Opplever jo at det har inspirert masse av moderne tekstskriving også, den måten å rime på, måten å skrive på, hører du igjen ganske tydelig rundt omkring. Men jeg har aldri gått eksplisitt til verks, det er intuitivt i så fall, av assosiasjon, ikke noe sånn gjennomtenkt.
- *Rolf: Det er ikke så mange ganger du spiller solo, men her gjør du det.*
- Det er vel fordi Jon Anders likte måten jeg kunne spille den på og ta den ut på den mest outrerte måten jeg kunne. Fordi jeg har jo referansene og måten å spille på – «det er ingen som spiller sånn gammel punksaksofon som deg», er det noen som har sagt. Så det var egentlig greia der, da fikk jeg for en gangs skyld beskjed om å ta det helt ut. Hehe. På grunn av den referansen, da. Jeg har en måte å spille på som er litt i den retningen. Jeg har vært gjest i noen andre band for å for eksempel spille X-Ray Spex og sånne ting. For han skulle ha dét, han ville at det skulle være i den retningen.
- *Det minner meg også litt om en solo på ei låt om heter «Ska-D-Lite» av et band med samme navn, nederlandske. (Ska-D-Lite er ikke så kjente, så dette sendte jeg over til Bye, forf.anm.)*
- Ja, jeg er enig i det. I uttrykket og måten å spille på. Absolutt. Det første som slår meg: Likheten er jo i måten begge spiller sax på, den veldig innbitte rå-blæsinga som er veldig med den type klang på, klangekko, som er veldig 80-punk, eller 79-punk-saksofon, faktisk. Sånn gammelpunk med saksofon i. Det er egentlig en blåseteknikk som en som er en ordentlig saksofonist ville sagt: Sånn skal man ikke blåse på saksofon. (latter) Men det er punkesax, da. En veldig tidstypisk måte å spille på. Det er litt X-Ray Spex-sax, den er litt annerledes, men det er litt i samme verden. Så det var det som slo meg: Ja, dette hørtes også ut som en saksofonist i et punkband som har saksofon. Det som slo meg først, da, gjelder anslaget i starten, da fikk jeg veldig fort assosiasjoner til Pauline Black sin «Too Much Pressure». Starten på «Too Much Pressure».
- *Når jeg tenker på andre saxsoloer fra ska-historien, har du Madness' «One Step Beyond».*
- Ja, okey! Den ligner på den, ja? Det er ikke så rart, for det er jo skalaer som ligger i fingrene. Jeg bruker bare å slenge ut, så det er jeg ikke overraska over, det gir mening. Men det har ikke vært noe bevisst, nei. Det kunne ha vært noen som hadde sagt at det skulle være i Madness-verdenen, men det får jeg ikke helt til å stemme i forhold til karakteren på låten.
- *Nei, for meg er «Tandempandemi» en third-wave-låt.*
- Det er jo et forsøk på det òg da, eller, det er jo det. Det er egentlig litt rart, synes jeg, fordi Jon Anders er ikke det. I hvert fall ikke nå lenger. Jeg har jo slitt med å egentlig prøve å få endel av låtene i den retningen. Men noen har dratt i andre retninger på noen låter.

Jon Anders:

- Hvis jeg husker rett var det et punkband som het X-Ray Spex. Det er lenge siden jeg har hørt på det, det er sikkert ti år sia. Skal tro om de har en saksofonist? Ja, det har de, vet du, som spiller litt sånn skakt og hylete. Hvis jeg husker rett, var det en X-Ray Spex-assosiasjon der, den soloen der. Det er som å prøve å spille gitarsolo på saksofon.
- *Gitaren, for å ta den, har litt sånn blueslyd, twang kalles det kanskje.*
- Altså, det er tenkt som en punklåt. Men du ser på introen, der er det nesten en bluesrockgitar som ligger der. Det var det gitaristen som gjorde, Einar sitt riff.
- *Den gitarteknikken brukes på en god del låter på denne skiva.*
- Altså, Einar har jo spilt endel blues, og har et forhold til metal og bluesrock og sånt. Så er det også litt rockabilly-ting som blir brukt i skaen rundt omkring. Du hører innimellom er det noen twang-riff og twang-fills. Plutselig er det en eller annen som spiller sånn: dwængi dwængi dwængi dwængi dwæng (For å forstå det Lied synger nå, tenk i retning av introen til «Monkey Man» av The Specials, forf.anm.). Så det er liksom å plukke opp en sammenheng og sitere litt fra andre greier.
- *Hovedriffet er av høyeste internasjonale klasse hva gjelder ska punk. For det er ikke så mange norske band som har like bra driv som for eksempel Voodoo Glow Skulls, en av mine favoritter. Du sa det var ei punklåt òg, er det inspirert av noen slike band?*
- Ja, hvem er det egentlig inspirert av, da... Det er ikke noen direkte. Jeg husker ikke helt hva jeg hørte på da. Jeg har hørt Voodoo Glow Skulls, men ikke sånn kjempemasse. Men jeg har jo hørt alle disse store punkbanda og skabanda. Alt fra Clash og Sex Pistols og alle disse største da. På norsk er det jo

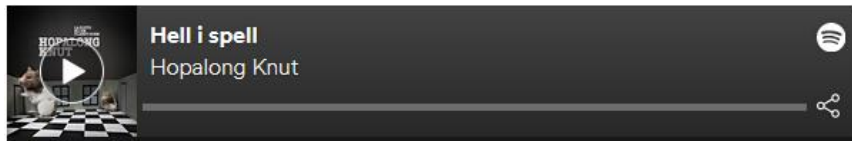
Jokke og Raga Rockers og Kjøtt og sånn. Men jeg klarer ikke helt å komme på direkte referanser for den låta. Det var mer sånn: La oss lage noe fort og med fuzzgitar. Der vi kan få lov til å rope litt. Det er på et ellet annet vis brutt ned til noe så enkelt. Det var gøy å spille fort.

«Hell i spell»

Denne må vel også kalles reggaelåt. Teksten har mye av det samme innhold som «Dekrypter dæ», men her er det definitivt

snakk om et forhold, jamfør referansen «hell i spill, uhell i kjærlighet». Derunder handler det om dårlig kommunikasjon, mens her er kanskje saken den at forholdet er for bra, for glatt og forutsigbart? Kanskje det til og med er hos jegpersonen at problemet ligger? Man kan kanskje se for seg at jegpersonen tidligere har ønsket seg et slikt stabilt forhold, men når hun først fikk det, var det ikke det hun ønsket seg likevel. Verken Bye eller Lied er særlig gira på å snakke om teksten, da de ikke har skrevet låta. Det har Kristin Jensen. I en ideell verden ville jeg intervjuet både henne og medforfatter på flere låter Bård Li, ja kanskje enda flere i bandet, men slik ble det ikke.

Blant anmelderne ble låta trukket som en favoritt i *Trønder-Avisa*, som også ga skiva 5. Låta runda av ei «helstøpt plate» hvor «låtmaterialet som helhet imponerer», skrevet av et band som virka friske og hadde hatt «godt av litt pause». En kuriositet av de mer kuriøse (og av de litt unødvendige, men kanskje litt morsomme, og kanskje tross alt med en ørliten link til albumet): Uttrykket «Hell i spell» har blitt skrevet i én norsk avis før, *Aftenposten* som i 1958 spurte: *Har De «hell i spell?»* Hvis man deltok i et lotteri kunne man nemlig vinne en Mercedes Benz 190, en fantastisk god premie egentlig, ettersom biler ikke kunne kjøpes fritt i Norge. Lotteriet ble arrangert av Norsk mentalhygienisk forening til inntekt for «opplysningsvirksomhet» landet over. Opplysning var det behov for, ifølge artikkelen:

«Nervepasienter kan være en påkjenning for sine nærmeste. Men verre enda er at det går tusener for lut og kalt vann iblant oss, hakket på, kanskje bent frem trampet på, fordi vi har så vanskelig for å forstå deres mange selsomme reaksjoner. Men talløse friksjons- og irritasjonsmomenter ville forsvinne, slitsomme oppgjørsscener og ødeleggende familietretter ville elimineres, oppspilte mennesker ville falle til ro og bli harmoniske og skadeskutte sinn ville heles, om vi lærte kunsten å forstå hverandre og hverandres nerveeiendommeligheter».

Nerveeiendommeligheter!

Har denne wildcard-referansen rett og slett en skjult kobling til «Hell i spell»? Talløse friksjons- og irritasjonsmomenter – er det ikke nettopp der vi der på låta? Jaja, nok om det. Av litt mer spesielle instrumenter på «Hell i spell» dukker melodicaen opp igjen. Videre får vi en lofi pianosolo og jammen dukker ikke space-lydene opp nok en gang. Det er faktisk vanskelig for meg å tro på at det ikke er et konseptinstrument i sammenheng med Pluto-temaet, men jeg får gjøre som enkelte andre: Når jeg ikke tror av meg selv får jeg *velge å tro* musikerne på deres ord. Jon Anders Lied har dette å fortelle om «Hell i spell»:

- Den har ikke jeg hatt noe med skrivinga å gjøre. Den handler vel om noen som er frustrert over å ha det litt for enkelt.
- *Kan du si litt mer om space echo, som du er kreditert for?*
- Space echo er et fantastisk stykke med teknologi. Det er en ekkomaskin, en maskin som er lagd for å lage ekko, altså lyd som repeterer seg sjøl. Og som er en kassettpiller med et

bånd som er relativt kort, så det går rundt og rundt. Og så en analog ekkomaskin der man spiller inn lyd på ett lydhode, og tar opp – så kan man justere farta på båndet – og har en veldig særegen sound. Dette er en gammel konstruksjon som er blitt brukt masse opp gjennom tida, som er mye brukt innenfor reggae, ska og dub. Som gjør at du får denne helt særegne ekkolyden som du gjerne hører på for eksempel dub. Jeg har et par sånne stående og ofte hatt med på scenen også. For det er en artig maskin å lage effekter og lage et klangteppe med.

- *Har det noe med Pluto å gjøre at det skal være litt sånn space?*
- (latter) Jeg skulle ønske at vi kunne si ja, men det her er nok... Men det høres litt spaca ut, det er sikkert brukt i musikk som er eksperimentell, klangbasert, som er litt på syre. Bruk av ekko er typisk der. Det er ikke direkte relatert til Pluto. Du kan bare skrive at det har det, for det hørtes bra ut!
- *Det er noe som går igjen på flere sanger, blant annet på «Dekrypter dæ» som du har skrevet, en slags romskipslyd.*
- Det er space echo. Ja, det blir litt spaca lyd av den. Jeg har faktisk aldri tenkt over at det er derfor det heter space echo, men det kan veldig godt hende. Det ligger masse på Youtube om space echo hvis du er nysgjerrig på det: Roland RE-201. Det er den som vi har brukt.

Helt til slutt kommer Jon Anders med en spøkefull spådom:

Roland RE-201. Fra Wikimedia Commons, lisens Public domain.

- Vi spilte i 2017 på Pstereofestivalen, så har vi spilt i bryllupet til Gjermund, bassisten vår, og så har vi spilt på en frivilligfest til de som jobba for flyktningene i Moria. (Til den som eventuelt leser dette mange år etter: Moria var en gedigen leir i Hellas for flyktninger som kom til EU fra Nord-Afrika, Afrikas horn, Midtøsten og Afghanistan. Faktisk den største flyktningleiren i Europa med opp mot 20 000 mennesker. Moria-leiren ble i 2020 tilintetgjort i brann, forf.anm.) Ellers har vi stort sett kjørt stasjonsvogn og hatt A4-jobber og vært A4-mennesker. «Late og sedate» som Rolf ville si det. Når ungene flytter ut, og vi skal begynne å komme i femtiårskrise og har lyst til å spille, skal vi ut og spille turneer med 70 prosent av energien vi engang hadde. (latter). Det blir helt fantastisk. (latter) Et middels coverband av oss sjøl.

Hopalong Knut

Energisk trønder-ska.

Hopalong Knut er kjent for sin pulserende liveenergi hvor det formidles stilrene skarytmer toppet med kvinnelig trøndervokal og blåserekke.

Bandet oppstod i Hommelvik rundt år 2000, og har siden da gitt ut platene Feilkalibrert Tidsmaskin og Evolusjonens trøst. Etter noen år med pause gav de i vår ut deres tredje fullengder La Pluto bli en planet igjen.

Hopalong Knut har blant annet samarbeidet med Gatas Parlament om bandet Samvirkelaget. Samarbeidet førte til platen Musikk i 2007, og de fikk masse oppmerksomhet for låten Stopp Volden som fikk Politiets Fellesforbund til å gå til søksmål mot bandet.

Bukta i byen (Driv) kl. 24.00

Bonus: Fra Nordlys' festivalbilag i 2011. Finn fem feil!

Register

Personer

Åge Aleksandersen	88	Rolf Johan Bye	kap. 3	Nicolas Fuentes	40
Andreas Alm	50	Erlend Bæver	kap. 1	Ellen Marie Garåsen	87
Adelbert Ames	99, 108	Hopalong Cassidy	86	Asle Gauteplass	kap. 3
Alexander Andersen	70	Egil Clausen	41, 71	Jørgen Gerner	14
Thomas Andersson	7	Dango	50-51	Annette Gil	20
Per-Øyvind Ardila	46, 59, 60, 64, 67, 74, 76, 79	Ulf Denneche	54	Trond Giske	93
Martin Augustini	50	Håkon Didriksen	7	Preben Grieg Halvorsen	30
«Banditt»	55	Halvard Djupvik	19	Steinjo Grieg Halvorsen	30
Ørjan Berre	kap. 3	Ilker Dursun	kap. 1	Kristian Hamang	kap. 2
Ilyas Bertal	77	Bente Bue Dypvik	41, 53	Dickie Hammond	72
Pauline Black	115	Eivind Dypvik	kap. 2	Dexter Holland	98
Hans Bollandås	108	Henning Dypvik	41, 53	«Hank» Dyvik Husby	36
Elling Borgersrud	100	Robert Dyrnes	50, 63, 64, 73, 74, 92, 97	Joakim Hval	70
Albert Broccoli	107	Jan Eggum	10	Sunniva Lind Høverstad	19
Martin Brostigen	kap. 2	«Ekspert»	28	Sven Trygve Haabeth	70
Bendik Brønne	kap. 2	Trond E. Eriksen	71	Billy Idol	86
Charles Bukowski	62	Marius Eymundsson	kap. 1	Steve Irwin	49
George «Dubya» Bush	50	Samantha Fox	7	Keith Jarrett	77
		Matt Freeman	42	Kristin Jensen	kap. 3
		Hans F. Friis	kap. 2	Jesus	3, 75
				Håvard Kallestad	83, 95
				Cheb Khaled	100

Anders Kjær	52, 54, 62, 65, 78	Johan Nygaardsvold	93	Hasse Vigeland	7
Are Kleivan	17	Lars Oskarsen	kap. 2	Gjermund Walstad	kap. 3
Tor André Knudsen	40	Mike Park	55	Simen Warp	40
Kjartan Kristiansen	17	Peps Persson	90	Johan Sebastian Welhaven	112
Michael Krohn	12, 108	Anne Brit Petersen	97	Erik Werenskiold	kap. 1
Bård Li	93, 98, 104, 111, 117	Pål Erik Plahte	50	Kristian Wibe	69
Jon Anders Lied	kap. 3	Pluto, hund	99	Mattis Brønne Wigestrånd	40, 81
Lars Lien	105	Chuck Ragan	72	Brian Wilson	46
Henning Linaker	38, 43, 81	Rannveig Revhaug	30	Johnny Yen	90
Magnus Lohne	52-54	Björn Rosenström	16	Knut J. Røed Ødegaard	99, 102
Bjørn Lossius	68	Hans Rotmo	100	Harald Øren	99
Tore Marius Løiten	68	Erik Sandin	14		
Morten M	98-99	Fiona Sandvik	35	Band	
Yngwie Malmsteen	73	Arthur Scargill	86	Abyssic	7
Tommy Manboy	23	Kristopher Schau	65	The Aggrolites	37
Pål Mathiesen	7	Henrik Seip	65	Alkaline Trio	55
Anna P. Melkild	108	Arne Skagen	7	The Aller Værste	45, 90
Einar Mellingseter	kap. 3	Johnny Skalleberg	17, 23-24, 32-33	American Football	71
Michael	75	Jonas Skybakmoen	89	Amulet	12
Kim Mohn	kap. 2	Rolf Martin Snustad	kap. 3	Angst	7
Tirill Mohn	7, 8	Eivind Solheim	kap. 2	Animal Alpha	69
Morten Molthe	50, 55	Bruce Springsteen	16	Anvil	72
Ola Moxness	7	Kriss Stenland	kap. 3	Atomic Rubber Chickens	40-41
Espen Rostrup Nakstad	84	Frankie Stubbs	72	Bad Manners	45
Eivind Natvig	48	Ronny Svendsen	105	Baksmell	100
Chris Nerland	kap. 2	Johannes Sæbøe	54	Beach Boys	46
«Jokke» Nielsen	15, 27, 32, 88, 100, 116	Tarzan	3	The Beat	100
Frithjof Nilsen	40	Pål Trulsen	53	Benton Falls	71
Jørgen Nordeng	12	Terje Tysland	88	Big D and the Kids Table	61
		Lars Ulrich	72	Black Debbath	12, 31
		Stein Vanebo	97, 99	Blink 182	62

Borknagar	7	Günter	31	Mighty Mighty Bosstones	64, 80, 91, 105
Brutal Kuk	87-88	Hopalong Knut	56, kap. 3	Millencolin	51
Catch 22	61, 64	Hot Water Music	66, 71-72	Ministry	7
Catch-It Kebabs	92-93	Inglow	12	Misvær Skaforening	86, 101
Cato Salsa Experience	24	Jawbreaker	72	The Monroes	90
Circle Jerks	76	Joddski	12	My Chemical Romance	71
The Clash	13-14, 45, 116	Johndoe	13, 88-89	New York Ska Jazz Ensemble	37
Kurt Cobain	19	Johnny Yen Bang	90	Nirvana	32, 35
Dag Vag	86	Jokke og Valentinerne	14	No Doubt	108
Dagny	52	JR Ewing	12	No Torso	kap. 2, 84, 92, 104
DDE	88	Just a Fling	12	NOFX	14, 44, 72
Dead Kennedys	108	Kaizers Orchestra	24	Norsk Råkk	90
Dexys Midnight Runners	90	Karpe	14	Peps Blodsband	90
Disaster	7	Kjøtt	100, 116	Pornshot	35
Dr. Dre	9-10	Klanen (Vålerenga)	12	Raga Rockers	11, 13, 108, 116
Dresta	9	Klovner i kamp	12-13	Ran	20
Duck Soup	86	Knips	30	Rancid	42, 70
Dum Dum Boys	13, 17, 88	Knocc Out	9	Ravi	12
Eazy-E	9-10	Lame Ducks	71	Red Animal War	71
Det Elektriske Kjøkken	100	Lax med laks	37, 39, 42, 45, 49, 53-54	Reel Big Fish	90-91, 108
Erik og Kriss	22	Leatherface	71-72	Retardos	12, 14
Explicit Lyrics	13	Less Than Jake	55	Rites of Spring	71
Faith No More	23	Liberator	40, 86	RX Bandits	64
Fear Factory	7	Los Plantronics	54	Paprika Korps	92
Fence	8, 40-41, 58, 65	Lumbago	100	Piledriver	7, 17
Gatas Parlament	94, 97, 100-101, 115	Luxus Leverpostei	16, 20	Pink Floyd	33
Geniale Griser	kap. 1, s. 71	Mad Caddies	61, 64	Postgirobygget	97
Gluecifer	7, 12	Madness	45, 85, 90, 100, 115	Samvirkelaget	84, 94-95, 97, 100
Grip-Q	7	Metadox	7, 23		

Sassybeat	108	Spidergawd	87, 108	The Upstrokes	87
The Selecter	100, 116	Spinal Tap	72	Vanaheim	7
Sereena Maneesh	20	Square	50-52, 78	Violent Femmes	32
Seven	20	St. Thomas	24	Voodoo Glow Skulls	61, 73, 116
Sex Pistols	26, 116	Stonegard	12	Wannskrækk	88
Ska-D-Lite	115	Straight from the Woods	43, 78	Weezer	32
Skrømt	85, 93, 97	Sublime	45, 90	West Bank Robbers	72
The Slackers	37	Surferosa	12	The White Stripes	24
Slint	80	Susperia	7, 12	White Willow	8
Snap	30	Symarip	88	Wild Man Riddim	69
Snoop Dogg	9, 14	Truckfighters	50-51	Wrong from the Start	3, 7-8
Span	13, 40, m.fl.	Tungtvann	12	Yoga Grossist	37, 69
The Specials	45, 85, 100, 116	Turboneger	23, 32	X-Ray Spex	115-116